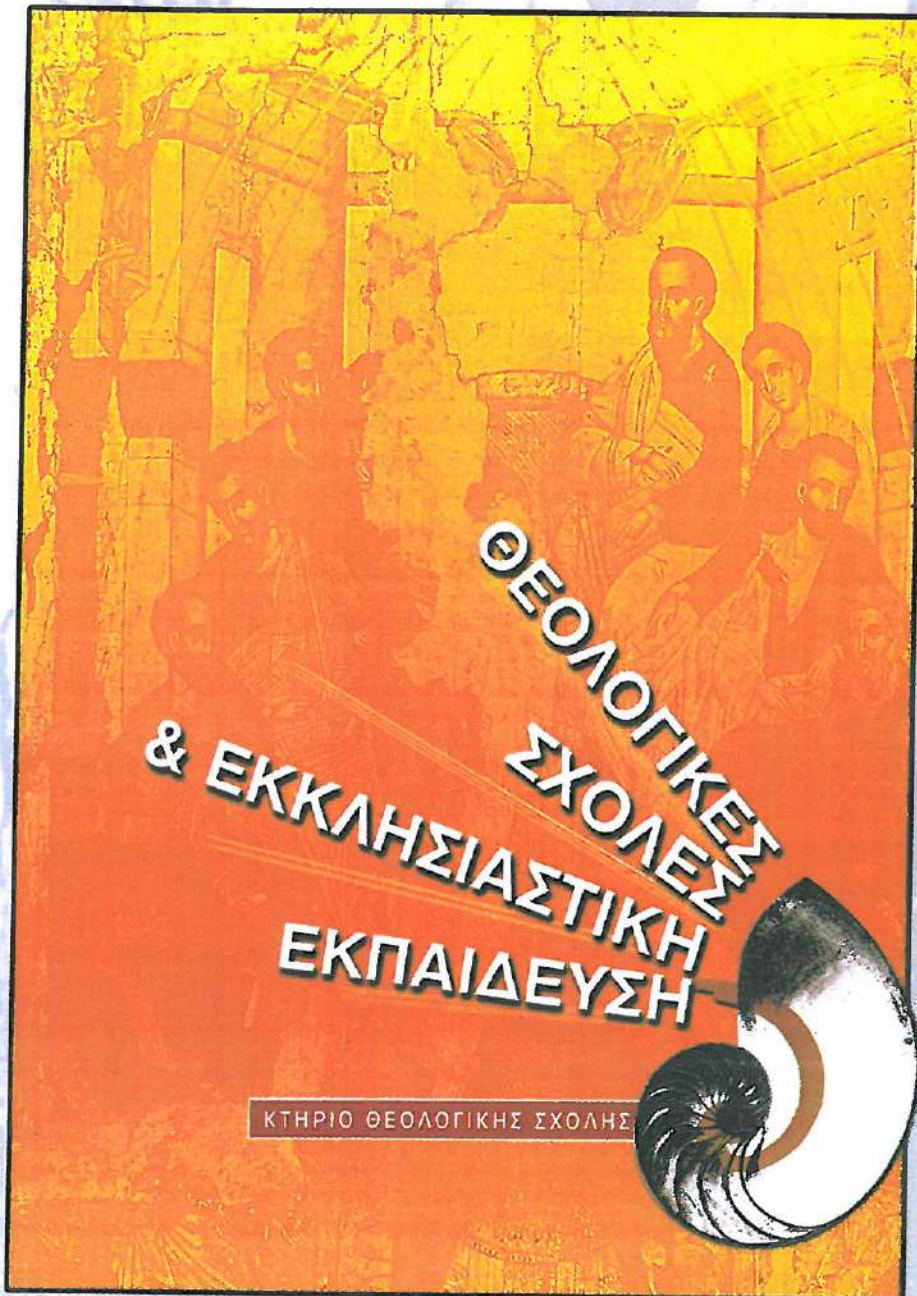

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ & ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΘΗΝΑ 23-24 ΜΑΪΟΥ 2005

ΑΘΗΝΑ 2005

ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ
ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:
Ἄθηνᾶ Ν. Κονταλῆ, Μ.Α.,
ὑπ. Δρ. Θεολογίας Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΞΩΦΥΛΛΟ:
Γεώργιος Δ. Κόρδης,
Λέκτωρ Θεολογικῆς Σχολῆς Παν/μίου Ἀθηνῶν

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ & ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Π Ρ Α Κ Τ Ι Κ Α

ΑΘΗΝΑ 23-24 ΜΑΪΟΥ 2005

ΑΘΗΝΑ 2005

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΗΤΟΡΟΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

Εὐχαριστοῦμε μέ ὅλη τήν καρδιά μας τόν Θεό, πού εὐδόκησε καί βοήθησε τή Σχολή μας, μέ ἀπόλυτη πιστότητα καί συνέπεια νά πραγματοποιήσει τήν ἀπόφαση τοῦ Α΄ Συμποσίου τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν-Θεσσαλονίκης (1-2 Ἰουνίου 2004) καί νά διοργανώσῃ τό Β΄ Συμπόσιο αὐτή τή χρονιά (23-24 Μαΐου 2005) στήν Ἀθήνα. Ἡ ἰδέα τῆς συγκλήσεως αὐτῶν τῶν συναντήσεων, πού προέκυψε ἀπό τήν ἀγαστή συνεργασία τῶν Κοσμητόρων τῶν Σχολῶν μας, κ.κ. Κων. Σκουτέρη, σήμερα Προκοσμήτορος, καί Χρήστου Οἰκονόμου, ὄχι μόνο ἔγινε πραγματικότητα, ἀλλά παράλληλα καί θεσμός, ἀφοῦ ἐφέτος ἀποφασίσθηκε νά συνέλθῃ τό προσεχές ἔτος (2006) στή Θεσσαλονίκη τό Γ΄ κατά σειρά ἐπιστημονικό Συμπόσιό μας. Ἡ χαρά μας δέ ὀλοκληρώνεται, ἀφοῦ, μετά τήν ἔγκαιρη ἔκδοση τῶν Πρακτικῶν τοῦ Α΄ Συμποσίου ἀπό τήν ἀδελφή Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης, ἐκδίδει καί ἡ Θεολογική Σχολή Ἀθηνῶν τά Πρακτικά τοῦ Β΄ Συμποσίου, γιά τό ὅποιο εἶχε τήν εὐθύνη. Παρακαλοῦμε τόν Θεό νά μή μᾶς στερήσῃ τήν εὐλογία Του, ὥστε καί ἡ σύγκληση τῶν Συμποσίων, ἔστω καί ἀνά διετία, ἀλλά καί ἡ ἔκδοση τῶν Πρακτικῶν τους νά συνεχισθεῖ, διότι, ὅπως τά δύο πρῶτα Συμπόσια ἀπέδειξαν, καί οἱ Σχολές μας ἀποκομίζουν μεγάλη ὠφέλεια ἀπό τίς συναντήσεις αὐτές σέ καιρούς χαλεπούς, ἀλλά καί ἡ πρὸς τά ἔξω μαρτυρία τους δίδεται μέ ἕνα συλλογικό καί συντονισμένο τρόπο.

Ἡ ἐπιλογή τοῦ θέματος τοῦ ἐφετινοῦ Συνεδρίου, πού ἔγινε μέ τή

συνεργασία τῶν δύο Κοσμητειῶν, ανταποκρίθηκε σέ μία ἰσχυρότατη πρόκληση πρός τίς Σχολές μας, μέ τήν κατάρτιση ἐρήμην τους καί προώθηση γιά ψήφιση ἀπό τή Βουλή τοῦ Νομοσχεδίου γιά «τήν ἀνωτατοποίηση τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν», πού οὐσιαστικά ὀδηγεῖ στήν ὑποβάθμιση τοῦ ρόλου καί τῆς ἀποστολῆς τους, ἀλλά καί στήν ὑπονόμευση μακροπρόθεσμα τῆς θέσης τους στήν Ἀνώτατη ἢ Τριτοβάθμια Ἐκπαίδευση τῆς Χώρας μας. Ἡ θεματική σπονδύλωση τοῦ γενικότερου θέματός μας («Θεολογικές Σχολές καί Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση») κινεῖται γύρω ἀπό αὐτόν τόν ἄξονα καί προσφέρει τίς δέουσες ἀπαντήσεις, τεκμηριώνοντας συνάμα καί τήν ἀναγκαιότητα τοῦ ἀγώνα τῶν Σχολῶν μας, νά πεισθεῖ ἡ Διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ἡ ἐμμονή στήν ἀπόφασή της νά ψηφισθεῖ τό Νομοσχέδιο αὐτό θά ὀδηγήσει σέ ἀπρόσμενες περιπέτειες καί τήν ἴδια καί τίς Σχολές μας, μέ τή δημιουργία κλίματος δυσπιστίας καί διαστάσεως στή σχέση τους, μέ ὅλες τίς εὐνόητες τραγικές συνέπειες. Καί αὐτό προφανῶς δέν θά λειτουργήσει ὑπέρ τῆς ὁμαλῆς συνεργασίας τῶν Σχολῶν μέ τή Διοικούσα Ἐκκλησία, κάτι πού θέλουμε πάση θυσίᾳ νά διασώσουμε, ἐφ' ὅσον «Θεολογία ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπάρχει καί Ἐκκλησία χωρίς Θεολογία δέν νοεῖται». Παραδίδουμε, λοιπόν, τήν ἔκδοση αὐτή στή δημοσιότητα, εὐχόμενοι νά συμβάλει σ' αὐτή τήν κατεύθυνση.

Βέβαια, ὁ ρεαλισμός ἐπιβάλλει καί τή δήλωση, ὅτι ἂν, παρά τό Συνέδριό μας καί τά Πρακτικά του, τό Νομοσχέδιο ψηφισθεῖ καί γίνει Νόμος τοῦ Κράτους, ἡ σημασία τους δέν θά μειωθεῖ στό ἐλάχιστο. Μᾶλλον θά μείνουν ὡς σπουδαῖος σταθμός στήν ἱστορία τῶν Σχολῶν μας καί τή σχέση τους μέ τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία, ἀλλά καί σάλπιγγες προσημαίνουσες τά ἐπερχόμενα δεινά. Καί αὐτό, ἀκριβῶς, εἶναι πού ἀπευχόμεθα ὀλοφύχως. Χαρά μας θά εἶναι ὄχι ἡ ἐπαλήθευση τῶν κατατιθεμένων στόν τόμο αὐτόν ἀνησυχιῶν, ἀλλά ἡ διάφευσή τους. Ἀλλά αὐτό δέν ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τή θέληση τῶν Σχολῶν μας...

π. Γεώργιος Δ. Μεταλληνός
Κοσμήτωρ

Θεολογική Σχολή
15 Σεπτεμβρίου 2005

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Τοῦ κοσμήτορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν πρωτοπρ. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ	4
--	---

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	7
-------------------	---

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ	10
---------------------------	----

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Γεωργίου Μπαμπινιώτη	17
----------------------------	----

Ἰωάννη Ἀντωνόπουλου	19
---------------------------	----

Δημοσθένους Ἀσημακόπουλου	21
---------------------------------	----

Χαραλάμπους Σωτηρόπουλου	25
--------------------------------	----

Παναγιώτη Χριστινάκη	27
----------------------------	----

Ἰωάννη Κογκούλη	29
-----------------------	----

Δέσπως Λιάλιου	33
----------------------	----

π. Γρηγορίου Παπαθωμᾶ	35
-----------------------------	----

Κωνσταντίνου Νικολακόπουλου	37
-----------------------------------	----

π. Βασιλείου Μιχοῦ	39
--------------------------	----

ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ

Πρωτοπρ. Γεωργίου Μεταλληνοῦ, Ἡ Θεολογία ὡς ἐκκλησιαστική λειτουργία	43
---	----

Χρήστου Οἰκονόμου, Ἡ Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης καί οἱ προοπτικές της ...	57
--	----

Δέσπως Λιάλιου, Ἡ Θεολογία ὡς Διακονία τῆς Ἐκκλησίας	73
---	----

Κωνσταντίνου Χρήστου, Ἡ ἀξιοποίηση τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος στίς θεολογικές σπουδές. Το παράδειγμα τοῦ Βυζαντίου	82
Κωνσταντίνου Δεληκωσταντῆ, Οἱ προοπτικές στίς σχέσεις Θεολογίας καί Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης	95
Ἰωάννη Πέτρου, Θεολογικές Σπουδές στό Δημόσιο Πανεπιστήμιο	111
Νικολάου Τζιράκη, Ἡ συμβολή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στήν Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση	125
Λάμπρου Σιάσου, Ἡ ἀμφίκριμος ὁδός τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημαϊκῆς Θεολογίας	141
Ἀποστόλου Νικολαΐδη, Ἡ θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἐλληνική κοινωνία	153
Κωνσταντίνου Σκουτέρη, Οἱ εὐρωπαϊκές προκλήσεις γιά τίς Θεολογικές Σχολές καί τήν Ἐκκλησία	163
Ἀποχαιρετισμός ἀπό τόν Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν πρωτ. Γεώργιο Δ. Μεταλληνό	177
Πορίσματα Β' Θεολογικοῦ Συμποσίου Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης	181
ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ	187

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ
ΣΧΟΛΕΣ
& ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

ΚΤΗΡΙΟ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΑΘΗΝΑ 23-24 ΜΑΪΟΥ 2005

πρόγραμμα

 ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΡΓΑΣΙΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΑ 23 ΜΑΪΟΥ 2005

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΑ ΤΕΛΕΤΗ

17:00 Ἁγιασμός

Ἐκκλησιαστικοὶ ὕμνοι ἀπὸ τῆς χορωδίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Διευθύνει ὁ Ἀναπλ. Καθηγητῆς κ. Ἀθανάσιος Βουρλῆς.

Κήρυξη ἐνάρξεως τοῦ Συνεδρίου

Προσφωνήσεις-Χαιρετισμοί

Α΄ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΕΣ ΟΜΙΛΙΕΣ

Προεδρεύουν:

Εὐάγγελος Θεοδώρου καὶ Στέργιος Σάκκος, Ὁμότιμοι Καθηγητές.

18:00-18:15

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν:

Ἡ Θεολογία ὡς ἐκκλησιαστικὴ λειτουργία.

18:15-18:30

Χρῆστος Οἰκονόμου, Κοσμήτωρ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. :

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Θεσσαλονίκης καὶ οἱ προοπτικὲς τῆς.

18:30 – 18:45 Δ ι ἄ λ ε ι μ μ α

Β' ΣΥΝΕΔΡΙΑ

18:45- 19:00

Δέσπω Λιάλιου, Πρόεδρος Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας Α.Π.Θ. :

Ἡ Θεολογία ὡς Διακονία τῆς Ἐκκλησίας.

19:00 - 19:15

Κωνσταντῖνος Χρήστου, Ἐπίκ. Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.:

Ἡ ἀξιοποίηση τοῦ ἱστορικοῦ παρελθόντος στίς θεολογικές σπουδές. Τό παράδειγμα τοῦ Βυζαντίου.

19:15 – 20:15 Συζήτηση

ΤΡΙΤΗ 24 ΜΑΪΟΥ 2005

8:00 – 9:30 Θεία Λειτουργία

Παρεκκλήσιο Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Γ' ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Προεδρεύουν: Σάββας Ἀγουρίδης καί Στυλιανός Παπαδόπουλος, Ὀμότιμοι Καθηγητές.

9:30- 9:45

Κωνσταντῖνος Δεληκωσταντής, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν :

Οἱ προοπτικές στίς σχέσεις Θεολογίας καί Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης.

9:45-10:00

Ἰωάννης Πέτρου, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.:

Θεολογικές Σπουδές στό Δημόσιο Πανεπιστήμιο.

10:00 -11:00 Συζήτηση

11:00 –11:30 Διάλειμμα

Δ' ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Προεδρεύουν: Χαράλαμπος Σωτηρόπουλος, Πρόεδρος Τμήματος Θεολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Ἰωάννης Κογκούλης, Πρόεδρος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

11:30 – 11:45

Νικόλαος Τζιράκης, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν :

Ἡ συμβολή τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στήν Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση.

11:45 – 12:00

Λάμπρος Σιάσος, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ. :

Ἡ ἀμφίκληρος ὁδός τῆς Ἑλληνικῆς Ἀκαδημαϊκῆς Θεολογίας.

12:00–13:00 Σ υ ζ ῆ τ η σ η

Ε' ΣΥΝΕΔΡΙΑ

Προεδρεύουν: Παναγιώτης Χριστινάκης, Πρόεδρος Τμήματος Κοινωνικῆς Θεολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί Δέσπω Λιάλιου, Πρόεδρος Τμήματος Ποιμαντικῆς καί Κοινωνικῆς Θεολογίας Α.Π.Θ.

16:00–16:15

Ἀπόστολος Νικολαΐδης, Ἀναπλ. Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν:

Ἡ θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἐλληνική κοινωνία.

16:15–16:30

Κωνσταντῖνος Σκουτέρης, Καθηγητής Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν :

Οἱ εὐρωπαϊκές προκλήσεις γιά τίς Θεολογικές Σχολές καί τήν Ἐκκλησία.

16:30 -17:30 Συζήτηση

17:30 -18:00 Πορίσματα Συνεδρίου

Υπεύθυνοι Πορισμάτων:

Κωνσταντίνος Λιάκουρας, 'Αναπλ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

Γεώργιος Φίλιας, 'Αναπλ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου 'Αθηνών.

Δήμητρα Κούκουρα, 'Αναπλ. Καθηγήτρια Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Συμεών Πασχαλίδης, 'Επίκ. Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

18:00 Λήξη Συνεδρίου

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος:

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός, Κοσμήτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Μέλη:

Χαράλαμπος Σωτηρόπουλος, Πρόεδρος Τμήματος Θεολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Παναγιώτης Χριστινάκης, Πρόεδρος Τμήματος Κοινωνικής Θεολογίας Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Κωνσταντῖνος Σκουτέρης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Νικόλαος Τζιράκης, Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Πρόεδρος:

Χρήστος Οικονόμου, Κοσμήτωρ Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Μέλη:

Ἰωάννης Κογκούλης, Πρόεδρος Τμήματος Θεολογίας Α.Π.Θ.

Δέσπω Λιάλιου, Πρόεδρος Τμήματος Ποιμαντικής καί Κοινωνικής Θεολογίας Α.Π.Θ.

ΟΡΓΑΝΩΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ - ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ

Γεώργιος Κόρδης, Λέκτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

π. Θεόδωρος Ἰ. Κουμαριανός, Λέκτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἰωάννα Στουφή - Πουλημένου, Λέκτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Σπυρίδων Τσιτσιγκός, Λέκτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Κωνσταντῖνος Μπελέζος, Λέκτωρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἀθηνᾶ Κονταλή, Μ.Α., ὑπ. Δρ Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΠΑΜΠΙΝΙΩΤΗ**

Εκ μέρους των Πρυτανικών Αρχών και της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αθηνών χαιρετίζω το Συνέδριο των Θεολογικών Σχολών των δύο Πανεπιστημίων μας, της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης.

Θεωρώ ότι τόσο το θέμα του Συνεδρίου σας όσο και η χρονική συγκυρία κατά την οποία διεξάγεται το Συνέδριο είναι ιδιαιτέρως σημαντικά. Τα δύο μεγάλα και παλαιότερα Πανεπιστήμια, τα Πανεπιστήμιά μας, και οι Θεολογικές μας Σχολές δεν μπορούν να παρακολουθούν το μείζον - και κρίσιμο υπό τις σημερινές συνθήκες - θέμα της Εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης ως απλοί θεατές. Γιατί οι δύο αυτές Σχολές είναι οι «μήτρες», από τις οποίες εξεπήγασε ό,τι καλύτερο -σε ποιότητα σκέψης, σε ήθος, σε δυναμικό, σε χριστιανική πίστη, σε θεολογικές αρχές, σε πηγές ανανέωσης- έχει να δείξει η Εκκλησία μας από της ιδρύσεως του Νεοελληνικού Κράτους.

Και θα είναι μεγάλη η ευθύνη των Θεολογικών Σχολών και των δύο Πανεπιστημίων μας, αν παρακολουθήσουμε απαθώς ή παθητικώς τη σταδιακή απαξίωση της Εκκλησίας μας ως προς τα στελέχη, τον κλήρο, τους αυριανούς θεολόγους και θεράποντες των αρχών της ορθόδοξης χριστιανικής πίστεώς μας. Οι σημερινές συνθήκες, τα πρόσφατα γεγονότα εντός και εκτός Ελλάδος (αλλά εντός της ορθοδοξίας), δεν αφήνουν περιθώρια για εφησυχασμό.

Με σύνεση, με αίσθηση ιστορικής ευθύνης, με το κύρος που έχουν κατακτήσει οι Θεολογικές μας Σχολές μέσα από προσωπικότητες της Ορθόδοξης Θεολογίας και, κυρίως, με τόλμη και με τη χάρη του Θεού που πρέπει να ζητηθεί, για να καθοδηγήσει τα βήματά μας σε χαλε-

πούς καιρούς, οι Θεολογικές Σχολές καλούνται να βοηθήσουν στην ορθή χάραξη, στην ορθοτομία των εκκλησιαστικών Σπουδών και της εν γένει εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης σε συνεργασία με την Εκκλησία μας, τον Αρχιεπίσκοπο, τους Επισκόπους, την Ιερά Σύνοδο και τους εκπροσώπους του κλήρου.

Τα Πανεπιστήμια έχουν αποδείξει ότι γνωρίζουν να αγωνίζονται για τα μεγάλα θέματα της πατρίδας μας και δεν υπάρχει μεγαλύτερο θέμα από τη στήριξη της Ορθόδοξης Πίστης μας και από την ορθή χάραξη της θεολογικής και εκκλησιαστικής μας Παιδείας και Εκπαίδευσης.

Εύχομαι επιτυχία στο Συνέδριό σας.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΥΤΑΝΗ
ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Πέρυσι, 1η Ιουνίου 2004, στο Α΄ Συμπόσιο των Θεολογικών Σχολών Αθηνών – Θεσσαλονίκης, που έγινε με πρωτοβουλία της Κοσμητείας της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. και οικονομική στήριξη της Πρυτανείας μας, ευχήθηκα ολόψυχα να γίνει το Συμπόσιο θεσμός μεταξύ των δύο Σχολών, ώστε να πραγματοποιούνται τέτοιες ανθρώπινες και επιστημονικές συναντήσεις για την ενίσχυση των Θεολογικών Σχολών του τόπου μας και των θεολογικών σπουδών στην Ελλάδα, την Ευρώπη και την Οικουμενική Ορθοδοξία. Φέτος αισθάνομαι ιδιαίτερη χαρά με την πραγματοποίηση του Β΄ Συμποσίου των Ορθόδοξων Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης, που δείχνει ότι εκείνη η ευχή πραγματοποιείται.

Δυστυχώς λόγω ανειλημμένων υποχρεώσεων δεν μπορώ να παρευρίσκομαι στο Συμπόσιό σας, που θα ασχοληθεί με το άκρως επίκαιρο θέμα: « Θεολογικές Σχολές και Εκκλησιαστική Εκπαίδευση ». Γι αυτό παρακάλεσα τον φίλο Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Καθηγητή κ. Χρήστο Οικονόμου να με εκπροσωπήσει και να διαβάσει τον χαιρετισμό μου.

Οι ιστορικές Θεολογικές Σχολές Αθηνών και Θεσσαλονίκης ως μη ώφειλε, διέρχονται σήμερα μια κρίση, με την προώθηση του Σχεδίου Νόμου « Περί δομής και λειτουργίας της Εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης ».

Το Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, ως γνωστό, κατά τη συνεδρίαση της Συγκλήτου αριθμός 2768/23.3.2005 εξέδωσε ομόφωνο ψήφισμα, όπου εκφράζει την αντίθεσή του στη δημιουργία τεσσάρων Ανώτατων Εκκλησιαστικών Ακαδημιών, δεδομένου ότι τα υπάρχοντα τέσσερα (4) Τμήματα των Θεολογικών Σχολών υπερκαλύπτουν τις

θεολογικές ανάγκες της Εκπαίδευσης και της Εκκλησίας. Είμαστε εντελώς αντίθετοι στην εμφανή προοπτική μετεξέλιξης σε Σχολές ή Τριτοβάθμια Ιδρύματα των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών και δεν μπορούν κατά την πρόσβαση στη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση να περιλαμβάνονται οιασδήποτε μορφής διακρίσεις κατά την εισαγωγή των σπουδαστών, καθώς επίσης στην πρόσληψη και εξέλιξη του διδακτικού προσωπικού.

Θέλουμε να σας διαβεβαιώσουμε ότι παρακολουθούμε στενά την εξέλιξη του θέματος και επιφυλασσόμαστε να επανέλθουμε επί του προκειμένου, όταν αποσταλεί επισήμως στην Πρυτανεία μας η τελική διατύπωση του σχετικού Νόμου.

Γνωρίζουμε όλοι ότι οι Ορθόδοξες Θεολογικές Σχολές προσέφεραν ουσιαστική βοήθεια στην Εκκλησιαστική Εκπαίδευση, αφού προϋπόθεση προς αρχιερατείαν της Εκκλησίας της Ελλάδος είναι η λήψη πτυχίου από τις Θεολογικές Σχολές. Συνεπώς όλοι όσοι χρημάτισαν Αρχιερείς και το σύνολο των σημερινών Ιεραρχών της Ελλάδας και των πρεσβυγενών Πατριαρχείων είναι απόφοιτοι των Πανεπιστημίων Αθηνών ή Θεσσαλονίκης. Ακόμη, όλοι οι Καθηγητές της Εκκλησιαστικής και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στον τόπο μας και την Οικουμενική Ορθόδοξη Εκπαίδευση είναι επίσης απόφοιτοι των δύο Θεολογικών Σχολών σας. Συγχρόνως η ορθόδοξη διανόηση έχει μαθητεύσει σε αυτές, ενώ η διεξαγωγή των ορθοδόξων, διαχριστιανικών και διαθρησκευτικών διαλόγων γίνεται κατά κανόνα από έμπειρους και εξειδικευμένους καθηγητές των δύο Σχολών, που διακονούν με ευθύνη και ιερή ευλάβεια την Εκκλησία.

Με τις σκέψεις και τις θέσεις αυτές χαιρετίζω το Β' Θεολογικό Συμπόσιο των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης, αναμένω μετά χαράς και τα Πρακτικά του Συνεδρίου αυτού και συμπαρίσταμαι στον αγώνα σας για μια Ορθόδοξη Θεολογία, που θα καλλιεργείται στους κόλπους των δύο Πανεπιστημίων και θα διακονεί σε υψηλό επιστημονικό επίπεδο τις ανάγκες της Εκκλησίας με ακαδημαϊκό ήθος.

Καλή επιτυχία στο Συμπόσιό σας.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΡΥΤΑΝΗ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Είναι ιδιαίτερη τιμή για εμένα να εκπροσωπώ τις Πρυτανικές Αρχές σε αυτή την πολύ σημαντική εκδήλωση των Θεολογικών μας Σχολών. Το Β' Συνέδριο των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης με θέμα επίκαιρο όσο ποτέ που είναι «Οι Θεολογικές Σχολές και η Εκκλησιαστική Εκπαίδευση», αποτελεί ένα αντικείμενο αιχμής όχι μόνο για τα Πανεπιστήμιά μας αλλά για όλη την Ελληνική κοινωνία. Οι εργασίες του συνεδρίου σας περιλαμβάνουν εξαιρετικούς ομιλητές, οι οποίοι θίγουν θέματα πολύ σημαντικά που σύμφωνα με τις εκτιμήσεις μας θα αποτελέσουν και σημείο αναφοράς πολλών πρωτοβουλιών τους επόμενους μήνες.

Πιστεύουμε ότι οι εργασίες του Συνεδρίου θα καταδείξουν όλα εκείνα τα σημεία που η Ελληνική Πολιτεία και η Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία πρέπει να σταθούν και να μελετήσουν προκειμένου να βγουν τα σωστά συμπεράσματα και επομένως να γίνουν οι σωστές ενέργειες με κατεύθυνση πάντα τη βελτίωση των σπουδών στο Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο αλλά παράλληλα και την άνοδο των σπουδών που σήμερα πραγματοποιούνται εκτός Πανεπιστημίου, με την εποπτεία της Ελληνικής Ορθόδοξης Εκκλησίας.

Θα ήθελα να μου επιτρέψετε να αναφέρω ότι το ελληνικό δημόσιο Πανεπιστήμιο περνάει μία γενικότερη κρίση, για την οποία βεβαίως η Εκκλησία μας δεν έχει καμία απολύτως ευθύνη. Εντούτοις, θα πρέπει να σταθούμε στο σημείο που αναφέρεται στη μειωμένη οικονομική υποστήριξη του Ελληνικού Πανεπιστημίου εκ μέρους της Πολιτείας, στην προσπάθεια μείωσης του κύρους του Πανεπιστημίου από ορισμένους χώρους που παραμένουν ίδιοι από πολλών ετών και που εκπροσωπούν

συμφέροντα, τα οποία εποφθαλμιούν το χώρο της ανώτατης παιδείας με οικονομικό όφελος.

Το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο που ουσιαστικά ξεκίνησε στην Αθήνα πριν από 170 χρόνια και ακολουθήθηκε από το δεύτερο μεγάλο Πανεπιστήμιο που είναι το Αριστοτέλειο στη Θεσσαλονίκη, είναι ένας χώρος συνάντησης όλων των επιστημών. Είναι ένας χώρος που υποστηρίζει την ανάταση του ελληνικού πνεύματος και που καλύπτει πλήρως τις ανάγκες που δημιουργεί η σύγχρονη τεχνολογία. Με αυτό το σκεπτικό θα πρέπει σήμερα να σταθούμε στο βασικό θέμα του συνεδρίου σας που είναι η περαιτέρω ενίσχυση των Θεολογικών μας Σχολών και η σύσφιγξη στο ανώτερο δυνατό επίπεδο των σχέσεών μας με την Εκκλησία. Εάν αυτό το επιτύχουμε, θα μπορέσουμε να δημιουργήσουμε τις ορθές προϋποθέσεις για το μέλλον και θα μπορέσουμε παράλληλα να υποστηρίξουμε το Πανεπιστήμιο ιδιαίτερα στην κρίσιμη καμπή που βρίσκεται σήμερα.

Πριν κλείσω το χαιρετισμό μου, Κυρίες και Κύριοι Συνάδελφοι, επιθυμώ να προσθέσω ότι το Ελληνικό Πανεπιστήμιο είναι το Ανώτατο Εκπαιδευτικό Ίδρυμα της χώρας, το οποίο όμως εκτός από την εκπαίδευση υποστηρίζει την έρευνα. Η έρευνα είναι ακρογωνιαίος λίθος, για να επιτύχουμε όχι μόνο εκσυγχρονισμό και ανανέωση των γνώσεων, αλλά εναρμόνιση με τις σύγχρονες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές εξελίξεις όλου του πλανήτη. Αυτό μπορεί να γίνει μόνο στο χώρο του Πανεπιστημίου και μόνο σε δομές, οι οποίες ταιριάζουν και προσαρμόζονται με τα Τμήματα που λειτουργούν στο Πανεπιστήμιο και τις Σχολές του.

Οι Θεολογικές Σχολές αποτελούν υπόδειγμα εναρμόνισης ακολουθώντας τις σύγχρονες κοινωνικές, πολιτικές και οικονομικές τάσεις, πράγμα που καταδεικνύεται κάθε μέρα με την ευρύτητα αντιμετώπισης όλων των θεμάτων, με την πληθώρα δημοσιευμάτων σε ελληνικά κα ξένα διεθνή περιοδικά και συνέδρια, όπως επίσης με τη διεύρυνση όλων εκείνων των υποδομών, για να φιλοξενήσουν όλες τις επιστημονικές παραδοχές και θεωρήσεις συνυπάρχουν και εξελίσσονται στον πλανήτη.

Αυτό είναι το πνεύμα της σύγχρονης Ελλάδας, αυτό είναι το πνεύμα της σύγχρονης Ευρώπης και αυτό απαιτεί η διεθνής πραγματικότητα. Είναι γεγονός ότι ιδιαίτερα στη Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών που έχω τη χαρά να παρακολουθώ τις εξελίξεις της από τη θέση της κεντρικής διοίκησης, διενεργούνται σήμερα εξαιρετικά μεταπτυχιακά προγράμματα σπουδών, ερευνητικά έργα, όπως επίσης και άλλες δραστηριότητες, οι οποίες στοχεύουν στον καλύτερα εκπαιδευμένο και ενημερωμένο έλληνα φοιτητή, ο οποίος κάθε μέρα καλείται περισσότερο από ποτέ να υποστηρίξει τη μεγάλη ευρωπαϊκή οικογένεια.

Εάν κοιτάξουμε γύρω μας, αυτό καταδεικνύεται με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο, αφού όπως όλοι μπορούμε να δούμε ο χώρος της Θεολογικής Σχολής του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών είναι ο χώρος φιλοξενίας όλων εκείνων των επιστημόνων που επιθυμούν να εντυφήσουν και να εμβασθύνουν σε διάφορα θεολογικά θέματα. Αυτά είναι μηνύματα σημαντικά που πρέπει να μεταφέρονται προς όλες τις κατευθύνσεις κάνοντας παράλληλα σαφή τη διαφορά ενός Πανεπιστημίου, μίας παραγωγικής σχολής ή ενός άλλου ανώτερου εξειδικευμένου εκπαιδευτικού ιδρύματος.

Από το βήμα αυτό, είναι σημαντικό να απευθύνω μήνυμα σε όλους τους εκλεκτούς συνάδελφους και των δύο Πανεπιστημίων, όπως επίσης και στους διακεκριμένους Άγιους Πατέρες που βρίσκονται σήμερα κοντά μας εκπροσωπώντας την Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία, όπως και άλλες Εκκλησίες το ακόλουθο μήνυμα: «Πρέπει όλοι μαζί να εργαστούμε για τον ίδιο σκοπό, για να επιτύχουμε την καλύτερη δυνατή Εκπαίδευση της Ευρωπαϊκής μεγάλης οικογένειας, της Ελληνικής κοινωνίας και παράλληλα την καλύτερη ενημέρωση όλων εκείνων, οι οποίοι κατέχουν σήμερα σημαντικές διοικητικές θέσεις και αποφασίζουν για τα μελλοντικά επερχόμενα. Κάνω, λοιπόν, έκκληση συνεργασίας προς όλους και όλες προκειμένου να πετύχουμε το αυτονόητο, δηλαδή την άνοδο του Ανώτατου Εκπαιδευτικού Ιδρύματος της χώρας που είναι το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο».

Θα ήθελα ολόψυχα να ευχηθώ επιτυχία στο Συνέδριο, ευόδωση όλων των υψηλών στόχων που θέσατε, ταυτόχρονα δε να επικαλεστώ

τη βοήθεια του Θεού προκειμένου να συνεχιστεί το περίφημο έργο που επιτελείται στο Πανεπιστήμιό μας, όπως και στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο. Εύχομαι σε όλους υγεία, ευτυχία και καλή επιτυχία στο δύσκολο έργο σας. Ευχαριστώ πολύ.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΥ

Θεοφιλέστατε εκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος,

Σεβασμιώτατε,

Κύριε Ἀντιπρύτανη,

Κύριε τέως Πρύτανη,

Κύριοι Ὁμότιμοι Καθηγητές,

Κύριοι Συνάδελφοι,

Κυρίες καί Κύριοι, ἀλλά ἰδιαιτέρως Ἀγαπητοί Συνάδελφοι τῆς ἀδελφῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Θεσσαλονίκης, μέ ἰδιαίτερη χαρά σας καλωσορίζω στήν παλαιότατη Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καί σᾶς εὐχαριστῶ, γιατί ἦρθατε γιά νά ἀκούσουμε τή φωνή σας, νά ἀκούσετε τή δική μας καί ἐκ τῶν συζητήσεων νά συναγάγονται χρήσιμα συμπεράσματα ἀπό τήν ἀνάπτυξη τοῦ θέματος αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου.

Οἱ Θεολογικές μας Σχολές καί ἡ Ἐκκλησιαστική Ἐκπαίδευση στίς Ἐκκλησιαστικές Σχολές εἶχαν πάντοτε παράλληλη πορεία μέ συγκεκριμένη βάση σπουδῶν στήν κάθε πλευρά, μέ σαφῆ σκοπό παιδείας καί μέ εἰδικό προσανατολισμό.

Ἡ ἱστορική τους πορεία ἔχει δείξει τό τί προσέφερε καί τί συνεχίζει ἀκόμα νά προσφέρει ἡ κάθε πλευρά μέ τό διακριτό της ἔργο στήν Ἐκκλησία, στήν κοινωνία καί στό χῶρο τῆς δημόσιας παιδείας.

Τό βέβαιο ὅμως καί τό ἀδιαμφισβήτητο εἶναι ἡ παγκόσμια ἀπήχηση τῆς ἀξίας τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν, ὡς πανεπιστημιακῶν ἰδρυμάτων, ὥστε νά γίνονται πόλος ἑλξεως καί διακαῆς πόθος γιά

μεταπτυχιακές σπουδές και στήν ἐκτέλεση τῶν διδακτορικῶν μελετῶν.

Εὐχομαι καί ἐλπίζω καί ἐξ αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου νά ἀναφανεῖ ἡ θέση καί ἡ σχέση καί τῆς θεολογικῆς καί τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης μέσα στήν κοινωνία καί ἡ προσφορά ἐκάστης.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΧΡΙΣΤΙΝΑΚΗ

Θεοφιλέστατε εκπρόσωπε τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος,

Σεβασμιώτατε,

Κύριε Ἀντιπρύτανη,

Ἄγιε Κοσμήτορα,

Ἀγαπητέ Συνάδελφε, Κύριε Κοσμήτορα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς
Θεσσαλονίκης

Κύριοι Πρόεδροι,

Κύριοι Συνάδελφοι,

Ἀγαπητοί Φοιτητές,

Κυρίες καί Κύριοι.

Εἶναι ζηλευτό πράγματι αὐτό πού σήμερα γίνεται γιά δεύτερη φορά,
ἡ πρώτη πέρυσι στή Θεσσαλονίκη, πού μαζευτήκαμε ἐδῶ γιά νά συζη-
τήσουμε τά θέματα τά ὁποῖα ἀπασχολοῦν τή Θεολογία, τά Πανεπι-
στήμια μας, ἀλλά καί τήν Ἐκκλησία μας, τῆς ὁποίας εἴμαστε πάντοτε
πιστά τέκνα καί ἐκπροσωποῦμε τή θεολογία τῆς, ὅπως βγῆκε ἀπό τόν
νοῦ τῶν Ἀγίων Πατέρων τῆς, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καί τῶν
μεγάλων τῆς Θεολόγων.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς
Θεολογίας, δέν θά τοποθετηθῶ αὐτή τή στιγμή σέ κανένα θέμα καί θά
ἀρκεστῶ μόνο νά χαιρετίσω τό Συνέδριό μας, νά καλωσορίσω τούς
συναδέλφους ἀπό τή Θεσσαλονίκη καί ὄλους ὅσους δέν ἀνήκουν στόν
ἐδῶ χῶρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (φιλοξενουμένους καί ἄλλους) καί
νά εὐχηθῶ μέ τήν ἀγάπη πού θά ἔκανε τούς πάντες νά μᾶς ζηλεύουν, μέ

τήν ὁμόνοια πού πρέπει νά ἔχουμε καί μέ τή διατύπωση ἔνδεχομένως καί διαφορετικῶν ἀπόψεων, ἀλλά καί μέ τή συμφωνία τελικά, δημοκρατικά στίς ἀποφάσεις, πού θά πάρουμε νά τίς ἐφαρμόσουμε ὅλες, νά εὐχηθῶ, ἐπαναλαμβάνω, καλή ἐπιτυχία στό Συνέδριό μας.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΙΩΑΝΝΗ ΚΟΓΚΟΥΛΗ**

Θεοφιλέστατε εκπρόσωπε του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. κ. Χριστοδούλου,

Σεβασμιώτατε,

Σεβαστοί Πατέρες,

Κύριε Αντιπρύτανη,

Αιδεσιμολογιώτατε Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Αθηνών,

Κύριε Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης,

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι Πρόεδροι,

Σεβαστοί Ομότιμοι Καθηγητές

Κυρίες και κύριοι Συνάδελφοι,

Αγαπητές φοιτήτριες, αγαπητοί φοιτητές,

Αποτελεί ιδιαίτερη ευλογία η για δεύτερη συνεχή χρονιά συνάντηση των συναδέλφων των τεσσάρων Θεολογικών Τμημάτων των δύο Θεολογικών Σχολών και ο συμπροβληματισμός τους πάνω σε θέματα όπως είναι το παρόν: «Θεολογικές Σχολές και Εκκλησιαστική Εκπαίδευση». Το εν λόγω θέμα δημιουργεί σε μας ευκαιρία αυτοκριτικής σχετικά με το έργο που επιτελούν τα Τμήματά μας, ενώ παράλληλα προσφέρει δυνατότητες αναφορικά με τη συμβολή μας στην περαιτέρω ανάπτυξη και διεύρυνση του έργου των Θεολογικών Σχολών.

Ασφαλώς το ενδιαφέρον της Εκκλησιαστικής διοίκησης για την αναβάθμιση και την ανωτατοποίηση των Εκκλησιαστικών Σχολών δημιουργεί πολλά ερωτηματικά και αυτό γιατί η προσπάθεια ανασυγκρότησης της Εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης δεν ξεκινάει από τα θεμέλιά της, αλλά από τη στέγη. Αυτήν τη στιγμή 1025 χωριά στερούνται ιερέ-

ων. Κάτι τέτοιο για την ελληνική ύπαιθρο, της οποίας δυστυχώς μεγάλο τμήμα περνάει τον «επιθανάτιο ρόγχο», σημαίνει πολλά. Παράλληλα διαπιστώνουμε πως, ενώ οι Θεολογικές Σχολές σε κράτη του πρώην υπαρκτού σοσιαλισμού εντάσσονται στα κρατικά Πανεπιστήμια, κάποιιοι, εκφράζοντας άθελά τους αγνωμοσύνη στις Θεολογικές Σχολές από τις οποίες αποφοίτησαν, επιδιώκουν την κατάργησή τους.

Αλλά και οι Θεολογικές Σχολές πρέπει να κάνουν την αυτοκριτική τους. Για παράδειγμα. Σε καθεμιά από τις δύο Θεολογικές Σχολές λειτουργούν δύο Τμήματα: Ένα Τμήμα Θεολογίας και ένα Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας ή απλά Κοινωνικής Θεολογίας. Η διάρθρωση αυτή των Θεολογικών Σχολών δημιουργεί το ακόλουθο ερώτημα, το οποίο δυστυχώς αποφεύγουμε να διατυπώσουμε φωναχτά: Σε τι διαφοροποιούνται οι σπουδές μεταξύ των Θεολογικών και των Τμημάτων Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας; Ποια εξειδίκευση προσφέρουν στους φοιτητές τα επιμέρους Τμήματα;

Στο σημείο αυτό ας μου επιτραπεί να σημειώσω το εξής: Στη δεκαετία του 1960 στη Θεολογική Σχολή της Θεσσαλονίκης λειτούργησε το Τμήμα Κοινωνικής Διακονίας. Αρχετοί απόφοιτοί του τακτοποιήθηκαν ως κοινωνικοί λειτουργοί και υπάλληλοι στα δικαστήρια ανηλίκων. Πόσο κάτι αντίστοιχο θα εύρισκε εφαρμογή στις μέρες μας;

Από τη Θεολογική Σχολή Αθηνών αποφοίτησαν Θεολόγοι διεθνούς κύρους, οι οποίοι διακονούν την Εκκλησία της Σερβίας. Ήταν αυτό τυχαίο ή είναι κάτι που, στο άνοιγμα των Θεολογικών Σχολών στον εκτός της Ελλάδος χώρο, θα πρέπει συστηματικά να επιδιωχτεί; Για παράδειγμα η Ρωμαιοκαθολική Σχολή της Βιέννης καυχάται σήμερα, διότι οι περισσότεροι φοιτητές της προέρχονται από το εξωτερικό.

Θα μείνουν οι Θεολογικές Σχολές μόνο στα τέσσερα Τμήματα ή θα επιδιωχτεί η αύξησή τους και η κάλυψη και άλλων παρεμφερών αντικειμένων; Καλύπτουν τα σημερινά Τμήματα των Θεολογικών Σχολών τις σύγχρονες ανάγκες της Εκκλησίας και γενικότερα της ελληνικής κοινωνίας; Για παράδειγμα. Η ιστορική και αρχαιολογική κληρονομιά των 2000 χρόνων και πλέον του Χριστιανισμού και της Ορθοδοξίας θα εξακολουθεί να μη συσχετίζεται με τις Θεολογικές σπουδές;

Στα μνημεία του Χριστιανισμού και της Ορθοδοξίας δεν θα πρέπει να έχουν λόγο οι απόφοιτοι των Θεολογικών Σχολών; Αλήθεια, δεν θα μπορούσε να δημιουργηθεί Τμήμα Εκκλησιαστικής Ιστορίας και Αρχαιολογίας σε μια από τις δύο Θεολογικές Σχολές;

Η λατρεία μας δεν προσφέρει δυνατότητες εξειδίκευσης; Θα πρέπει όσοι επιθυμούν να εξειδικευτούν σ' αυτόν τον χώρο να προσφεύγουν στη Ρώμη; Θα εξακολουθούμε να είμαστε αρνητικοί σε γνωστικά αντικείμενα, όπως: «Εκκλησιαστική Μουσικολογία», «Αγιογραφία-Θεωρία και Πράξη»; Δε θα μπορούσε να δημιουργηθεί σχετικό με τη Λατρεία και την Τέχνη Τμήμα στις Θεολογικές μας Σχολές; Για παράδειγμα, να δημιουργηθεί Τμήμα Λειτουργικών σπουδών και Εκκλησιαστικών τεχνών;

Αγωνιζόμαστε να κρατήσουμε τη δυνατότητα διορισμού των αποφοίτων μας ως Θεολόγων καθηγητών στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση και καταβάλλουμε προσπάθεια, ώστε η δυνατότητα αυτή να επεκταθεί και στην Πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Δημιουργούνται στο σημείο αυτό δύο βασικοί προβληματισμοί. Δεν αποτελεί πολυτέλεια για την ελληνική Πολιτεία η ύπαρξη τεσσάρων Θεολογικών Τμημάτων από τα οποία αποφοιτούν κάθε χρόνο 1000 νέοι πτυχιούχοι, ενώ απ' αυτούς διορίζονται στη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση γύρω στους 120; Και κάτι ακόμη. Υπάρχουν οργανωμένοι, αυτοδύναμοι και άρτια στελεχωμένοι Παιδαγωγικοί τομείς στα τέσσερα Θεολογικά Τμήματα και πόσο εξειδικευμένο προς τούτο προσωπικό διαθέτουν;

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι,

Εύχομαι ως Πρόεδρος του Τμήματος της Θεολογίας, μέσα από ένα γόνιμο διάλογο, τα συμπεράσματα του Συμποσίου μας να είναι πλούσια και η καρποφορία τους ιδιαίτερα προσοδοφόρα.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑΣ ΔΕΣΠΩΣ ΑΘ. ΛΙΑΛΙΟΥ

Πάτερ Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Αθηνών,
Κύριε Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης,
Κύριοι Πρόεδροι των Τμημάτων των Θεολογικών μας Σχολών,
Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι όλων των βαθμίδων και των τμητι-
κών διακρίσεων,

Αγαπητοί φοιτητές και φοιτήτριες,

Η φετινή μας συνάντηση είναι όλως ιδιαιτέρως σημαντική, γιατί σχετίζεται όχι απλώς με το μέλλον των Θεολογικών Σχολών της πατρίδας μας αλλά με το μέλλον της Θεολογίας, ως ανθρωπιστικής επιστήμης, στο πλαίσιο του Ελληνικού Πανεπιστημίου και του ανοιχτού διαλόγου με τις άλλες επιστήμες και την Ελληνική κοινωνία. Η ευθύνη μας είναι τεράστια και οι κοινωνικοπολιτικές ανακατατάξεις, που συντελούνται στον κόσμο, επιβάλλουν ένταση προσπάθειας και άκρα σοβαρότητα, ώστε τα αγαθά της ελληνόφωνης θεολογικής παράδοσης να βρεθούν στο προσκήνιο της ιστορίας. Χωρίς αμφιβολία οι Θεολογικές Σχολές στην Ελλάδα έχουν επιτελέσει τεράστιο έργο, οφείλουμε όμως να είμαστε εν εγρηγόρσει, γιατί οι καιροί είναι δύσκολοι εντός και εκτός, ώστε όχι μόνο να μην επιτρέψουμε την υποβάθμιση της Ορθοδόξου Θεολογίας, αλλά χρησιμοποιώντας τις δυνατότητες των Πανεπιστημίων μας να γίνουμε περισσότερο καρποφόροι κατά την πίστη και κατά την επιστήμη.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΤΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΑΓΙΟΥ ΣΕΡΓΙΟΥ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΑΡΧΙΜ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΠΑΘΩΜΑ

Απευθυνόμενος σε όλους όσους βρίσκεστε εδώ μέσα, ο καθένας με μία ξεχωριστή και ιδιαίτερη ιδιότητα, θα 'θελα να μεταφέρω πριν από όλα το χαιρετισμό του Κοσμήτορα του Ορθοδόξου Θεολογικού Ινστιτούτου Παρισίων και όλων των Καθηγητών του Ινστιτούτου μας, οι οποίοι και φέτος μου ανέθεσαν να εκπροσωπήσω το Θεολογικό Ινστιτούτο. Είναι αλήθεια ότι μετέχοντας στο περσινό Α' Θεολογικό Συνέδριο των δύο Θεολογικών Σχολών και μετά μάλιστα από μία ένθερμη παρουσία που έγινε μου ανέθεσαν να έρθω και πάλι να εκπροσωπήσω το Ινστιτούτο παρόλο που είμαι ο μόνος Έλληνας εκεί αλλά όχι όμως ο μόνος ελληνόφωνος, αν και θα ήθελα να μην είμαι ο ίδιος φέτος εδώ, για να υπάρξει μία ευρύτερη συμμετοχή.

Ωστόσο, παρουσιάζοντας το ωραίο αυτό Συνέδριο το περσινό που έγινε στη Θεσσαλονίκη, μου ανέθεσαν και φέτος να έρθω να εκπροσωπήσω ακριβώς το Ινστιτούτο μας εδώ και να μεταφέρω τα πορίσματα – μηνύματα και τον παλμό του Συνεδρίου του φετινού.

Θα ήθελα να ισοσκελίσω δυο κατηγορίες γεγονότων, να θέσω από τη μια μεριά κάποια γεγονότα που εμείς στον θεολογικό μας λόγο χρησιμοποιούμε, τον όρο εκκοσμίκευση και εκκοσμικευμένα και να τα συγκρίνω λίγο με τον εκκλησιαστικό χώρο. Στη μια πλευρά θα ήθελα να τοποθετήσω τρία μεγάλα γεγονότα, τα οποία συνέβησαν πέρυσι και φέτος. Το ένα γεγονός, ήταν η μεγάλη διοργανωτική επιτυχία των Ολυμπιακών αγώνων. Δίπλα σε αυτό τη μεγάλη επίσης αθλητική ευρωπαϊκή επιτυχία και την προχθεσινή καλλιτεχνική επιτυχία, τα οποία, όπως είπα, κινούνται και προέρχονται από το χώρο τον εκκοσμικευμένο. Και δίπλα σε αυτά να θέσω την κατάσταση της διασποράς,

όπως έμφανίζεται σήμερα, η οποία έχει ένα χαρακτηριστικό εδώ. Θα έλεγα τη χαρακτηρίζει μια μεταεκκλησιολογική κατάσταση δεδομένου ότι οι χώροι της ορθοδόξου διασποράς διακρίνονται από συναδελφικότητα. Κάνοντας, λοιπόν, αυτόν τον ισοσκελισμό των δύο κατηγοριών γεγονότων, θα ήθελα να απευθυνθώ στους Συνέδρους και να πω πόσο σημαντικό είναι το Συνέδριο, το οποίο γίνεται εδώ σήμερα από τις δύο Θεολογικές Σχολές, για τον απλούστατο λόγο ότι υπάρχει μια πολύ μεγάλη ανάγκη θεολογικού λόγου και θεολογικής ανανέωσης.

Θα ευχόμουν να βγει ένας ανανεωμένος θεολογικός λόγος μέσα σε αυτό το Συνέδριο, για να μπορέσει να βοηθήσει και εμάς τις μικρές Θεολογικές Σχολές, οι οποίες προσβλέπουμε στις Θεολογικές Σχολές Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Με αυτή την έννοια απευθυνόμαστε σε σας με μια ιδιαίτερη ελπίδα, ότι η δική σας συμβολή σε αυτό το θεολογικό γίγνεσθαι θα είναι τόσο μεγάλη που θα μπορέσει να τροφοδοτήσει και εμάς που είμαστε με αδύναμα φτερά.

Σας ευχαριστώ και καλή επιτυχία.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΥ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΥ**

Άγιοι Αρχιερείς,
Κύριε Αντιπρύτανη,
Κύριοι Ομότιμοι Καθηγητές,
Κύριοι Κοσμήτορες,
Κύριοι Πρόεδροι,
Κύριοι συνάδελφοι,

Κυρίες και Κύριοι Σύεδροι. Και φέτος όπως και πέρυσι στη Θεσσαλονίκη θα ήθελα να εκφράσω στην ολομέλεια των συμμετεχόντων τον ειλικρινή ενθουσιασμό και την ιδιαίτερη χαρά μου, για τη δυνατότητα που μου δόθηκε να είμαι παρών και σε αυτό το Συνέδριο. Συνάμα, απευθύνω θερμές ευχαριστίες στον Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Αθηνών π. Γεώργιο Μεταλληνό για την πρόσκληση και πρότασή του να παραστώ και να εκπροσωπήσω μια άλλη μικρότερη Ορθόδοξη Θεολογική Σχολή, αυτή του Πανεπιστημίου του Μονάχου.

Η προσωπική μου παρουσία τα τελευταία 21 χρόνια στη Γερμανία αλλά και η δραστηριότητά μου έχει συνδεθεί σχεδόν αποκλειστικά και άρρηκτα με την Ορθόδοξη Θεολογία στην πρωτεύουσα της Βαυαρίας.

Η Θεολογική Σχολή Αθηνών είναι για μένα η τροφός, όπου σπούδασα τη θεολογία και ανεδείχθη διδάκτωρ, ενώ με τη Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης ανέπτυξα τις τελευταίες δεκαετίες θαυμάσιες προσωπικές σχέσεις με πολλούς συναδέλφους, αλλά και μια σταθερή επιστημονική σχέση και συνεργασία, η οποία διαφαίνεται ελπιδοφόρος και για το μέλλον.

Η σύγκληση αυτού του Συνεδρίου εφέτος, στους οργανωτές του οποίου αξίζουν συγχαρητήρια, υποδηλώνει με σαφήνεια τη σπουδαιό-

τητα και αναγκαιότητα τέτοιων εκδηλώσεων. Είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι τέτοιες συναντήσεις ανάμεσα στις Θεολογικές Σχολές, στην επιτυχία των οποίων θα πρέπει περαιτέρω να συμβάλουμε όλοι μας, αξίζει να καταστεί θεσμός με συστηματοποιημένες – πραγματικές δομές. Οι κάθε είδους προκλήσεις μαζί με την Πανεπιστημιακή Θεολογία είναι περισσότερο επίκαιρες παρά ποτέ, και αυτές οι προκλήσεις και αυτοί οι προβληματισμοί δεν προέρχονται μόνο από τον εσωτερικό χώρο της Ελλάδας αλλά και από τον ευρωπαϊκό χώρο.

Γι' αυτό πιστεύω ότι η άμεση και αποτελεσματική συνεργασία των Θεολογικών Σχολών αποτελούν αναμφισβήτητα επιτακτικότερες ανάγκες από ό,τι παλαιότερα. Στο πλαίσιο της ενωμένης και συνεχώς διευρυνόμενης Ευρωπαϊκής Ένωσης καλείται η Ορθοδοξία μέσα στις έντονες δυσκολίες και προκλήσεις να υψώσει τη φωνή και να επιβάλει την ταυτότητά της. Θα πρέπει λοιπόν, είτε εξ ανατολών, είτε ζώντας ανάμεσά τους να τους υπενθυμίζουμε ακούραστα, ότι η Ορθοδοξία αποτελεί τη χριστιανική ομολογία της μισής Ευρώπης και δεν μπορούν να λειτουργούν επιλεκτικά εις βάρος της, όπως δυστυχώς βιώνει το Τμήμα της Ορθοδόξου Θεολογίας στη Βαυαρική πρωτεύουσα με δραματικό τρόπο και χωρίς προς το παρόν κάποια προοπτική διεξόδου τον τελευταίο ενάμιση χρόνο.

Τελειώνοντας, και αφού σας διαβιβάσω τους θερμούς χαιρετισμούς των λοιπών συναδέλφων από το Μόναχο, εύχομαι ολόψυχα στο Συνέδριο αποτελεσματικές και επιτυχείς εργασίες με ανοικτές μελλοντικές προοπτικές.

Ευχαριστώ πολύ.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ
ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ SIBIU ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΜΙΝΟΣ

Άγιοι Αρχιερείς,
Κύριε Άντιπρύτανη,
Κύριοι Καθηγητές,
Κύριοι Κοσμήτορες,
Κύριοι Πρόεδροι,

Κυρίες και Κύριοι Σύεδροι. Ευρισκόμενος στην Αθήνα έχω τη χαρά να παρακολουθώ τις εργασίες του Συνεδρίου των δύο Θεολογικών Σχολών Αθηνών – Θεσσαλονίκης και εκφράζω την ευγνωμοσύνη της Εκκλησίας της Ρουμανίας και του λαού της, διότι έχουν προσφέρει πολλά στην κατάρτιση των δικών μας φοιτητών και θεολόγων.

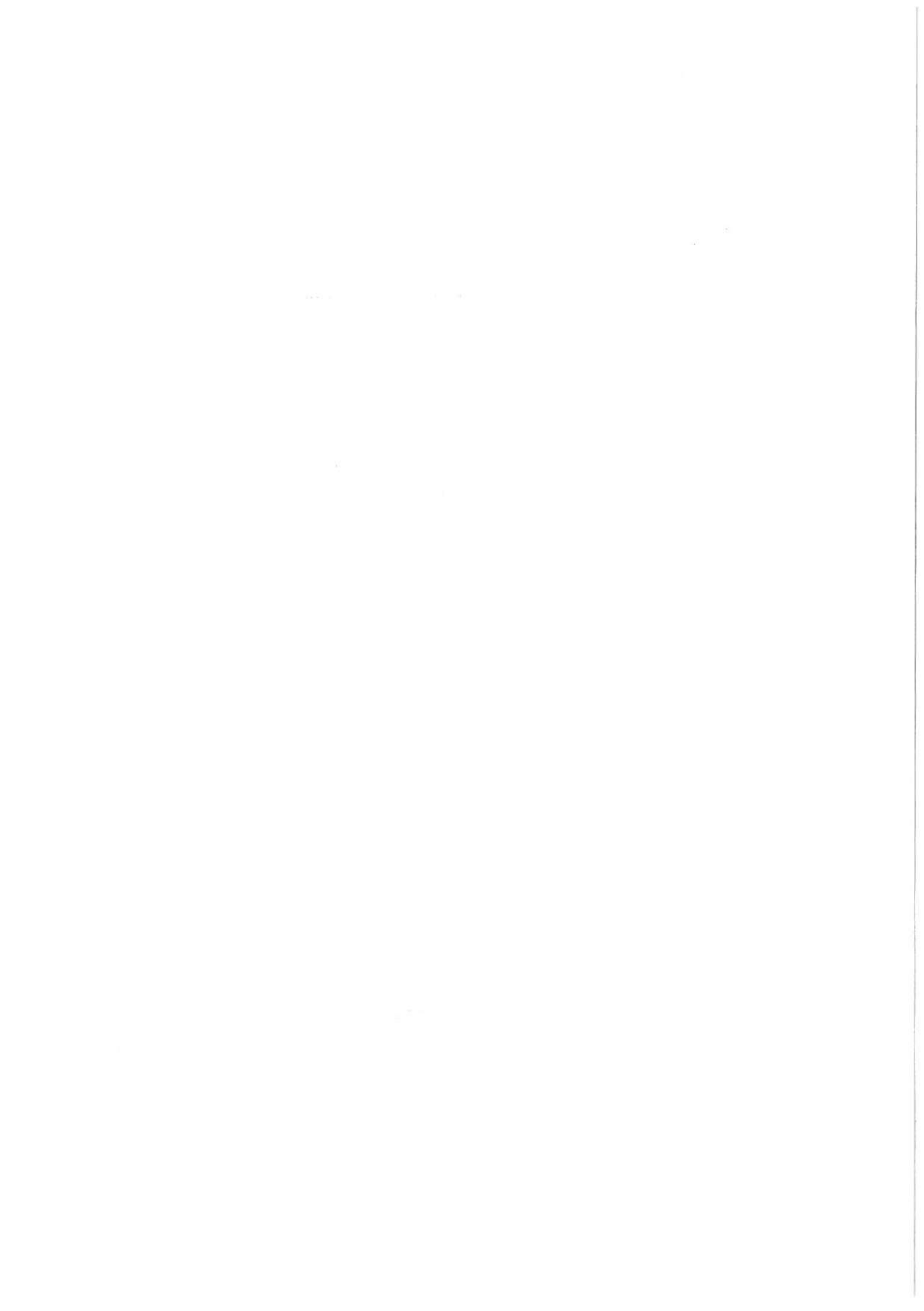
Επίσης, θα ήθελα να τονίσω τη μεγάλη ανάγκη που υπάρχει για διμερείς σχέσεις, αλλά και για την ανταλλαγή μορφωτικών αγαθών ανάμεσα στις Θεολογικές Σχολές της Ελλάδας και της Ρουμανίας. Εύχομαι καλή επιτυχία στο Συνέδριό σας.

Σας ευχαριστώ.

ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Πρωτοπρ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ
Κοσμήτορας Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

1. Ὁ λόγος περί Θεοῦ¹ προϋποθέτει γνώση τοῦ Θεοῦ. Ἡ Θεογνωσία ὅμως, ὅπως μαρτυρεῖ καθολικά ἢ ἐμπειρία τῶν Ἀγίων, δέν μπορεῖ νά εἶναι ποτέ καρπός στοχαστικῆς, διανοητικῆς, μεταφυσικῆς ἐρεύνης, ἀλλά ἀγιοπνευματικῆς ἐμπειρίας. Ἐτσι ὀρίζει τίς ἀρχές τῆς θεολογικῆς γνωσιολογίας ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Ἡ θεολόγησις εἶναι κατ' αὐτόν ὑπόθεσις «τῶν ἐξητασμένων καί διαβεβηκότων ἐν θεωρίᾳ (δηλ. στή θεοπτία) καί πρό τούτων καί ψυχῆν καί σῶμα κεκαθαρμένων, τό μετριώτατον»². Ὁ Θεός γνωρίζεται στά ὅρια τῆς θεοπτίας ἢ θεώσεως. «Θεολόγον καθιστᾶ (τόν ἄνθρωπον) ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ»³, «θεολόγος εἶναι ὁ Ἅγιος»⁴ (Προφήτης, Ἀπόστολος, Ἐκκλησιαστικός Πατέρας). Ἄλλη ὁδός θεογνωσίας γιά τήν Ὁρθοδοξία δέν ὑπάρχει⁵.

Ὁ ἔχων τήν ἐμπειρία τῆς θεώσεως εἶναι ὁ μόνος, πού μπορεῖ νά ὀμι-

1. Πέρα ἀπό τήν ἐτυμολογική τους σημασία ὁ ὅρος «Θεολογία» (λόγος περί Θεοῦ) ἔλαβε ἱστορικά καί τήν ἔννοια τῆς μεθόδου ἐγγίσεως πρός τόν Θεό, ἀλλά καί τῆς διερευνησεως καί ἐπιστημονικῆς προσφορᾶς τῆς ἐκκλησιαστικῆς πραγματικότητος καί τῆς συστηματικῆς ἐκθέσεως τῆς χριστιανικῆς πίστεως (Παναγ. Χρήστου, ἄρθρο στήν Θ.Η.Ε. τ. 6 (1965) σσ. 252-265), ὡς «μετ' ἐπιστήμης λόγου περί τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ» (Ἡλ. Οἰκονόμου, *Αἱ Θεολογικαί Σχολαί εἰς τήν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας*, Ἀθήναι 1981, σ. 8). Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογία νοσηματοδοτεῖται κατ' ἐξοχήν στά ὅρια τῆς γνωσιολογίας. Ὑψίστη μορφή Θεολογίας εἶναι «τοῦ ἐν θεωρίᾳ εὐρισκομένου θεολόγου», πού συνιστᾶ συνέχεια τοῦ γεγονότος τῆς Πεντηκοστῆς στήν ἱστορία. Γιά τό θέμα βλ. περαιτέρω: Κων. Σκουτέρη, *Ἡ ἔννοια τῶν ὄρων «θεολογία», «θεολογεῖν», «θεολόγος» ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καί Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων μέχρι καί τῶν Καππαδοκῶν*, Ἀθήναι 1972.

2. *Λόγος Θεολογικός Α'*, παρ. 3-4. PG 36,13 ἐ.

3. Κων. Παπαπέτρου, *Εἶναι ἡ Θεολογία ἐπιστήμη;* Δοκίμιον, Ἀθήναι χ. χρ., σ. 37.

4. Κων. Παπαπέτρου, *Ἡ οὐσία τῆς Θεολογίας*, Ἀθήναι χ. χρ., σ. 119.

5. Παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος (PG 35,1080 B): «Διά πολιτείας ἀνελθε, διά καθάρσεως κτῆσαι τό ἀγαθόν. Βούλει θεολόγος γενέσθαι ποτέ καί τῆς θεότητος ἄξιος; Τάς ἐντολάς φύλασσε, διά τῶν προσταγμάτων ὀδευσον· πρᾶξις γάρ ἐπίβασις θεωρίας».

λήσει για τήν υπέρ πᾶσαν κατάληψιν ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ ὡς προφη-
της. Ἡ ἐκ τῆς θεοπτίας θεολογία εἶναι προφητεία. Τό προφητεύειν
ταυτίζεται, ὡς γνωστόν, στήν Ἁγία Γραφή μέ τό θεολογεῖν⁶. Στά
Πανεπιστήμια ὁμως καλλιεργεῖται ἡ θεολογία ὡς ἐπιστήμη, «ἡ τῶν
ἐπιστημῶν ἀκροτάτη», κατά τήν καθομολόγηση τοῦ Διδάκτορος τῶν
Σχολῶν μας. Ἡ πανεπιστημιακή θεολογία θεωρεῖται «πράγματι καί
ἀληθεῖς ἐπιστήμη»⁷ καί «τεραστία κοινωνική κατάκτησις τοῦ Χριστια-
νισμοῦ»⁸, κοινωνική δηλαδή καταξίωση τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τούτοις
εἶναι γνωστό, ὅτι ἡ κατάταξη καί τῆς Θεολογίας μεταξύ τῶν σχολα-
στικῶν ἐπιστημῶν εἶναι κληρονομία τοῦ μεσαιωνικοῦ σχολαστικισμοῦ
καί ὅλως ξένη πρός τήν πατερική αὐτοσυνειδησία⁹.

Ἡ ἀποκάλυψη τῆς Πεντηκοστῆς δέν δύναται νά ἐρευνηθεῖ ἐπιστη-
μονικά καί νά διατυπωθεῖ μέ κτιστά ρήματα καί νοήματα. Εἶναι γνώση
ἄλλου εἴδους, «γνώσις πνευματική» (ἁγιοπνευματική δηλ.), τήν ὁποία

6. Βλ. λ.χ. Α' Κορ. κεφ.14 κ.ἀ. Ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς ἀποδίδει στόν ὄρο
«θεοπτία» τό περιεχόμενο τοῦ ὄρου «θεολογία», πού χρησιμοποιοῦσαν οἱ παλαιότεροι.
Ὡς ἐξῆς δέ ὀριοθετεῖ τήν ἔννοια καί τή λειτουργία του: «Θεολογία δέ τοσοῦτον τῆς ἐν
φωτί θεοπτίας ταύτης ἀπέχει καί τοσοῦτον τῆς πρός Θεόν ὁμιλίας κεχώριται, καθ' ὅσον
καί τό εἶδέναι τοῦ κεκτηθῆναι διώριται· περί Θεοῦ γάρ τι λέγειν καί Θεῷ συντυγχάνειν
οὐχί ταῦτόν. Ἐκεῖνο μὲν γάρ καί λόγου δεῖται, τούτου τοῦ προφερομένου δηλαδή, ἴσως
δέ καί τῆς κατά τοῦτο τέχνης, εἰ μή μέλλει τις ἔχειν μόνον, ἀλλά καί χρῆσθαι καί διαδι-
δόναι τήν εἶδῃσιν, ἔτι δέ συλλογισμῶν παντοδαπῆς ὕλης καί τῶν ἐξ ἀποδείξεως ἀναγκῶν
καί τῶν κατά κόσμον παραδειγμάτων, ὧν ἐκ τοῦ ὁρᾶν καί ἀκούειν τό πᾶν ἢ τό πλεῖστον
ἀθροίζεται καί σχεδόν τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ στρεφομένων ἔτι καί γένοιτ' ἄν δήπου καί
τοῖς τοῦ αἰῶνος τούτου σοφοῖς, κἄν μή κεκαθαρμένοι τόν βίον ὧσι καί τήν ψυχήν. Θεόν δ'
ἐν ἑαυτῷ κτήσασθαι καί Θεῷ καθαρῶς συγγενέσθαι καί τῷ ἀκραιφνεστάτῳ φωτί
κραθῆναι, καθ' ὅσον ἐφικτόν ἀνθρωπίνῃ φύσει, τῶν ἀδυνάτων ἐστίν, εἰ μή πρός τῇ δι'
ἀρετῆς καθάρσει καί ἡμῶν αὐτῶν ἔξω, μᾶλλον δέ ὑπεράνω γενοίμεθα, καταλιπόντες μὲν
πᾶν ὅ,τι τῶν αἰσθητῶν μετά τῆς αἰσθήσεως, ὑπεραρθέντες λογισμῶν καί διανοιῶν καί τῆς
διά τούτων γνώσεως, ὅλοι δέ γενόμενοι τῆς αὐτοῦ καί νοεράς κατά τήν προσευχήν ἐνερ-
γείας καί τυχόντες τῆς υπέρ τήν γνώσιν ἀγνοίας καί πλησθέντες ἐν αὐτῇ τῆς τοῦ πνεύμα-
τος ὑπερφυοῦς ἀγλαΐας, ὡς ἀθανάτου κόσμου γέρα φύσεως ἀοράτως καθορᾶν» («Ἐπὲρ
τῶν ἱερῶς Ἑσυχάζόντων» 1, 3, 42. Ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Συγγράμματα, ἔκδ. Π.
Χρήστου, τόμος Α', Ἐν Θεσσαλονίκῃ 1962, σ. 453).

7. Π. Ν. Τρεμπέλα, Ἐγκυκλοπαιδεία τῆς Θεολογίας, Ἀθήναι 1980², σ. 136.

8. Ἡλ. Οἰκονόμου, Αἱ Θεολογικαὶ Σχολαί..., σ. 8.

9. Πρβλ. Κ. Παπαπέτρου, Εἶναι ἡ Θεολογία ἐπιστήμη;..., σ. 59 ἔ.

«οὐ δύναται τις δέξασθαι, ἐάν μή στραφῆ καί γένηται ὡς τό παιδίον... Καί αὕτη οὐκ ἐν τοῖς ἔργοις τῶν λογισμῶν εὐρίσκεται, ἀλλ' ἐκ τῆς χάριτος γευθῆναι δύναται... Διότι ἐκ τῆς μαθήσεως οὐδεὶς δύναται αὐτὴν κτήσασθαι» (Ἄββᾶς Ἰσαάκ ὁ Σῦρος)¹⁰.

Ὅπως παρατηρεῖ ὁ καθηγ. κ. Κ. Παπαπέτρου, «ἡ Θεολογία ὡς Θεο-λογία δέν εἶναι ἐπιστήμη. Ἡ “Θεολογία” ὡς ἐπιστήμη δέν εἶναι Θεο-λογία, ἐφ' ὅσον αἱ μέθοδοι, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται πᾶσαι αἱ ἐπιστῆμαι, δέν εἶναι εἰς θέσιν νά προσεγγίσουν τόν Θεόν τῆς πίστεως»¹¹. Εἶναι ὅμως γεγονός, ὅτι οἱ πνευματικές ἐμπειρίες τῶν Ἀγίων ἀποταμιεύονται σέ διάφορους «μάρτυρες» τῆς ἱστορικῆς παρουσίας καί πορείας τῆς Ἐκκλησίας ὡς «σώματος Χριστοῦ» (κείμενα, μνημεῖα, ἐκφράσεις τῆς Τέχνης), πού συνιστοῦν ἀποδεικτικά στοιχεῖα γιά τή ζωή καί δράση της, τήν ἐσωτερική ἀνάπτυξή της καί τή σχέση της μέ τόν κόσμο, μέσα στόν ὁποῖον ἀναπτύσσεται καί πρὸς τόν ὁποῖον ἀναφέρεται ἡ ἀποστολή της. Πρόκειται γιά τίς ἀποτυπώσεις μέσα στόν ἱστορικό χρόνο τοῦ ἀνθρώπινου μέρους τοῦ Θεανθρώπινου Ὁργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ θεολογική ἐπιστήμη, σ' ὅλες της τίς δυνατές ἐκφάνσεις, ἀναζητεῖ, συνάγει, ἀποκαθιστᾷ κριτικά, μελετᾷ καί ἐρμηνεύει ὅλες αὐτές τίς μαρτυρίες ἢ ἀντλεῖ ἀπό αὐτές στόν ἀδιάκοπο διάλογο τῆς Ἐκκλησίας μέ τόν κόσμο¹². Τό ἔργο αὐτό τῆς ἐπιστήμης, μολονότι ἀδιάφορο γιά τήν πορεία τῆς θεώσεως τοῦ ἀνθρώπου, μπορεῖ νά ἀποβεῖ σημαντικό, ὄχι μόνο γιά τή γνώση τοῦ παρελθόντος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά καί γιά τή ζωή καί μαρτυρία της στό παρόν. Συνεπῶς, τό μέρος τῆς ἱστορικῆς παρουσίας τῆς Ἐκκλησίας, πού μπορεῖ νά ἐρευνηθεῖ μέ τὰ μέσα τῆς ἐπιστήμης καί νά κατανοηθεῖ λογικά, ἀποτελεῖ τό ὑποκείμενο τῆς θεολογικῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης καί προσφέρεται ὡς ἐπιστημονική θεολογία. Σ' αὐτό τό πλαίσιο ἐντάσσεται καί ἡ παρεχόμενη ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές παιδεία. Ἀφ' ἑνός

10. Τά εὐρεθέντα ἀσκητικά, Λόγος ΙΘ'.

11. Κ. Παπαπέτρου, *Εἶναι ἡ Θεολογία ἐπιστήμη;*..., σ. 55.

12. Βλ. ἐκτενέστερα γι' αὐτό στοῦ π. Γ. Δ. Μεταλληνοῦ, «Ἡ Ἐκκλησιαστική Ἱστορία καί ἡ θέση της στήν Ἐκπαίδευση», στό βιβλίο τοῦ Ἰδίου: *Λόγος ὡς ἀντίλογος*, Ἀθήνα 1992 (1993), σ. 129 ἐ.έ.

μέν όπλίξει μέ έπιστημονικά έφόδια τούς τροφίμους της, άφ' έτέρου δέ τούς προσανατολίζει, μέσω τών έρευνωμένων πηγών και τοϋ λοιποϋ έργου της, στην έν Χριστῶ ζωή, όπως αύτή φανερώνεται στη ζωή τών 'Αγίων, στην πίστη δηλαδή και τό ήθος τής αναγεννημένης έν Χριστῶ ύπάρξεως. Εϋνόητο είναι, ότι τόσο άποτελεσματικότερο είναι τό έργο αύτό, όσο περισσότερο ένσαρκώνει ό ίδιος ό Θεολόγος Καθηγητής τό ήθος τής 'Εκκλησίας.

2. 'Η Θεολογία, σ' όλες τις έκφάνσεις της, είναι έκκλησιαστική λειτουργία¹³. Και ως έπιστήμη ή Θεολογία διακονεί την 'Εκκλησία, τόν λαό τοϋ Θεοϋ για τόν όποιο και αύτή ύπάρχει. Γι' αύτό και χαρακτηρίζεται «έπιστήμη τής πίστεως»¹⁴. Δέν μπορεί νά νοηθεί όρθόδοξη θεολογική έπιστήμη και παιδεία χωρίς τή συνείδηση, ότι ό όρθόδοξος έπιστήμων δέν παύει και στόν χῶρο τής διακονίας του νά είναι μέλος τής 'Εκκλησίας, έργαζόμενος μέ τόν δικό του - ιδιαίτερο και άδέσμευτο - τρόπο, αλλά για τήν οικοδομή τοϋ έκκλησιαστικοϋ σώματος (πρβλ. Α' Κορ. 14, 26). "Όταν άτونهϊ ή συνείδηση αύτή, τότε ό θεολόγος - έπιστήμων πιθανῶς νά αναδειχθεί έπιστημονικά σέ αύθεντία, μέ θαυμαστές έπιτεύξεις στόν χῶρο τής φιλολογίας, φιλοσοφίας, ιστορίας ή αρχαιολογίας, δέν θά είναι όμως έκκλησιαστικός¹⁵ θεολόγος. 'Η θεολογική μας παιδεία, όπως διεκήρυσσε στό Ε' Πανελλήνιο Θεολογικό Συνέδριο ό αείμνηστος συνάδελφος Βασ. Στογιάννος, δέν είναι άπλῶς «θηρησκευτική», αλλά «έκκλησιαστική». «Τό έκκλησιαστικό πνεϋμα διαποτίζει τό σύνολο και δίνει τήν ιδιαίτερη ποιοτική άπόχρωση στην παιδεία, άνεξάρτητα από τό ειδικό περιεχόμενό της»¹⁶. Στην παράδοσή μας ή λειτουργία τοϋ Ναοϋ και ή λειτουργία τοϋ Σχολείου άλληλοπεριχωρουνται.

'Εκκλησιαστικότητα τής θεολογικής παιδείας σημαίνει στην πράξη ζώσα υϊική σχέση τών φορέων της μέ τόν 'Επίσκοπο και τήν τοπική

13. Βλ. Κων. Β. Σκουτέρη, *Η έννοια τών όρων...*, σ. 174.

14. 'Αθαν. Δεληκωστοπούλου, *Όρθοδοξία. Η σύγχρονη πρόκληση*, 'Αθήναι 1986, σ. 94 έ.έ.

15. Πρβλ. 'Αθαν. Δεληκωστοπούλου, *όπ. π.*, σ. 94.

16. 'Αθήναι 1984, σ. 293.

Ἐκκλησία. Ὁ Ἐπίσκοπος, ὡς τό κέντρο τῆς ζωῆς τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, δέν μπορεῖ νά μείνει ἀδιάφορος γιά τή λειτουργία τῆς θεολογικῆς παιδείας, ἀλλά καί ὁ θεολογικός κόσμος στό σύνολό του δέν μπορεῖ νά παραθεωρεῖ τόν Ἐπίσκοπο, ὅταν ἡ ὀρθόδοξη συνείδηση ἔχει ὀρίσει: «μηδεῖς χωρίς τοῦ ἐπισκόπου πρασσέτω τι τῶν ἀνηκόντων εἰς τήν Ἐκκλησίαν»¹⁷. Ἡ θεολογία ὡς ἐπιστήμη εἶναι βέβαια ἐλεύθερη. Ὁ θεολόγος ὅμως δέν παύει ποτέ νά εἶναι τέκνον τῆς Ἐκκλησίας. Καί ἡ θεολογική παιδεία εἶναι ἐκκλησιαστική, «εἶναι τῆς Ἐκκλησίας», ὅπως συνήθιζε νά λέγει ὁ ἀείμνηστος διδάσκαλός μας Γεράσιμος Κονιδάρης¹⁸. Δέν εἶναι βέβαια τόσο ἡ ὑπακοή καί ἀφοσίωση στό πρόσωπο τοῦ Ἐπισκόπου, πού συνιστᾷ τήν ἐκκλησιαστικότητα τοῦ θεολογικοῦ παιδευτικοῦ χώρου, ἀλλά κυρίως ἡ ἀφοσίωση στήν παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, τήν ὁποία ἐξ ὀρισμοῦ (ὀφείλει νά) ἐνσαρκώνει καί διακονεῖ ὁ ἐπίσκοπος, ὡς φορεῦς τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἡ ὁποία δέν συνίσταται ἀπλῶς στήν ἀδιάκοπη ἱστορική συνέχεια τῶν χειροτονιῶν, ἀλλά στήν παράδοση καί παραλαβή ἀπό τόν Ἐπίσκοπο τοῦ τρόπου ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ζωῆς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. (Πρβλ. «καί τρόπων μέτοχος καί θρόνων διάδοχος τῶν Ἀποστόλων γενόμενος»).

Οἱ παρατηρούμενες ἀπό τόν 19ο αἰώνα φυγόκεντρες τάσεις στόν χώρο τῶν θεολόγων δέν εἶναι πάντοτε καρπός ἐκκοσμικεύσεως καί ἐπαναστατικότητας, ἀλλά καί παραλείψεων ἢ ἀσυνεπειῶν τῆς Ποιμανούσης Ἐκκλησίας.

Ἡ ἐκκλησιαστικότητα, ὡς ἐλέχθη, δέν μπορεῖ νά νοηθεῖ χωριστά ἀπό τήν ἐκκλησιαστική παράδοση. Τόν θεολόγο δέν τόν καθιστοῦν οἱ νοησιαρχικές γνώσεις, οὔτε ἡ θεολογία μπορεῖ νά νοηθεῖ ὡς ἀπροϋπόθετη ἐρευνητική ἢ ἐπαγγελματική ἐνασχόληση μέ θέματα σχετιζόμενα μέ τήν Ἐκκλησία καί τήν πίστη της. Αὐτό θά μπορούσε κάθε ἐπιστήμων νά τό κάμει. Ἡ Θεολογία, καί ὡς πανεπιστημιακός κλάδος καί σχολική διδασκαλία, δέν μπορεῖ νά χωριθεῖ ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία, τήν αὐθεντική θεολόγηση τῆς Ἐκκλησίας.

17. Ἰγνατίου Θεοφόρου, *Πρός Σμυρναίους*. 8,1.

18. Βλ. Παναγ. Ν. Σιμωτά, *Αἱ Θεολογικά Σχολαί σήμερα*, Ἀθήναι 1987, σ.11.

Τό συντελούμενο ἐπιστημονικά θεολογικό ἔργο, ὅσο ὑψηλό καί ἐπιβλητικό καί ἄν εἶναι, δέν μινεῖ στήν ἐκκλησιαστική ἐμπειρία, ἀλλά τήν προϋποθέτει. Τόσο δέ ἐκκλησιαστικότερη εἶναι ἡ προσφερόμενη σέ ἕνα ἐκπαιδευτικό ἴδρυμα θεολογική παιδεία, ὅσο περισσότερο διατηρεῖ καί διευκολύνει τήν πρόσβαση στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἔνταξη τοῦ θεολόγου - ἐπιστήμονος στήν παράδοση τῶν Ἀγίων δημιουργεῖ φρόνημα ἐκκλησιαστικό καί ἐκκλησιοκεντρικό. «Τοῦτο τελειότης ἐστί σωτήριος – κατά τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Παλαμᾶ - ἐν τε γνώσει καί δόγμασι, τά αὐτά φρονεῖν προφήταις, ἀποστόλοις, πατράσιν, πᾶσιν ἀπλῶς, δι' ὧν τό ἅγιον πνεῦμα μαρτυρεῖται λαλήσαν»¹⁹. Δέν ὑπάρχει, ἄλλωστε, τραγικότερη ὑπαρξη ἀπό τόν θεολόγο, σ' ὁποιαδήποτε βαθμίδα τῆς παιδείας, ὁ ὁποῖος διδάσκει πράγματα, μέ τά ὁποῖα δέν εἶναι ἐσωτερικά – καρδιακά συνδεδεμένος καί δέν τά ἀποδέχεται ἢ δέν τά πιστεύει. Ἄν αὐτό γιά κάθε ἐπιστήμη συνιστᾶ ἀποτυχία, γιά τόν χῶρο τῆς θεολογίας εἶναι αὐτόχρομα αὐτοκτονία. Ἐξ ἄλλου, ἡ ἀπουσία ὀρθοδόξου ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος καθιστᾶ ἐπικίνδυνο τόν θεολογοῦντα στόν χῶρο τῆς Ὀρθοδοξίας, διότι ὡς «διωρισμένος» διδάσκαλος τῆς ὀρθοδόξου θεολογίας, ἐνεργεῖ ὡς ἐκπρόσωπος τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ δέν εἶναι παρά «ψευδοπροφήτης». Ἡ ἐπιστήμη τῆς θεολογίας αὐτοαναιρεῖται στό πρόσωπο τοῦ «ἀπίστου» ἢ «ἀθέου» «θεολόγου» διακόνου της, δημιουργεῖ δέ ἰσχυρότατα ἐμπόδια στήν ἐκπλήρωση τῆς σωτηριολογικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας στόν κόσμο. Ἀλλά ἡ θεολογική παιδεία, ὡς ἐλέχθη, ἔχει λόγο ὑπάρξεως, μόνο ἄν μέ τήν ὄλη ἐνέργειά της, βοηθεῖ τό ποιμαντικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας.

Πολύ δέ χρήσιμη γιά τό ἔργο τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί γενικά τῆς θεολογικῆς παιδείας εἶναι ἡ ὑπενθύμιση, ὅτι ποιμαντική καί δογματική θεολογία στήν Πατερική παράδοση ταυτίζονται, διότι προορισμός τῆς δευτέρας εἶναι ἡ ἔνταξη στήν πορεία θεώσεως, μέ προϋπόθεση τή θεραπευτική δύναμη καί ἀποστολή τοῦ δόγματος.

Ἁ ὀρθοδόξος θεολόγος, ἐρευνητής ἢ διδάσκαλος τῆς ἐπιστημονικῆς

19. Ἀγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ, Ὑπέρ τῶν ἱερῶς ἡσυχάζόντων 2,1, 42 (ΕΠΕ, τ. 2, σ. 342).

θεολογίας, (ὀφείλει νά) εἶναι «θεολόγος» τῆς Ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Εἶναι «ὁ ἐν πνεύματι Θεοῦ λαλῶν» (Α΄ Κορ. 12,3) διά τῆς ἐπιστήμης του. Τό ἔργο του εἶναι προέκταση τοῦ ποιμαντικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας, καί προσφέρει τόν ἴδιο Χριστό, τήν ἔνσαρκη Παναλήθεια, μέ τά μέσα καί τή μέθοδο τῆς ἐπιστήμης του. Ἡ ἐπιστημονική θεολογική ἔρευνα εἶναι καθ' ἑαυτήν μέν «ἄπιστος»²⁰, ἀλλά αὐτό δέν σημαίνει, ὅτι ὁ θεολόγος ἐρευνητής ἀποδεσμεύεται ἀπό τήν πιστότητα στήν ἐκκλησιαστική ζωή καί διακόπτει τή ζώσα σχέση μαζί της. Διότι τότε καταντᾷ ὁ ἴδιος ὁ θεολόγος «ἄπιστος», καί ἀπαλλάσσεται μέν ἀπό ἐκκλησιαστικές δεσμεύσεις, δουλεύοντας ὅμως σέ ἄλλα δεσμά, βαρύτερα καί ὀπωσδήποτε τυραννικά. Πολύ ὀρθά ὁ καθηγητής Σ. Ἀγουρίδης ἐπισημαίνει, ὅτι «ὁ συνδυασμός πίστεως καί θεολογικῆς ἐπιστήμης συνιστᾷ τήν καθαυτό θεολογίαν» καί ὅτι ἡ θεολογία εἶναι «μία ἀναγκαία ἔκφρασις» τῆς πίστεως²¹.

Ἦδη ὁ ἱ. Χρυσόστομος ἐπισημαίνει τήν ἀνάγκη ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος γιά τήν ὀρθή προσέγγιση τῆς παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας: «Τοιαύτη γάρ ἡ τῶν μυστηρίων ἡμῶν φύσις. Ἐτέρως γοῦν ἐγώ, καί ἑτέρως ὁ ἄπιστος περί τούτων διακείμεθα. Ἀκούω ἐγώ, ὅτι ἐσταυρώθη ὁ Χριστός, καί τήν φιλανθρωπίαν εὐθέως θαυμάζω· ἀκούει ἐκεῖνος, καί ἀσθένειαν νομίζει... Ἀκούων ἀνάστασιν ἐκεῖνος, μῦθον τό πρᾶγμα φησιν· ἐγώ δέ τάς διά τῶν πραγμάτων δεξάμενος ἀποδείξεις, προσκυνῶ τοῦ Θεοῦ τήν οἰκονομίαν... Οἱ μέν ἄπιστοι, καίτοι γε ἀκούοντες, οὐ δοκοῦσιν ἀκούειν· οἱ δέ πιστοί τήν διά τοῦ Πνεύματος ἔχοντες ἐμπειρίαν, ὀρῶσι τῶν ἐναποκειμένων τήν δύναμιν»²².

Ἡ ἐκκλησιαστικότητα τοῦ θεολόγου περαιτέρω ἀποτρέπει συγχύσεις, ὅπως λ.χ. τήν ταύτιση τῆς ἐπιστημονικῆς μέ τήν ἐκκλησιαστική γνώση καί τήν ἀπόδοση στήν ἐπιστήμη σωτηριολογικῆς δυνάμεως (περίπτωση Βαρλαάμ Καλαβροῦ καί δυτικῆς μεταφυσικῆς). Ἡ διάκριση τῆς «ἄνω» καί «ἔξω» ἢ κοσμικῆς σοφίας, γνώσεως δηλαδή τοῦ Ἀκτίστου καί γνώσεως τοῦ κτιστοῦ, ἀλλά καί τῶν ὀργάνων τους (νοῦς/καρδιά γιά τήν

20. Κ. Παπαπέτρου, *Εἶναι ἡ Θεολογία ἐπιστήμη;*..., σ. 17.

21. Σ. Ἀγουρίδου, «Τί εἶναι Θεολογία;», *ΕΚΚΛΗΣΙΑ* 40 (1963) σ. 23-24.

22. Ὁμιλία ζ' στήν Α' Πρὸς Κορινθίους. P.G. 61,55-56.

πρώτη και λόγος ή διάνοια για τή δεύτερη) έχει αποτρέψει στην Πατερική παράδοση κάθε σύγκρουση «πίστεως και γνώσεως».

Οι ειδικές θεολογικές σπουδές και ή εκκλησιαστική εμπειρία παρέχουν στον θεολόγο τά κριτήρια και τίς προϋποθέσεις για τήν καλλιέργεια θεολογικής έπιστήμης προς στήριξη τής παραδόσεως και όχι προς άθέτησή της²³. Αυτό επιβεβαιώνει, άλλωστε, ή χρήση τής έπιστήμης από πατέρες, όπως ο Μ. Βασίλειος, ο Μ. Φώτιος, ο Ευστάθιος Θεσσαλονίκης κ.ά. 'Η παραδοσιακότητα και εκκλησιαστικότητα του θεολόγου δέν έμποδίζει τήν έπιστημονική έρευνα, ούτε ως δεσμευτική μπορεί νά χαρακτηριστεί. "Άλλως τε και ή «σύγχρονη έπιστήμη», όπως όμολογείται, δέν είναι περισσότερο ή λιγότερο όρθολογική από οποιαδήποτε μορφή δογματικής θρησκείας»²⁴. Και κατά τον Mark Blöchl κάθε έρευνα έπιστημονική είναι έξ αρχής «προκατειλημμένη»²⁵.

Άπό πλευράς έπιστήμης υπέρβαση των όρίων τής έρεύνης γίνεται εκεί, όπου παρατηρείται άγνοια των δύο γνώσεων και των όργάνων τους, όπως στή μή όρθόδοξη – πατερική θεολόγηση. Φίμωση δέ τής έπιστημονικής έρεύνης στον χώρο τής Θεολογίας επιχειρείται, όπου ή εκκλησιαστικότητα έχει αντικατασταθεί μέ παραποιήσεις της, πού διεκδικούν ύπακοή, χωρίς όμως νά τήν δικαιούνται (πρβλ. περίπτωση Γαλιλαίου).

3. Στο σημείο αυτό όμως αναδύεται ή πρακτική δυσλειτουργία μας. 'Η εξασθένιση, και ένιοτε έξαφάνιση, κατ' αρχάς του πνεύματος ένότητας και συνεργασίας των θεολόγων μέ τήν Ποιμαίνουσα 'Εκκλησία²⁶. 'Ο υπέρτονισμός τής έπιστημονικότητας τής Θεολογίας δημιουργεί, ως έλέχθη, φυγόκεντρες τάσεις και αποστασιοποίηση από τή ζωή τής 'Εκκλησίας και τά Πρόσωπά της. Σέ τέτοιες περιπτώσεις «ή του κόσμου σοφία τά πρωτεΐα φέρεται, παρωσαμένη τό καύχημα του σταυ-

23. Σημαντικότατο παράδειγμα οι 'Ομιλίες στην «Έξαήμερο» του Μ. Βασιλείου (PG. 29,3 – 208). Πρβλ. Βασιλείου Ν. Μακρίδη, «Ένα πατερικό υπόδειγμα άπολογητικής», ΓΡΗΓ. ΠΑΛΑΜΑΣ, τ. 70 (1987), σ. 652-660.

24. Phil. Sherrard, «'Ο άπανθρωπισμός του άνθρώπου», στό: Δύο κείμενα περί 'Επιστήμης, έκδ. ΣΥΝΑΞΗ, 1986, σ. 49.

25. π. Γ. Δ. Μεταλληνού, 'Η 'Εκκλησιαστική 'Ιστορία..., σ. 132.

26. Συγχεκριμένες περιπτώσεις βλ. στου Π. Σιμωνά, Αί Θεολογικά Σχολαί..., σ. 6 έ. και 'Αθαν. Δεληκωστοπούλου, όπ. π., σ. 277 έ. έ.

ροῦ»²⁷. Αυτό δέν δείχνει μήπως ἡ τάση γιά θρησκευολογικό μετασχηματισμό τῆς θεολογίας ἢ τῆς θεολογικῆς παιδείας, γιά τόν ἐκμοντερνισμό της καί τήν κοινωνική καταξίωσή της; Ὁρθά ἔχει ἐπισημανθεῖ (καθηγ. Κ. Παπαπέτρου), ὅτι «ἀφαιρουμένης τῆς πίστεως, ἡ λεγομένη “θεολογία” καθίσταται θρησκευολογία»²⁸. Συναφές εἶναι τό σύμπτωμα του «θεολογικοῦ ἀκαδημαϊσμοῦ», μόνιμο πρόβλημα τῆς ἐλλαδικῆς πανεπιστημιακῆς θεολογικῆς οἰκογένειας ἐπί δεκαετίες²⁹. Στήν περίπτωση αὐτή ἡ διαφοροποίηση ἀπό τή θεολογία τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως συνάπτεται μέ τόν χωρισμό τῆς θεολογίας ἀπό τή ζωή τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί τήν αὐτονόμησή της. Ὁρθά ὅμως ἔχει παρατηρήσει ὁ τότε Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Δημητριάδος κ. Χριστόδουλος: «Ἡ γνήσια ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία δέν δέχεται χωρισμό τῆς Ἐκκλησίας σέ διδάσκουσα στήν ἔδρα καί ποιμαίνουσα στόνά... Εἶναι καί λογικά καί νομικά ἀδιανόητο νά ἐξελισσεται ἡ θεολογική διδασκαλία αὐτόνομα ἀπό τῆς ἔδρας, μέ ταυτόχρονη περιθωριοποίηση τῆς Ἐκκλησίας»³⁰.

Ἡ ἀπουσία ζωντανῆς σχέσεως τῶν θεολόγων μέ τήν τοπική Ἐκκλησία ἔχει λάβει, ἰδίως στόν κύκλο τῶν νεωτέρων, μεγάλες διαστάσεις. Ἡ παντελής ἔλλειψη πνευματικῆς ζωῆς εἶναι ἐδῶ ὁ βασικός λόγος. Τό «γιατί» ὅμως εἶναι ἀναπόσπαστα συνδεδεμένο καί μέ τήν ἀδυναμία ἐνίοτε τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας νά προσεγγίσει τούς θεολόγους αὐτούς, γιά νά τούς ἀξιοποιήσει μάλιστα στή διακονία της.

Λησμονεῖται - ἐνίοτε - ὅτι ὁ κληρικός εἶναι πατέρας καί ποιμένας καί ὄχι ἀπρόσωπη ἀρχή καί φορεῦς ἐξουσίας.

4. Προτείνονται, βέβαια, λύσεις, γιά τή διατήρηση τῆς ἐκκλησιαστικότητας τῆς θεολογικῆς παιδείας: Α.χ. ἡ ἀλλαγή τοῦ τρόπου εἰσαγωγῆς στίς Θεολογικές Σχολές (αὐτό παλαιότερα).

27. PG 32,437 B. Πρβλ. Κ. Σκουτέρη, *Ἡ ἔννοια τῶν ὄρων...*, σ. 163 ἐ.έ.

28. Κ. Παπαπέτρου, *Εἶναι ἡ Θεολογία ἐπιστήμη;*..., σ. 15.

29. Χρ. Γιανναρά, *Ὁρθοδοξία καί Δύση. Ἡ θεολογία στήν Ἑλλάδα σήμερα*, Ἀθήνα 1972, σ. 56 ἐ.έ.

30. Στήν ἐφημερ. «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ», 15.2.1985 («Ἀκαδημαϊκή Θεολογία καί Διοικοῦσα Ἐκκλησία»).

Ριζικότερη λύση έχει προταθεί σέ στιγμές εξάρσεως τῶν ἀρνητικῶν φαινομένων καί ἦταν ἀπαίτηση τῆς «Ἐκκλησίας» νά ἀναλάβει αὐτή «ὑπό τόν ἀποκλειστικό ἔλεγχό της τά προγράμματα διδασκαλίας, τό ἦθος τῶν διδασκόντων καί τήν ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου πίστεως ἐπάρκειάν τους» (Δημητριάδος Χριστόδουλος 1985)³¹.

Αὐτό τό αἴτημα προβάλλεται καί σήμερα στή μεγαλύτερη καί προκλητικότερη ὀξύτητά του. Ἀποδεικνύεται ὅμως, ὅτι τό μέτρο αὐτό εἶναι ἰδιαίτερα προβληματικό καί ὡς ἓνα σημεῖο ἐπικίνδυνο, ἄν δέν ρυθμισθοῦν τελικά οἱ σχέσεις, ὅπως ἐπικράτησε νά λέγεται, Ἐκκλησίας καί Πολιτείας. Διότι ὑπάρχουν καί κρισιμότερα προβλήματα, τά ὁποῖα ἀναφύονται ἐκ τῆς ἐντάξεώς μας στήν Ἐνωμένη Εὐρώπη (1.1.1993), πού σχετίζονται μέ τό ἴδιο τό μέλλον τῶν θεολογικῶν μας σπουδῶν - ἄν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ διατήρησή τους στό πανεπιστημιακό πλαίσιο, ὅπως καί τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στά Σχολεῖα.

Ἡ συνεχῶς ἐξαπλουμένη ἰδέα τοῦ ἀθρήσκου (ἢ πλουραλιστικοῦ θρησκευτικά) Κράτους θά ὀδηγήσει ἀναμφίβολα στόν χωρισμό Ἐκκλησίας - Πολιτείας, ὄχι ὅμως μέ τήν ἔννοια τῆς «συναλληλίας» καί τῆς «ἀκωλύτου» ἀναπτύξεως τῆς ποιμαντικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά τῆς περιθωριοποίησεως καί, συνεπῶς, ἀπομονώσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ὀργανισμοῦ.

Μολονότι δέ οἱ Θεολογικές Σπουδές στήν ἄλλη Εὐρώπη εἶναι ἐνσωματωμένες στό ἀκαδημαϊκό σύστημα, ἡ θέση τῶν δικῶν μας Σχολῶν στό Πανεπιστήμιο - πάντα κατά τή δική μου κρίση - δέν εἶναι ἐξασφαλισμένη. Διότι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι τό σκάνδαλο καί ὄχι ἡ θρησκεία ἢ ἡ θρησκευσιολογία. Ἡ ἔμμεση ἀναφορά δέ ἐδῶ δέν γίνεται πρὸς τούς Κυβερνῶντες, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν νά ἐνσαρκώνουν τή βούληση τοῦ λαοῦ πού τούς ἐκλέγει, ἀλλά πρὸς ρεύματα καί τάσεις κυρίως στόν χῶρο τῆς Διανοήσεως, ὅπως γίνεται φανερό ἀπό τά συχνά δημοσιεύματα στόν Τύπο γιά τήν ἀναγκαιότητα τῆς θεολογικῆς παιδείας ἢ τῆ συναφῆ μετάλλαξή της σέ ἄχρωμη θρησκευσιολογία.

Ἡ πρόταση, συνεπῶς, γιά ἀνάληψη τῆς Θεολογικῆς Παιδείας ἀπό

31. Σεβ. Δημητριάδος Χριστόδουλος, ὅπ. π.

τὴν Ἐκκλησία ἀπαιτεῖ πολλή σκέψη, πρῶτα, ὅταν ὡς ἐκκλησιαστικότητα νοεῖται ἡ ὑποταγή καὶ χρήση τῆς θεολογικῆς Ἐπιστήμης καὶ ἔπειτα, ὅταν αὐτό μπορεῖ νά δώσει τὴν εὐκαιρία γιὰ ἔξωση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἀπὸ τὰ Πανεπιστήμιά μας. Μιά τέτοια λύση δέν μπορεῖ ποτέ νά ἐπιδιωχθεῖ μέ πρωτοβουλία τῆς ἴδιας τῆς Ἐκκλησίας, ἐκτός καὶ ἂν ἐπιβληθεῖ ἀπὸ μία ἄθρησκη ἢ καὶ ἄθεη Πολιτεία, ὡς συνέβαινε μέχρι πρό τιнос στίς κομμουνιστικές χῶρες. Ἴσως δέ αὐτὴ τὴν κατεύθυνση κάποιοι ἐπιλέγουν...

Σέ τελευταία ἀνάλυση, ὁ καθολικός ἀναβαπτισμός στὴν Πατερικὴ παράδοσή μας εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιὰ τὴ δημιουργία πνεύματος ἀληθοῦς ἐνότητος καὶ συνεργασίας μεταξὺ Ποιμαινούσης Ἐκκλησίας καὶ Θεολογικοῦ κόσμου καὶ πολὺ περισσότερο γιὰ τὴν ἀντιμετώπιση τοῦ πνεύματος τῆς «Νέας Ἐποχῆς». Αὐτό ὅμως δέν μπορεῖ νά ἐπιτευχθεῖ μέ τὴν ὑποταγή τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης στὴν ὁποιαδήποτε κληρικοκρατία, ἀλλὰ μέ τὴν ἐλεύθερη, καλλιέργεια τῆς μέσα στὴν πανεπιστημιακὴ οἰκογένεια. Ἡ ἀγάπη ἄλλωστε πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ Ἱεραρχία κερδίζεται, δέν ἐπιβάλλεται...

**Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ**

ΧΡΗΣΤΟΥ Κ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Κοσμήτορας Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΤΗΣ

Δοξολογούμε τον Τριαδικό Θεό γιατί μας αξίωσε να πραγματοποιήσουμε σήμερα εδώ στην αδελφή ιστορική Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το Β' Συνέδριο των Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης. Η διοργάνωση του Α' Συμποσίου με πρωτοβουλία της Κοσμητείας μας, σε συνεργασία με την Κοσμητεία των Αθηνών και ιδιαίτερα τον τότε Κοσμήτορα καθηγητή κ. Κωνσταντίνο Σκουτέρη, άνοιξε τον δρόμο ώστε τα Συνέδρια αυτά να γίνουν θεσμός για τις δυο Σχολές μας. Η καθολική συμμετοχή των συναδέλφων καθηγητών των δύο Σχολών βοήθησε, ώστε σε συνεργασία με τον νέο Κοσμήτορα εκλεκτό φίλο και συνάδελφο πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Μεταλληνό να πραγματοποιούμε σήμερα το Β' Συνέδριο εδώ στην Αθήνα.

Ως Κοσμήτορας της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης υποσχέθηκα κατά τη λήξη του Α' Συμποσίου την έκδοση των Πρακτικών. Σήμερα να μου επιτρέψετε να τα παρουσιάσω εδώ μπροστά σας, προσφέροντας συμβολικά ένα αντίτυπο στον προηγούμενο και τον νέο Κοσμήτορα, παραδίδοντας συγχρόνως εκατόν πενήντα (150) αντίτυπα για όλους τους συναδέλφους των Αθηνών. Έτσι ολοκληρώνουμε το παλαιό μας χρέος.

Θέλω στο σημείο αυτό να μου επιτρέψετε να εκφράσω δημόσια τις θερμές ευχαριστίες μου στον Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής των Αθηνών πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Μεταλληνό για τη διοργάνωση του Β' Συνεδρίου των Θεολογικών μας Σχολών στην Αθήνα και την αβραμιαία φιλοξενία που επεφύλαξε στους συναδέλφους της Θεσσαλονίκης. Το Συνέδριο διοργανώθηκε σε χρόνο ρεκόρ τον μήνα Φεβρουάριο στο περιθώριο των συναντήσεων που είχαμε με την Υπουργό Παιδείας κ. Μαριέττα Γιαννάκου και τους συνεργάτες της, για το Σχέδιο Νόμου: «Δομή και λειτουργία της Εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης»,

δηλαδή την εν μιά νυκτί ανωτατοποίηση των τεσσάρων Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών. Γι' αυτό και ο γενικός τίτλος του Συνεδρίου «Θεολογικές Σχολές και Εκκλησιαστική Εκπαίδευση» έχει άμεση σχέση και είναι επηρεασμένος από τη φόρτιση που είχαμε εκείνες τις δύσκολες μέρες, όταν ανεβοκατεβαίναμε τις σκάλες του Υπουργείου Παιδείας αναζητώντας μια δίκαιη λύση στο εκτρωματικό κατασκεύασμα του αρμόδιου Υπουργείου και του Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου της Ελλαδικής Εκκλησίας κ. Χριστοδούλου. Η αρμόδια Υπουργός της Παιδείας και ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αθηνών πίστευαν ότι εν μιά νυκτί θα περνούσαν αυτό το αντιακαδημαϊκό, αντιδημοκρατικό, αντισυνταγματικό Νομοσχέδιο, ερήμην των Θεολογικών Σχολών που είναι τα άμεσα ενδιαφερόμενα πρόσωπα για το θέμα της Θεολογικής και Εκκλησιαστικής εκπαίδευσης στον τόπο μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ήρθε η ώρα της αλήθειας γι' αυτό εισαγωγικά πριν προχωρήσω στην ανάπτυξη του κυρίως θέματός μου επιθυμώ υπεύθυνα να σκιαγραφήσω το πρόβλημα των Θεολογικών Σχολών και της Εκκλησιαστικής Εκπαίδευσης στην Ελλάδα, όπως διαμορφώθηκε το τελευταίο εξάμηνο.

Στην προσπάθεια των δύο Κοσμητειών και με πρωτοβουλία των δύο Κοσμητόρων να συναντήσουμε την Υπουργό Παιδείας και τον Μακαριώτατο αποστείλαμε επιστολή στις 9.7.2004 προς την κ. Υπουργό και τον Αρχιεπίσκοπο εκφράζοντας τις ανησυχίες μας για πληροφορίες που είχαμε ότι προωθείται Νομοσχέδιο για την ανωτατοποίηση των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών ερήμην των Θεολογικών Σχολών. Υπενθυμίζω ότι παρόμοιο Υπόμνημα στάλθηκε από τις δύο Σχολές και στον Υπουργό Παιδείας της προηγούμενης κυβέρνησης, τον κ. Πέτρο Ευθυμίου.

Στις 10.11.2004 στάλθηκαν στους δύο Κοσμήτορες, τον π. Γεώργιο Μεταλληνό και τον ομιλούντα, προσκλήσεις του Διευθυντή της Ανώτερης Εκκλησιαστικής Σχολής Αθηνών κ. Κοσμά Γεωργίου για συμμετοχή σε συνέδριο που διοργανωνόταν στις 7.12.2004 στο χώρο της Σχολής του με θέμα: «Το ζήτημα της ταυτότητας και της αναβάθμισης των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών». Δηλώσαμε και οι

δύο Κοσμήτορες συμμετοχή πλήν όμως η ημερίδα αυτή δεν πραγματοποιήθηκε. Μας βεβαίωνε όμως ότι υπάρχει μυστικό σχέδιο προώθησης Νομοσχεδίου για την ανωτατοποίηση των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών.

Αυτό το γεγονός μας οδήγησε στην αποστολή του πρώτου Υπομνήματος των δύο Σχολών προς την Υπουργό Παιδείας κ. Γιαννάκου, στις 21.01.2005, όπου κάναμε μια πρώτη τοποθέτηση και ζητούσαμε να μας γνωστοποιηθεί το Σχέδιο Νόμου, ώστε να εκφράσουμε συγκεκριμένες απόψεις.

Μη έχοντας καμία απάντηση επανήλθαμε στις 3.2.05 με Ανοιχτή Επιστολή διαμαρτυρίας προς τον Πρωθυπουργό της Ελλάδος κ. Κώστα Καραμανλή για τη μυστικοπάθεια που επιδείκνυε η κυβέρνησή του για θέμα που μας αφορούσε άμεσα.

Στις 6 Φεβρουαρίου 2005, ημέρα γιορτής του Αγίου Φωτίου, υποχρεώθηκε ο Μακαριώτατος, αφού ήδη ξέσπασαν και τα σκάνδαλα στην Εκκλησία, να συναντηθεί με τις Κοσμητείες των δύο Σχολών και για πρώτη φορά εμφανίστηκε ο φερόμενος ως συντάκτης του Σχεδίου Νόμου, ο καθηγητής του Πανεπιστημίου Πειραιώς και Ειδικός Γραμματέας Ανώτατης Εκπαίδευσης του Υπουργείου Παιδείας κ. Αθανάσιος Κυριαζής. Μετά από μακρά συζήτηση αποφασίστηκε να παγώσει το Σχέδιο Νόμου και να γίνει συζήτηση επί της ουσίας με εκπρόσωπο του Υπουργείου, της Εκκλησίας και τους Κοσμήτορες των δύο Σχολών.

Μετά τις 6 Φεβρουαρίου 2005 κατορθώσαμε να υποκλέψουμε το Σχέδιο Νόμου και στις 21.02.2005 αποστείλαμε εμπειριστατωμένο Υπόμνημα, οι Κοσμητείες των δύο Σχολών, αναφερόμενοι στην ουσία του προβλήματος.

Το θέμα άρχισε να βγαίνει στη δημοσιότητα, στον γραπτό και ηλεκτρονικό τύπο, οπότε εσπευσμένα η κ. Υπουργός Παιδείας κάλεσε σε συνάντηση στις 25 Φεβρουαρίου ε.έ. τους δύο Κοσμήτορες. Η συζήτησή μας αποδείχθηκε ουσιαστική και εποικοδομητική, γιατί φάνηκαν τα σημεία της συμπτώσεώς μας, αλλά και τα σημεία ουσιαστικής διαφωνίας μας, αφού θίγονταν σοβαρά ακαδημαϊκά δεδομένα· κινδύνευε η ελευθερία της θεολογικής σκέψης, υποβαθμιζόταν η επιστημονική

έρευνα, ευτελιζόταν το ακαδημαϊκό ήθος και κινδύνευε η παρουσία των Θεολογικών Σχολών στα Πανεπιστήμια.

Αποφασίστηκε η συνέχιση του διαλόγου μας στις 10 Μαρτίου 2005 με εκπροσώπους του Υπουργείου Παιδείας, τον Ειδικό Γραμματέα Ανώτατης Εκπαίδευσης, καθηγητή κ. Αθανάσιο Κυριαζή, και τον Ειδικό Σύμβουλο κ. Δημ. Σκιαδά. Προτείναμε στους συνομιλητές μας σαφείς προτάσεις και ξεκάθαρες θέσεις: α) τη μετεξέλιξη των τεσσάρων Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών σε Ανώτατες Σχολές Ιερατικών σπουδών, για παραγωγή μόνο κληρικών, β) οι Ακαδημίες αυτές να έχουν πρακτικό χαρακτήρα (κατάρτιση του κλήρου) και όχι ενασχόληση με έργο ερευνητικό - επιστημονικό, όπως ακριβώς προβλέπεται και για τις ήδη λειτουργούσες παραγωγικές Σχολές του στρατού: Ευελπίδων, Ικάρων και Ναυτικών Δοξίμων, γ) οι απόφοιτοι των Ακαδημιών Ιερατικών σπουδών αποκλείονται από την εκπαίδευση και δ) έχουν τη δυνατότητα εισαγωγής με κατατακτήριες εξετάσεις στις Θεολογικές Σχολές. Οι θέσεις αυτές επικυρώθηκαν από τις Γενικές Συνελεύσεις των δύο Σχολών, στην Αθήνα 16 Μαρτίου 2005 και στη Θεσσαλονίκη 29 Μαρτίου ε.έ.

Οι συνομιλητές μας δεσμεύθηκαν να ενημερώσουν την πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας και τον Μακαριώτατο και μετά από μια εβδομάδα να προχωρήσουμε τον διάλογο, ώστε να εξευρεθεί κοινή αποδεκτή λύση. Υπογραμμίζω ότι αυτό το πλαίσιο λύσεως για τις Ανώτερες Εκκλησιαστικές Σχολές αποδέχθηκε κατά το παρελθόν και ο Μακαριώτατος κ. Χριστόδουλος σε συνάντησή του με τους καθηγητές της Θεσσαλονίκης. Το Υπουργείο Παιδείας δυστυχώς δεν απάντησε στις προτάσεις μας και από τις 10 Μαρτίου 2005 σταμάτησε τον διάλογο με τις δύο Σχολές.

Η Κοσμητεία της Θεσσαλονίκης κατέθεσε Ψήφισμα στη Σύγκλητο του Α.Π.Θ. και στη συνεδρίασή της με αριθμό 2768/23.3.05 εγκρίθηκε παμφηφεί. Η Σύγκλητος του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης υπογράμμισε ότι «Είναι αντίθετη στη δημιουργία των τεσσάρων Ανώτατων Εκκλησιαστικών Ακαδημιών, δεδομένου ότι τα υπάρχοντα τέσσερα (4) Τμήματα των Θεολογικών Σχολών υπερκαλύπτουν τις Θεολογικές ανάγκες της Εκπαίδευσης και της Εκκλησίας».

Στις 29 Μαρτίου 2005 αποστείλαμε Ανοικτή Επιστολή οι δύο Σχολές, προς τα μέλη της Σεπτής Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, περί της Ανωτατοποίησης των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών, όπου ενημερώναμε όλους τους Αρχιερείς για το πρόβλημα και τη λύση του.

Παράλληλα η Κοσμητεία της Θεολογικής Σχολής Αθηνών πραγματοποίησε πορεία προς την Ιερά Μονή Πετράκη, την έδρα της Ιεράς Συνόδου, και συνάντησε τον Μακαριώτατο, ενώ στις 4 Απριλίου 2005 η Κοσμητεία της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης πραγματοποίησε δυναμική πορεία με συμμετοχή του συνόλου σχεδόν των καθηγητών και τετρακοσίων (400) φοιτητών, προς την Ιερά Μητρόπολη Θεσσαλονίκης, προκειμένου να ενημερώσει τον Παναγιώτατο Μητροπολίτη κ. Ανθιμο και τον Υπουργό Μακεδονίας-Θράκης κ. Νικόλαο Τσαρτιώνη.

Την επομένη, 5 Απριλίου, σε επίσημη ανακοίνωσή της η Διαρκής Ιερά Σύνοδος εξαιρεί τον Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης από τον διάλογο για το Νομοσχέδιο: « Συμφωνήθηκε, αναφέρει το Δελτίο Τύπου της Ιεράς Συνόδου, να συσταθεί τριμελής Επιτροπή αποτελούμενη από ένα εκπρόσωπο της Εκκλησίας, ένα του Υπουργείου Παιδείας και ένα της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών, η οποία θα ασχοληθεί με το θέμα του υπό ψήφιση Νομοσχεδίου για την Εκκλησιαστική Εκπαίδευση». Προς τιμήν του Κοσμήτορα της Θεολογικής Σχολής Αθηνών π. Γεωργίου Μεταλληνού, απάντησε ότι διάλογος χωρίς τη συμμετοχή του Κοσμήτορα της Θεσσαλονίκης δεν γίνεται και δεν επιθυμεί να συμμετέχει μόνος του σε διάλογο που αφορά το μέλλον των δύο Σχολών. Το μήνυμα της ενότητας των δύο Σχολών δόθηκε και προς το Υπουργείο και προς την Ιεραρχία της Εκκλησίας της Ελλάδος. Δυστυχώς στη διγλωσσία της Εκκλησίας προστέθηκε και η διγλωσσία της Κυβέρνησης.

Στις 5 Απριλίου 2005 ο αναπληρωτής Κυβερνητικός Εκπρόσωπος κ. Ευάγγελος Αντώνναρος σε απάντηση στην ερώτηση της κ. Πουλίδου δηλώνει: ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ: « Δεν υπάρχει καμία πρόθεση για την υποβολή στη Βουλή σχεδίου νόμου που να αναφέρεται στην ανωτατοποίηση των Ιερατικών Σχολών. Βρίσκεται σε εξέλιξη ένας διάλογος των ενδιαφερομένων πλευρών για την αναβάθμιση αυτών των σχολών».

ΠΟΥΛΙΔΟΥ: «Δηλαδή»;

ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ: «Με ρωτήσατε για την ύπαρξη νομοσχεδίου. Σας λέω ότι δεν υπάρχει κανένα νομοσχέδιο, καμία πρόθεση για να υποβληθεί στη Βουλή προς έγκριση νομοσχέδιο για την ανωτατοποίηση των Ιερατικών σχολών».

ΠΟΥΛΙΔΟΥ: «Το κατάλαβα αυτό. Ως προς αυτό το σκέλος είστε σαφής. Ο διάλογος πού κατατείνει όμως»;

ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ: «Ο διάλογος γίνεται στις ιερατικές σχολές από τις οποίες βγαίνουν οι εκπρόσωποι του κλήρου και οι ιερωμένοι».

Δυστυχώς οι δηλώσεις αυτές του αναπληρωτή κυβερνητικού εκπροσώπου διαφεύστηκαν πολύ σύντομα σε επερώτηση της κ. Μ. Δαμανάκη προς την αρμόδια Υπουργό Παιδείας όπου ζητούσε διευκρινίσεις για το θέμα της ανωτατοποίησης των Ανώτερων Εκκλησιαστικών Σχολών.

Στις 4 Απριλίου 2005 η κ. Μαρία Δαμανάκη κατέθεσε επερώτηση στην κ. Υπουργό Παιδείας ότι σιωπηρώς και εν κρυπτώ έχει ολοκληρώσει την επεξεργασία νομοσχεδίου και ερωτά εάν και πότε προτίθεται να κατατεθεί στη Βουλή για τις εκκλησιαστικές σχολές, εάν θα συζητηθεί το θέμα στον εθνικό διάλογο για την παιδεία και εάν θεωρεί νόμιμο, σκόπιμο και ωφέλιμο, να μην υπόκεινται οι εκκλησιαστικές σχολές στους ισχύοντες κανόνες λειτουργίας και εκπαίδευσης.

Στις 15 Απριλίου απάντησε ο Υφυπουργός Παιδείας κ. Γ. Καλός, επιβεβαιώνοντας την κυβερνητική πρόθεση ανωτατοποίησης των εκκλησιαστικών σχολών, και ότι το μόνο που εκκρεμεί είναι το θέμα χρόνου για την κατάθεση τέτοιου νομοσχεδίου.

Ωστόσο ο ίδιος Υφυπουργός, αναρμόδιος για θέματα Ανώτατης Εκπαίδευσης, απαντά διαφορετικά σε έγγραφη Αναφορά του Βουλευτή Θεσσαλονίκης του ΠΑΣΟΚ κ. Βασίλη Γερανίδη, που υπέβαλε στις 13 Απριλίου ε.έ., υπογραμμίζοντας στις 12 Μαΐου 2005 ότι: «Η πολιτική ηγεσία του ΥΠΕΠΘ εξετάζει τις διατυπωθείσες για το εν λόγω Νομοσχέδιο για την Εκκλησιαστική Εκπαίδευση προτάσεις και τις επικαιροποιεί ή τις αντικαθιστά με άλλες σε συνεργασία με τους ενδιαφερόμενους φορείς της Εκκλησίας και της Εκπαίδευσης, προκειμένου, μέσα από ένα γόνιμο διάλογο, να καταλήξει από κοινού στη σύνταξη Σχεδί-

ου Νόμου, το οποίο θα αναβαθμίζει ουσιαστικά την Εκκλησιαστική Εκπαίδευση στη χώρα μας. Η ανωτέρω διαδικασία βρίσκεται σε εξέλιξη και είναι αυτονόητο ότι ουδεμία απόφαση έχει οριστικοποιηθεί».

Αυτά είναι τα μέχρι στιγμής γεγονότα και δεδομένα και ασφαλώς πρέπει να δρομολογήσουμε στο παρόν Συνέδριο τις παραπέρα ενέργειές μας. Η Θεολογική Σχολή Αθηνών επί εκατόν εξήντα οκτώ (168) και η Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης επί εξήντα τρία (63) συναπτά έτη προσφέρουν τόσο στην Ελληνική Εκκλησία και στο κράτος όσο και στην οικουμενική Ορθοδοξία γενικότερα διακονία μοναδική και ανεκτίμητη. Πλήθος αρχιερέων και ιερέων, θεολόγων καθηγητών της μέσης εκπαίδευσης και προσωπικότητες της θεολογικής διανόησης, φοίτησαν και διδάχθηκαν την ιερή επιστήμη της Θεολογίας στις Σχολές μας. Πρωτοποριακοί δάσκαλοι και επιστήμονες άξιοι της αποστολής τους πρόσφεραν αφειδώλευτα, με κάθε θυσία και κόστος το περίσσευμα της θεολογικής τους σοφίας. Γι' αυτό είναι χρέος σ' εμάς τους νεότερους να τους μνημονεύουμε, να τους τιμούμε και να συνεχίζουμε το έργο τους με τη δυναμική μας παρουσία στον κοινωνικό γίγνεσθαι του τόπου.

Κρίναμε σκόπιμο, με αφορμή τις σύγχρονες εξελίξεις στο χώρο των Θεολογικών Σχολών και της Εκκλησίας να κάνουμε μια σύντομη αυτοκριτική και αποτίμηση της ιστορικής πορείας κυρίως της Θεολογικής Σχολής Θεσσαλονίκης, για μια αυτογνωσία, και παράλληλα να θέσουμε κάποιο πλαίσιο που κατά τη γνώμη μας είναι βασικό για την προοπτική της Θεολογίας και της Εκκλησίας τον 21ο αιώνα. Ως ανώτατα πανεπιστημιακά καθιδρύματα, οι Σχολές μας έχουν μακρά ιστορία, όραμα, στρατηγικούς και πολιτικούς, με την ευρύτερη έννοια του όρου, σκοπούς και στόχους, οι οποίοι ανανεώνονται με τις εξελίξεις της κοινωνίας. Εξάλλου, γνωρίζουμε καλά ότι, σε μια εποχή όπου τα ηλεκτρονικά μέσα και οι τεχνοκράτες κυβερνούν τον κόσμο, δεν μπορούμε να μένουμε στη ρομαντική εσωστρέφεια, γιατί το πρόβλημα της θεολογικής παιδείας σε σχέση με την πορεία του σύγχρονου κόσμου είναι άμεσα συνδεδεμένο. Με άλλα λόγια, για να ζήσει ο κόσμος χρειάζεται τη ζώσα μαρτυρία της θεολογίας και τη λυτρωτική εμπειρία της Εκκλησίας. Μιας θεολογίας και μιας Εκκλησίας που αγωνίζονται να υλοποιήσουν από το

παρόν και για τα έσχατα τον ερχομό της βασιλείας του Θεού, «ως εν ουρανών και επί της γης». Έτσι, η άμεση σύνδεση της χριστολογίας με τη σωτηριολογία, της πνευματολογίας με την εσχατολογία και της εκκλησιολογίας με την ιστορία και τον πολιτισμό καθιστούν τον διάλογο της θεολογίας με τον σύγχρονο άνθρωπο ουσιαστικό μέσα από την ανακαίνιση του κόσμου από τη φθορά και το θάνατο.

Όλα, λοιπόν, τα γνωστικά αντικείμενα της θεολογίας διδάχθηκαν στη Σχολή μας και διαμορφώθηκαν τεχνικά οι κλασικοί τομείς της θεολογικής επιστήμης, οι οποίοι προσαρμόστηκαν σε πέντε βασικές κατευθυντήριες γραμμές: στο βιβλικό τομέα, στον τομέα των πατερικών σπουδών, στο συστηματικό, στην εκκλησιαστική ιστορία και την πρακτική θεολογία.

Στις αρχές του 21ου αιώνα, η Θεολογική Σχολή Θεσσαλονίκης χρειάζεται να περάσει σε μια νέα φάση προβληματισμού και αντιμετώπισης των νέων πανευρωπαϊκών και παγκόσμιων προκλήσεων.

Τα δύσκολα χρόνια της κατοχής και του εμφυλίου σημάδεψαν τον ιδεολογικό προσανατολισμό της. Η επίδραση της δυτικής θεολογίας και η δράση των θρησκευτικών οργανώσεων είναι οι κύριες προκλήσεις των πρώτων χρόνων της ζωής της που έπρεπε να αντιμετωπίσει. Όμως, μετά τη δεκαετία του 60 το ενδιαφέρον της αρχίζει να στρέφεται προς την πατερική θεολογία. Στον τομέα των βιβλικών σπουδών καθιερώθηκαν στη Σχολή μας σειρές υπομνημάτων και βιβλικών μελετών υψηλών επιστημονικών προδιαγραφών. Για τις πατερικές σπουδές σημειώνουμε την ιδιαίτερη σημασία που είχαν οι εκδόσεις των έργων του Αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και η γενικότερη ανάπτυξη των Παλαμικών σπουδών για την Ορθόδοξη σκέψη, καθώς επίσης τη συγγραφή μελετών σχετικών με τον ησυχασμό. Καλλιεργήθηκαν συγχρόνως οι λειτουργικές σπουδές και με σειρά μελετών και απαντήσεων σε λειτουργικές απορίες, η Σχολή μας αναγνωρίστηκε ως αξιόλογο θεολογικό κέντρο για θέματα λατρείας της Εκκλησίας.

Στον τομέα της συστηματικής θεολογίας και της φιλοσοφίας αξιόλογοι δάσκαλοι καθιέρωσαν την σειρά της Φιλοσοφικής και Θεολογικής Βιβλιοθήκης και έδωσαν νέα μέθοδο προσέγγισης των πατερικών

κειμένων και των Ορθόδοξων δογματικών αληθειών της πίστεώς μας. Η κλασική μέθοδος παραπομπής πατερικών χωρίων ή σχολαστικών έργων της δυτικής θεολογίας αντικαταστάθηκε από μια γόνιμη ερμηνευτική προσέγγιση της θεολογικής σκέψης των Πατέρων μέσα από τον πληθωρικό βιβλικό λόγο και την αγιοπνευματική καθοδήγηση για την απόδοση του μηνύματος ζωής και εμπειρίας της Εκκλησίας.

Η επιστήμη της Χριστιανικής Τέχνης και Αρχαιολογίας παρουσιάζει την αρμονική σύνδεση της ιστορίας και της θεολογίας, ενώ παράλληλα η εικόνα αποδίδει την έννοια της θεολογίας της σαρκώσεως του Λόγου, του καινούργιου κόσμου και του πολιτισμού μέσα από την προοπτική της βασιλείας των ουρανών. Προς την κατεύθυνση αυτή ανοίγονται στη Σχολή μας νέοι ορίζοντες για την έρευνα του εκκλησιαστικού ήθους και ο τομέας της Χριστιανικής Ηθικής και Κοινωνιολογίας μέσα από μια νέα προοπτική υπερβαίνει τη νομικίστικη κανονολογία και την ηθικιστική προσέγγιση των εντολών της Αγίας Γραφής, ενώ τις κοινωνικές σχέσεις τις θεωρεί μέσα από το πρίσμα της κοινωνίας των προσώπων ως εικόνων του Θεού και όχι ως κανόνες και νομικές επιταγές. Έτσι αναπτύσσεται και ο τομέας της κανονικής ευταξίας μέσα από μια χαρισματική προοπτική και όχι νομική προσέγγιση. Η ποιμαντική φροντίδα των ανθρώπων θεωρείται μέσα από τα δεδομένα της αγάπης και της χάριτος του Τριαδικού Θεού και η αγιότητα αναγνωρίζεται ως δυναμική πορεία των ανθρώπων προς την τελείωση σύμφωνα με το «άγιοι γίνεσθε» (Α΄ Πέτρου 1,16) και όχι με τη στατική απραξία και τη στωική απάθεια.

Παράλληλα, η μελέτη των Σλαβικών Εκκλησιών και η ανάδειξη του θεολογικού, κοινωνικού και πολιτιστικού έργου των αδελφών Κυρίλλου και Μεθοδίου, δημιούργησε τα ανοίγματα για τη συνειδητοποίηση της οικουμενικής αποστολής της Εκκλησίας και της υπέρβασης του εθνικισμού ως αρνητικού φαινομένου που εγκλωβίζει τη χάρη και το έλεος του Θεού από ολόκληρη την ανθρωπότητα, συμπεριλαμβανομένης και της κτίσεως, μέσα σε ένα εθνικό χώρο περιορισμένης εμβέλειας. Έτσι η εκκλησιαστική ιστορία ως απαραίτητη μελέτη της διαχρονικής πορείας της ζωής της Εκκλησίας και των διαφόρων εκφάνσεων του Χριστιανικού πολιτισμού συνεξετάζεται με τη γενικότερη ιστο-

ρία της ανθρωπότητας. Με τον τρόπο αυτό σηματοδοτείται η ζωή του ανθρώπου μέσα από την προοπτική των εσχάτων και της χαρισματικής παρεμβάσεως του Τριαδικού Θεού στην πορεία της ανθρωπότητας και του σκοπού της ανθρώπινης ύπαρξης στον κόσμο. Γι' αυτό πέρα από τον καθαρά ορθόδοξο χαρακτήρα των σπουδών της Σχολής μας αναπτύχθηκαν σημαντικά ο διαχριστιανικός και διαθρησκευτικός διάλογος με παράλληλη συμμετοχή συναδέλφων στους διαλόγους των εκκλησιών, των θρησκειών και των πολιτισμών. Σημειώνουμε και την ιδιαίτερη ανάπτυξη των ισλαμικών σπουδών και της συγκριτικής θρησκευολογίας στη Σχολή μας, παράλληλα με την ανάπτυξη της ιεραποστολικής και των παιδαγωγικών με σειρά ειδικών μελετών.

Η έκδοση και ερμηνεία των Πατερικών κειμένων βοήθησε ώστε η νέα φάση ερμηνευτικής προσέγγισης της Αγίας Γραφής, όπου έγιναν πραγματικά άλματα, των αληθειών της πίστεως και της λειτουργικής αναγέννησης, να πραγματώνεται μέσα από το πρίσμα της ορθόδοξης θεολογίας των Πατέρων. Καθοριστικός σταθμός είναι η μελέτη της θεολογίας του Γρηγορίου του Παλαμά που προκάλεσε νέα ζύμωση στον θεολογικό προβληματισμό της Σχολής, μαζί με την επίδραση γενικότερα του Ησυχασμού υπό τη σκιά του Άθωνα του Αγίου όρους. Αυτή η νέα κατάσταση οδήγησε σε ένα γόνιμο προβληματισμό και δημιούργησε νέα προοπτική της θεολογίας της Σχολής στον ελληνικό και τον ευρύτερο χώρο της Ορθοδοξίας, κυρίως στον χώρο των Βαλκανίων, με τη μελέτη της ιστορίας της διαδόσεως του Χριστιανισμού από τους αδελφούς Κύριλλο και Μεθόδιο στους λαούς των Σλάβων, και έτσι καθιερώνεται μια διαρκής επικοινωνία με τους λαούς αυτούς.

Από τη δεκαετία του 80 αρχίζει γόνιμος διάλογος σχετικά με επίκαιρα προβλήματα, γι' αυτό παρουσιάζεται η ανάπτυξη της Χριστιανικής Ηθικής, Βιοηθικής και Κοινωνιολογίας παράλληλα με τα θέματα της Ποιμαντικής της Εκκλησίας, της Ιεραποστολικής και της Παιδαγωγικής πάνω σε μια σύγχρονη προβληματική, οπότε η Σχολή κάνει καθοριστικά ανοίγματα στην κοινωνία.

Ειδικά στην κατεύθυνση της Θρησκευολογίας έγιναν αξιόλογες προσπάθειες πρωτίστως σε ερευνητικό επίπεδο. Στον τομέα του διαλόγου

με το Ισλάμ, τον Ιουδαϊσμό και τις άλλες θρησκείες, πραγματοποιήθηκαν αξιόλογες προσπάθειες που προχώρησαν σε γόνιμο διαθρησκευτικό διάλογο όπως εξελίσσεται στις μέρες μας σε διεθνές επίπεδο. Κορυφαίοι καθηγητές της Σχολής μας, όπως και της Θεολογικής Αθηνών, συμμετέχουν ουσιαστικά στο Διεθνές Βήμα Διαλόγου Θρησκειών και Πολιτισμών, της Ιεράς Μονής Κύκκου, που πραγματοποίησε ήδη τρία διεθνή συνέδρια. Ιδιαίτερα η ανάπτυξη των ισλαμικών σπουδών είναι γεγονός αναμφισβήτητο στη Σχολή μας.

Με επιστημονικά συγγράμματα και ενεργό συμμετοχή στους διαλόγους των Ορθοδόξων Εκκλησιών και στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών, οι καθηγητές και των δύο Σχολών ήσαν παρόντες και κατέθεταν μέσα από γόνιμο διάλογο τη μαρτυρία της Ορθοδοξίας. Ακόμη, καθηγητές της Σχολής μας κατόρθωσαν να εκπροσωπούν την Ελλάδα σε Παγκόσμιο και Ευρωπαϊκό επίπεδο, τις Βιβλικές Σπουδές και να προωθούν χρηματοδοτήσεις μεταφραστικών προγραμμάτων της Αγίας Γραφής για τις ανάγκες των Ορθοδόξων Εκκλησιών όλου του κόσμου.

Αυτό είναι πανθομολογούμενο γεγονός τόσο στον χώρο των ορθοδόξων όσο και των ετεροδόξων. Γι' αυτό θέλουμε να επισημάνουμε ότι αυτή είναι η μεγαλύτερη κληρονομιά που αφήνουν σε μας τους νεότερους αείμνηστοι και γενικότερα παλαιότεροι καθηγητές που τίμησαν τη Σχολή μας με τη δράση τους. Πρόκειται για μια έξωθεν καλή μαρτυρία που ανταποκρίνεται σε μια πλούσια θεολογική παραγωγή, ιστορία και παράδοση λειτουργίας των Σχολών μας.

Μια εσωτερική «αντιπαλότητα» των λεγομένων συντηρητικών και προοδευτικών, που άρχισε να αναπτύσσεται πιο έντονα από τη δεκαετία του 80 στον χώρο μας, πιστεύουμε πως είναι φυσική συνέπεια του τρόπου αντιμετώπισης επίκαιρων προβλημάτων της κοινωνίας. Αυτή η διαλεκτική «ανταγωνιστικότητα» δείχνει την πολυφωνία της Ορθόδοξης Θεολογίας και της ακαδημαϊκής ελευθερίας· θεμιτές επιλογές δύο παραλλήλων θεολογικών τάσεων. Έτσι επιτυγχάνεται η ουσιαστική προώθηση σοβαρών θεολογικοκοινωνικών θεμάτων έστω και από διαφορετικές οπτικές γωνίες. Εξάλλου, ως γνωστόν, η θεολογία στη ζωή της Εκκλησίας παρουσιάζει άνθηση κυρίως όπου εμφανίζονται έντονες

συγκρούσεις και αντιθέσεις. Οι προκλήσεις των αντιθέσεων έδιδαν την ευκαιρία στους Πατέρες της Εκκλησίας να αποκαθιστούν την αλήθεια των πραγμάτων μέσα από τη διαλεκτική τους αντιπαράθεση και τη συνθετική διεργασία των ιερών Συνόδων.

Τι δέον γενέσθαι ακόμη για το μέλλον των Σχολών; Πρώτα πρέπει να επισημάνουμε ότι το παγκόσμιο σκηνικό και οι προκλήσεις προς τη θεολογία και την Εκκλησία, έχουν λάβει ένα νέο περιεχόμενο. Γι' αυτό και οι Θεολογικές Σχολές από κοινού την μελετούν υπεύθυνα και καθορίζουν τη στάση τους απέναντι στα πράγματα. Προσαρμόζουν στα νέα δεδομένα τα γνωστικά τους αντικείμενα σε μεθοδολογικό και τεχνοκρατικό επίπεδο, αλλά και από πλευράς περιεχομένου σπουδών. Ανεβάζουν ακόμη περισσότερο την ποιότητα των σπουδών τους, ώστε να καταστήσουν τον λόγο τους ανταγωνιστικό και παρουσιάζουν με απλότητα και σαφήνεια το βιβλικό και πατερικό μήνυμα μέσα από την έκφραση των αληθειών της πίστεως με σύγχρονη διαλεκτική.

Οι Σχολές μας θεωρούν τις πηγές και τις αλήθειες του Χριστιανισμού ως δυναμικά στοιχεία της ταυτότητάς τους και τις αξίες του ευαγγελίου απαραίτητες προϋποθέσεις της ζωής κάθε ανθρώπου και αυθεντικό υπόβαθρο του σύγχρονου πολιτισμού. Αναγνωρίζουν τη μοναδικότητα του ανθρώπινου προσώπου, για το οποίο ο Χριστός απέθανε και ανέστη, γι' αυτό εστιάζουν όλη την ανθρωπολογική και θεολογική τους παιδεία μέσα από ένα ανθρωπιστικό πρίσμα, του οποίου η προοπτική είναι σωστική. Εξάλλου, έσχατος σκοπός ακόμη και της κοινωνιολογικής προσέγγισης της ελευθερίας, της ειρήνης, της δικαιοσύνης, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων είναι η σωτηρία του ανθρώπου από κάθε μορφή ολοκληρωτισμού. Το φαινόμενο της παγκοσμιοποίησης, του τεχνικού πολέμου της υπερδύναμης με την πρόφαση της Pax Americana, οι τρομοκρατικές ενέργειες ως μορφές σύγχρονης απάνθρωπης πάλης, η ανεξέλεγκτη μάστιγα του AIDS και η τραγικότητα της πείνας των λαών του λεγόμενου τρίτου κόσμου είναι προκλήσεις που χρειάζονται τον δομημένο θεολογικό λόγο, την επιστημονική επιχειρηματολογία και την τεκμηριωμένη άποψη προς την κατεύθυνση της αντιμετώπισής τους. Γι' αυτό η προοπτική μιας πανευρωπαϊκής

εκπαίδευσης με την παράλληλη πανανθρώπινη, οικουμενική και παγκόσμια αναγνώριση των αξιών και των αληθειών του Χριστιανισμού, θέτουν το θέμα της παιδείας και του πολιτισμού στις απόλυτες προτεραιότητες των Θεολογικών μας Σχολών.

Στο σημείο αυτό πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, όπως αποδείχθηκε στο Α' Συμπόσιο Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης, 1-2 Ιουνίου 2004, που οργανώθηκε από την Κοσμητεία μας στη Θεσσαλονίκη με θέμα « Οι Θεολογικές Σπουδές στην Ελλάδα », και το παρόν δεύτερο 23-24 Μαΐου 2005 με διοργανώτρια την Κοσμητεία της Θεολογικής Σχολής Αθηνών, στην Αθήνα, οι δύο Θεολογικές Σχολές έχουν το ίδιο όραμα και σχεδιάζουν το μέλλον τους με ομοφωνία και σύμπνοια. Η μελέτη και κατοχή των γνωστικών αντικειμένων της θεολογίας θεωρείται ως δεδομένη προϋπόθεση, η οποία μπορεί αντικειμενικά να ανιχνευτεί και να διαπιστωθεί από το επίπεδο σπουδών, την πληρότητα των θεολογικών συγγραμμάτων, την εγκυρότητα της πληροφόρησης, η οποία προϋποθέτει τεχνογνωσία και αξιολόγηση.

Η δημοκρατική πολυφωνία της Ορθόδοξης Εκκλησίας και η αναγνώριση του ανθρώπινου προσώπου με την ιδιαιτερότητα και τη μοναδικότητά του, η αποδοχή των περιθωριακών ατόμων της κοινωνίας με τα σπλάγχνα ελέους και οικτιρμών, το θέμα της ισοτιμίας των δύο φύλων κ.ά., είναι βασικά στοιχεία που μπορούν να αξιοποιηθούν σ' ένα διάλογο για τις αρχές της παιδείας σε πανευρωπαϊκό και παγκόσμιο επίπεδο. Ωστόσο, θέλουμε να τονίσουμε ότι η Ευρωπαϊκή προοπτική των Θεολογικών Σχολών δεν σημαίνει απεμπόληση της ορθόδοξης θεολογίας, αλλά την τοποθέτηση του λύχνου επί την λυχνία για να φωτίζει όλο τον κόσμο.

Έχουμε αναλάβει πρωτοβουλία σε διεθνές επίπεδο προς αυτή την κατεύθυνση, με την εκλογή μας ως Προέδρου της Παγκόσμιας Ομοσπονδίας των Ορθόδοξων Θεολογικών Σχολών. Γι' αυτό συμπορευόμαστε με τις Ορθόδοξες Θεολογικές Σχολές όλου του κόσμου, με σκοπό να συμβάλουμε, με την εμπειρία που έχουμε στον τομέα της ευρωπαϊκής εκπαίδευσης, στην ευρύτερη επιστημονική συνεργασία. Παράλληλα είμαστε ανοιχτοί για κάθε μορφή διαλόγου και συνεργασίας με την Ελληνική εκκλη-

σία, όπως και με τις λοιπές Ορθόδοξες εκκλησίες που έχουν ανάγκη τη στήριξή μας. Συγχρόνως κατέχουμε τη θέση που μας ανήκει στο Α.Π.Θ. και προχωρούμε στη διεκπεραίωση έργων υποδομής για την εύρυθμη λειτουργία της Σχολής. Έτσι, διαλεγόμενοι σεμνοπρεπώς πιστεύουμε ότι συνεχίζουμε την ιστορία και την παράδοση των Σχολών μας που καταξιώνουν τις Θεολογικές Σχολές στην Ελληνική κοινωνία, την Ευρωπαϊκή Ένωση και την Οικουμενική Ορθοδοξία.

Τελειώνοντας, θα ήθελα να αναγγείλω ότι η Κοσμητεία μας θα αναλάβει τη διοργάνωση του Γ' Συνεδρίου Θεολογικών Σχολών Αθηνών και Θεσσαλονίκης με θέμα που θα ανακοινωθεί στο τέλος του παρόντος Συνεδρίου από τις δύο Κοσμητείες ή λίγο αργότερα. Έτσι, τον Μάιο ή αρχές Ιουνίου του 2006 είστε όλοι προσκεκλημένοι μας στη Θεσσαλονίκη, ώστε με το τρίτο Συνέδριο να καθιερώσουμε αυτή την ανθρώπινη και επιστημονική επικοινωνία μεταξύ των συναδέλφων των δύο Σχολών.

Καλή επιτυχία στο παρόν Συνέδριο και πάλιν ευχαριστούμε θερμά την Κοσμητεία των Αθηνών για τη φιλοξενία που μας προσφέρει.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΔΕΣΠΩΣ ΑΘ. ΛΙΑΛΙΟΥ

Προέδρου Τμήματος Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας Α.Π.Θ.

Η ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΩΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Επέλεξα επί τούτοις τη συνθετική αυτή μορφή στον τίτλο, προκειμένου να επισημάνω εξ αρχής τη γενική παραδοχή ότι ο θεολογικός λόγος που καλλιεργείται στις Θεολογικές Σχολές του τόπου μας συνδέεται ευθέως με τη ζωή του εκκλησιαστικού σώματος.

Μεταξύ των άλλων ανθρωπιστικών Σχολών, που το επιστητό των διαθέτει κειμενικό πλούτο, η θεολογία κατέχει προνομιακή θέση ως μεταεπιστημιακή ερμηνευτική πρόταση, γιατί τουλάχιστον αντιστοιχεί σε ζώσα εκκλησιαστική κοινότητα μιας αδιάσπαστης συνέχειας, όπου η καρποφορία ελέγχεται συνεχώς από το δυναμικό γεγονός παραδίδοντας και αποδέκτη. Γι' αυτό το παράδειγμα του αρχιεπισκόπου να θέσει κατ' αρχήν στο περιθώριο τις Θεολογικές Σχολές, γιατί τις θεωρεί ως κέντρα «αντιστάσεως», είναι τουλάχιστον τραγικό, εκτός κι αν έχει ατομικά κριτήρια και θέτει διακρίσεις στα μέλη του εκκλησιαστικού σώματος. Πάντως από ιδρύσεως του Νεοελληνικού κράτους πρώτη φορά η θεολογική επιστήμη δέχεται μία τέτοια επίθεση εν τω συνόλω από τη διοίκηση της Εκκλησίας, η οποία ενδεχομένως θα ήταν ευτυχής, εάν δεν υπήρχαμε. Επ' αυτού φαίνεται να συμφωνούν και οι συμπολίτες μας, οι οποίοι είναι υπέρ του διαζυγίου Πολιτείας - Εκκλησίας, αν και εσχάτως για τους δικούς τους λόγους ή γιατί έχουν αντιληφθεί τη σημασία του ελεύθερου θεολογικού λόγου, μας υπερασπίζονται.

Εν πάση περιπτώσει ο πρωταρχικός λόγος υπάρξεως της θεολογίας απορρέει από το γεγονός του μέλους της Εκκλησίας. Επ' αυτού ανακαλώ τη βαπτισματική ομολογία, που αποτέλεσε εξάλλου και το κύριο επιχείρημα των Πατέρων κατά την υπεράσπιση της πίστεως εναντίον των αντιτριαδικών αιρέσεων αλλά συνιστά επιπλέον το υπόβαθρο ενός αρχικού αυτοπροσδιορισμού. Περαιτέρω συζήτηση περί αναπτύξεως, απωλείας ή ανενεργείας της αρχικής καταστάσεως του βαπτισθέντος δεν είναι του παρόντος.

Ο πυρήνας της βαπτισματικής ομολογίας συναντά την καταγραφή της εντολής του Χριστού για την επέκταση κηρύγματός του σε όλα τα έθνη, επομένως και «εις τους αιώνας των αιώνων». Αναφέρω παρενθετικά ότι δεν μ' ενδιαφέρει πρωταρχικά η ιστορικοφιλολογική προσέγγιση του σχετικού «λογίου» του Ματθαίου, γιατί η αλήθεισή του παράγεται από την πράξη της Εκκλησίας, πράγμα που σημαίνει ότι η όποια έρευνα και ερμηνεία για τον χρόνο εντάξεως στο *cōpus* του Ευαγγελίου του Ματθαίου, δεν έχει την παραμικρή επίδραση στο γεγονός του ιερού βαπτίσματος. Τίθεται ωστόσο επιτακτικά το ερώτημα αντιστοίχισης θεολογικού λόγου και ενεργουμένου εκκλησιαστικού συμβάντος, που δυνάμει αφορά παν γένος ανθρώπων. Τούτο κατ' αρχήν επιβάλλει ένα πνεύμα ανοιχτών οριζόντων και συγχρόνως μία βάση εκκινήσεως από μία αναμφίβολη πιστοποίηση, ότι δηλαδή για τα μέλη της Εκκλησίας η ομολογία του Τριαδικού Θεού συνιστά θεμελιακό γνώρισμα, το οποίο δημιουργεί συνέπειες ζωής.

Έτσι η είσοδος στην αποστολική κοινότητα- το κοινόν της Εκκλησίας- και η μετοχή στο μυστήριο του μυστικού δείπνου συνιστούν έναν τρόπο ζωής, όπου αρμονικά συνταιριάζονται θεωρία έμπρακτη και πράξη ελλόγιμη. Οι μάρτυρες που οδηγήθηκαν, κατά μίμηση των αποστόλων, στο μαρτύριο του αίματος, ενήργησαν κατ' αυτόν τον τρόπο με συνέπεια ζωής και όχι υπό το σύστημα μιας ιδεολογίας αρχών, αξιών ή ιδεωδών. Μάλιστα απέναντί τους υπήρχαν τα είδωλα της καταδυναστευσης του κόσμου με τις καθεστηκυΐες δυνάμεις του *imperium rōmanum*, του ιουδαϊκού ιερατείου και του εκλεπτυσμένου γνωστικισμού. Η άνευ όρων ομολογία του Τριαδικού Θεού ανέτρεπε το στατικό αρχαιοελληνικό κοσμοείδωλο αλλά και κάθε μεσάζουσα ειδωλοποιημένη δύναμη του περιβάλλοντος κόσμου, της ιστορικής πραγματικότητας, της ειδωλοποίησης του ανθρώπου. Γι' αυτό η ομολογία του Τριαδικού Θεού, η θεολογία, είχε, όπως θα λέγαμε σήμερα, συνέπειες στη σωτηρία. Εξάλλου κατά τη διεύρυνση της εκκλησιαστικής κοινότητας και το άνοιγμά της προς τα έθνη, οι Πατέρες της Εκκλησίας ελέγχουν κάθε ερμηνευτική πρόταση επί της «καλής παρακαταθήκης» των προφητών και των αποστόλων με βάση τις επιπτώσεις της στη διασφά-

λιση της σωτηρίας. Ἡ κλήση προς πάντας και το αγιοτριαδικό υπόβαθρο της σωτηρίας προσδίδουν στο θεολογικό λόγο οικουμενικό χαρακτήρα. Ἐτσι το ερώτημα που εγείρεται είναι ἀφ' ενός μεν ερμηνευτικό, περί της αποκαλύψεως του Τριαδικού Θεού, ἀφ' ετέρου σωτηριολογικό, περί του είδους σωτηρίας, που επαγγέλλεται ἡ Ἐκκλησία.

Εἶναι σαφές ὅτι ἡ βαπτισματική ομολογία συνοφίζει τις προφητικές και αποστολικές αποδείξεις για την ἀποκάλυψη του Τριαδικού Θεού στον κόσμο, δηλαδή ἀπό κτίσεως κόσμου και κατὰ την ιστορική διαδρομή του Ἰσραήλ, ἐξ ου ο Χριστός, ὅπως καταγράφονται οι μαρτυρίες αὐτές στον Κανόνα της Ἀγίας Γραφῆς σε μία ἐνότητα πίστεως. Ἐξάλλου αὐτή ἡ ἐνότητα ἀποδείξεων ἀναδύεται στην ερμηνευτική κηρυγματική της μεταποστολικῆς παραδόσεως ἀλλά κυρίως κυριαρχεῖ σύμφωνα στη συνοδική πράξη σε ἐπίπεδο των τοπικῶν Ἐκκλησιαστικῶν διοικήσεων ἢ ἀργότερα των γενικῶν συνόδων.

Μέσα ἀπό τὴν συνοδική πράξη ἡ ἐκκλησιαστική κοινότητα υπερβαίνει μία στατική ἀντιμετώπιση των προφητικῶν και ἀποστολικῶν ἀποδείξεων με τὴν ἐρμηνεία του «γράμματος» και τὴν ἀντιστοίχιση των καταγραφῶν προς τὰ πράγματα - ἀκόμη και τὰ πρόσωπα της Ἀγίας Τριάδος εἶναι πράγματα. Ὁ προβληματισμός των Πατέρων που εἶχαν να ἀντιμετωπίσουν π. χ. τις ἀντιτριαδικές αἱρέσεις, που λυμαίνονταν δηλαδή τὴν πίστη στον Τριαδικό Θεό, ἀρα τὴν βαπτισματική ομολογία, ἦταν, ἐάν θὰ ἔμεναν προσκολλημένοι στο «γράμμα» της Ἀγίας Γραφῆς, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε τὴν ἱερὴ γραπτὴ παράδοση, ἐάν θὰ ἔμεναν δηλαδή στο «κατὰ τὰς γραφάς» λεκτικά, ἢ ἀν θὰ προχωροῦσαν σε μία ἐρμηνεία των πραγμάτων. Μέσω της ζωῆς της ἐκκλησιαστικῆς κοινότητος, στην ὁποία ἐνέταξαν, κατὰ τὴν πράξη του Χριστοῦ, και τὴν προφητικὴ παράδοση, υπερέβησαν τον ἰουδαϊσμό, τὸ νομικὸ δογματικὸ ἀλλὰ και τὴν «τεχνολογία» των Ἑλλήνων. Καθίσταται, νομίζω, σαφές ὅτι ὅλα τὰ θέματα περί τὴν πίστη εἶναι θέματα ἐρμηνείας της ἀποκαλύψεως του Τριαδικού Θεού στον κόσμο· εἴτε πρόκειται για τις χριστολογικῆς συζητήσεις εἴτε ἀργότερα για τὰ θέματα περί χάριτος και ἀκτίστου φωτός, περί πίστεως και φυσικῶν ἐπιστημῶν, συζήτηση που δεν εἶναι δυνατὸν νὰ τὴν παρακάμψουμε. Τὸ ζεύγος ἀποκάλυψη του Θεοῦ και ἐρ-

μηνεία της αποκαλύψεως διασφάλισε την ιστορική συνέχεια της αποστολικής κοινότητας και τη δυναμική πορεία της προς τον κόσμο. Στη συνοδική της εκφορά η εκκλησιαστική κοινότητα, υπό τον όρο της ευχαριστιακής ενότητας, θα καθορίσει τις προϋποθέσεις ερμηνείας της αποκαλύψεως του Τριαδικού Θεού στον κόσμο και θα διακηρύξει τον πλούτο της χάριτος του Θεού. Θέτοντας ως κριτήριο της αληθούς πίστεως τη βαπτισματική ομολογία της λειτουργικής πράξεως αξιοποιεί παράλληλα την προφητική και αποστολική καταγραφή σε μία ενότητα στα βαπτιστήρια σύμβολα των τοπικών εκκλησιών, ενώ με το σύμβολο πίστεως Νικαίας- Κωνσταντινουπόλεως η Εκκλησία συνθέτει την αγιογραφική μαρτυρία εμμέσως με την προηγηθείσα πατερική ερμηνευτική, προσλαμβάνοντας επίσης αφομοιωτικά την ιστορική πραγματικότητα. Πρβλ. τη χρήση του όρου ομοούσιος.

Κατά την Γ' Οικουμενική Σύνοδο πλάι στις αγιογραφικές μαρτυρίες και το Σύμβολο της Νικαίας, ως ερμηνευτική αγιογραφική πρόταση επί τη βάση της βαπτισματικής ομολογίας, αναδύεται το κριτήριο της Πατερικής επιβεβαίωσης, ή του κύρους των Πατέρων με την ένταξη των ανθολογιών πατερικών χρήσεων στις έγκυρες αποδείξεις, ενώ μετά από μία μακροχρόνια διακύμανση και με το φιλτράρισμα της νηπιτικής πράξης τον 14ο αι. οι θεολογικές προτάσεις επισφραγίζονται από ένα άγ. Γρηγόριο τον Παλαμά με τη λειτουργική μαρτυρία, το κοινό αγαθό της εκκλησιαστικής κοινότητας. Δεν είναι μάλιστα τυχαίο ότι ένα από τα κύρια θέματα, που βρίσκεται στο επίκεντρο των συζητήσεων μεταξύ ησυχαστών και σχολαστικών, είναι το είδος της παρεχόμενης από την Εκκλησία σωτηρίας: παροχή και δωρεά άμεσης (άκτιστης) επικοινωνίας Θεού και ανθρώπου μέσω των αγιοπνευματικών ενεργειών – και όχι κτιστών δεδομένων- θεωτικών μυστηρίων- και όχι ηθικοποιητικών συμβόλων (κατά Ν. Ματσούκα)- επί τη βάση της συμφώνου παραδόσεως και των κεκυρωμένων κριτηρίων (Αγία Γραφή- Σύμβολο Νικαίας- έγκυροι Πατέρες- λειτουργική πράξη), εν τέλει σωτηρία θεραπευτική και άκτιστη - και όχι δικαιοκή. Γι' αυτό και η θεολογία ως διακονία της Εκκλησίας οφείλει να έχει θεραπευτικό χαρακτήρα, γνώση των κεκυρωμένων κριτηρίων, γνώση του επιστητού της ζω-

ἣς του εκκλησιαστικού σώματος, γνώση των συμφραζομένων του ιστορικού γίνεσθαι, ὥστε: α) να αίρεται κάθε μορφή ειδωλολατρίας, μεσιτείας και καταδυνάστευσης, β) να καθαιρείται κάθε μηχανική-μαγική και αντιστορική ερμηνεία των θεωτικών μυστηρίων, γ) να διαγιγνώσκεται κάθε δικαιοκλή-υποκριτική αυτονόμηση από το εκκλησιαστικό σώμα και δ) να καρποφορεί η πρόσληψη και αφομοίωση της ιστορικής πραγματικότητας, κατά το «πάντας» της εντολής του Χριστού. Και όλα αυτά σε μία εποχή κυρίως πολιτιστικής παγκοσμιοποίησης και παγκοσμιοποιημένης καταδυνάστευσης, διάλυσης της κοινωνικής συνοχής και ασφάλειας, υπερπλουτισμού και φτώχειας, παραθεώρησης του ανθρωπίνου δυναμικού και των φυσικών αγαθών, θεοποίησης της εξουσίας και της υποκρισίας και μάλιστα εκλεπτυσμένης με τη βοήθεια και της ηλεκτρονικής τεχνολογίας.

Σ' αυτόν τον κόσμο καλείται η θεολογία να έχει λόγο μεταεπιστήμης, ως ερμηνεία του κόσμου και της ζωής, ως εκκεντρισμός και εκκλησιασμός των πάντων στους ακατάληκτους ορίζοντες της χάριτος του Τριαδικού Θεού.

Προς τούτο απαιτείται:

α) Άκρα αξιοποίηση της ενιαίας εκκλησιαστικής παραδόσεως - προφητικής, αποστολικής, αγιοπατερικής-, ὥστε στον σύγχρονο κόσμο του πλουραλισμού να είναι ακριβής η έκθεση των δεδομένων της Ορθόδοξου Θεολογίας, υπό τα κριτήρια της Αγίας Γραφής, του Συμβόλου της πίστεως, του κύρους των Πατέρων και της λειτουργικής πράξης σε μία ενότητα, υπερβαίνοντας τη διάσπαση του προστεσταντικού κόσμου και τον μονισμό των Ρωμαιοκαθολικών.

β) Πάση θυσία θα πρέπει να περιφρουρηθούν η ελευθερία του θεολογικού λόγου στους ανοιχτούς ορίζοντες της ακαδημαϊκής κοινότητας, γιατί έτσι εξασφαλίζεται ο διάλογος με τις άλλες επιστήμες, με την κοινωνία, με την ιστορία, με τον πολιτισμό, με τους καημούς του κόσμου και της ζωής, με την πορεία εν γένει του κόσμου. Η υπερφυσική αποκάλυψη του Τριαδικού Θεού είναι ιστορική και η ερμηνεία της δεν μπορεί παρά να έχει ιστορικό χαρακτήρα, καθώς αφορά στη σωτηρία της κτίσεως και της ιστορίας εν ελευθερία. Η αρχή της ψήφου των πλει-

όνων της Α' Οικουμενικής Συνόδου αναιρεί τη στατικότητα και κάθε είδος καταδυνάστευσης. Εν τέλει είναι θέμα δημοκρατίας και πολιτισμού η περιφρούρηση του θεολογικού μας λόγου μπρος στον επιχειρούμενο αφανισμό του από τον μικρονοϊκό επαρχιωτισμό όσων φορέων της εκκλησιαστικής διοίκησης, που θέλουν να αγνοήσουν επιδεικτικά τα κριτήρια του θεολογικού λόγου, προβάλλοντας μία μηχανιστική έλευση της χάριτος ανεξάρτητα από τη λειτουργία του εκκλησιαστικού σώματος εν τη ιστορία.

**Η ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ
ΣΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Π. ΧΡΗΣΤΟΥ
Ἐπίκουρου Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Η ΑΞΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΟΥ ΙΣΤΟΡΙΚΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ ΣΤΙΣ ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΤΟ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Κατά τήν δημιουργικώτερη περίοδο τῆς Πατερικῆς γραμματείας, τόν 4ο καί τόν 5ο αἰώνα, ἡ θεολογία, στό ἀνατολικό τμήμα τῆς ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας, ἀναπτύχθηκε σέ πολλά κέντρα ταυτόχρονα, καθώς προέκυπτε ἡ ἀνάγκη τῆς Ἐκκλησίας νά διερμηνεύσῃ καί νά διατυπώσῃ τήν πίστη της, ἀλλά καί νά τήν ἐνδύσῃ μέ τό ἔνδυμα τοῦ ἑλληνορωμαϊκοῦ κόσμου, στόν ὁποῖο κυριαρχοῦσε ὄλο καί περισσότερο. Ἡ κατάστασις ὅμως μεταβλήθηκε μετά τήν Ε΄ Οἰκουμενική Σύνοδο (451). Τό γεγονός ὅτι παλαιά κέντρα θεολογικῆς κατάρτισης καί συγγραφικῆς δραστηριότητος ἀποδυναμώθηκαν ἐξαιτίας τῆς ἐμφάνισης αἱρέσεων, ὅπως ὁ Νεστοριανισμός καί ὁ Μονοφυσιτισμός, καθώς καί ἡ ταχύτατη ἀνάπτυξις τῆς πρωτεύουσας τοῦ κράτους, τῆς Κωνσταντινουπόλεως, συνετέλεσαν ὥστε ἡ τελευταία αὐτή νά καταστῆ βαθμιαῖα ὄχι μόνο ἔδρα τοῦ πρώτου τῆ τάξει μεταξύ τῶν πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀλλά καί κυρίαρχο κέντρο τῆς θεολογίας, ἤδη κατά τήν ἐποχὴ τῶν ζυμώσεων πού προηγήθηκαν τῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος. Ὅτι ἡ ἀνάπτυξις θεολογικῆς σκέψεως καί γραμματείας ἐξαρτῶνταν καί κατά τήν περίοδο ἐκείνη ἀπό τήν ὑπαρξή συγκεκριμένων προϋποθέσεων, εἶναι προφανές. Ἡ παροῦσα εἰσήγησις καταγίνεται κυρίως μέ τόν συσχετισμό ἀνάμεσα στήν ὀργάνωσις τῆς παιδείας καί στήν συγγραφική θεολογική δραστηριότητα, ἐνῶ δευτερογενῶς προκύπτουν καί ὠρισμένες παρατηρήσεις σχετικές μέ τίς γενικώτερες τάσεις ἀνάπτυξης τῆς θεολογίας στό Βυζάντιο.

Ἀνακύπτει, ὡς ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τό ζήτημα τῶν μορφωτικῶν καί παιδευτικῶν ὑποδομῶν τῆς πρωτεύουσας, ἡ ὑπαρξή τῶν ὁποίων ἦταν ἀναγκαῖα, προκειμένου αὐτή νά ἐξυπηρετήσῃ τίς ἀνάγκες της ὡς πνευ-

ματικοῦ κέντρου τῆς Αὐτοκρατορίας. Δέν εἶναι βεβαίως τυχαῖο, ὅτι οἱ πόλεις ἐκεῖνες, οἱ ὁποῖες ἀπό τόν 2ο ἕως τόν 5ο αἰώνα διακρίθηκαν γιά τή θεολογική τους παραγωγή διέθεταν τά ἀπαραίτητα, κατά τίς συνθήκες τοῦ ἀρχαίου κόσμου, γιά τήν ἀνάπτυξη τῆς παιδείας: βιβλιοθήκες, παραγωγή βιβλίων, καί βεβαίως ἐκπαιδευτικές δραστηριότητες, εἴτε ὑπό τήν μορφή ὀργανωμένων σχολῶν εἴτε ὑπό τήν μορφή ἰδιωτικῆς διδασκαλίας. Εἶναι περιττό νά ἀναφερθοῦμε στά παραδείγματα τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς Ἀντιοχείας, οἱ ὁποῖες διέθεταν σέ ἀφθονία τά παραπάνω, ὅπου ὅμως οἱ τοπικές ἐκκλησίες ὀργάνωσαν καί δικές τους θεολογικές σχολές, εἴτε διότι ἔκριναν μή ἐπιθυμητή τήν φοίτηση σέ εἰδωλολατρικές σχολές εἴτε διότι ἀπλῶς ἐπιθυμοῦσαν νά ὀργανώσουν συστηματικά τίς θεολογικές σπουδές. Ἡ φοίτηση στίς φιλοσοφικές σχολές τοῦ ἀρχαίου κόσμου ὅμως, δέν ἦταν ἀσυνήθης γιά τοῦς Χριστιανούς, ἄν κρίνωμε ἀπό τό γεγονός ὅτι ὠρισμένοι ἀπό τοῦς περιφημότερους Πατέρες τοῦ 4ου αἰώνα φοίτησαν σέ τέτοια ἰδρύματα.

Ἡ Κωνσταντινούπολη εἶχε ἐξαρχῆς σχεδιασθῆ καί ἰδρυθῆ ὡς πόλη, ἡ ὁποία θά συνδύαζε τήν ρωμαϊκή κρατική ὑπόσταση καί τήν πνευματική κληρονομία τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μέ τήν χριστιανική πίστη. Ἐτσι, στήν νέα πρωτεύουσα προσέτρεξαν εὐθύς ἀμέσως ρήτορες καί φιλόσοφοι, μερικοί ἀπό τοῦς ὁποίους ἀνιχνεύονται καί στό περιβάλλον τοῦ Μ. Κωνσταντίνου καί τῶν διαδόχων του. Γιά τίς δεκαετίες πού ἀκολούθησαν, μνημονεύονται στήν πόλη καθηγητές, οἱ ὁποῖοι δίδασκαν μισθοδοτούμενοι ἀπό τό κράτος, τῶν ὁποίων τό καθεστώς καί ἡ ἐκπαιδευτική δραστηριότητα καθωρίζονταν νομοθετικά. Πρόκειται, κατά τίς ἐνδείξεις, κυρίως γιά γραμματικούς καί ρήτορες, οἱ ὁποῖοι παρεῖχαν πνευματικά ἐφόδια γενικῆς παιδείας καί ἐκπαίδευαν νέους γιά τήν δημόσια διοίκηση. Ἡ κατεύθυνση αὐτή γίνεται περισσότερο σαφής κατά τήν ἴδρυση τοῦ Πανδιδακτηρίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπί Θεοδοσίου Β' (425), ὅπου προφανῶς συμπεριλήφθηκε ὅλη ἡ προϋπάρχουσα ὑποδομή. Τό αὐτοκρατορικό διάταγμα προέβλεπε τήν ἴδρυση 20 ἐδρῶν γιά τήν διδασκαλία τῆς γραμματικῆς (10 τῆς ἑλληνικῆς καί 10 τῆς λατινικῆς), 8 γιά τήν ρητορική (5 + 3), 2 γιά τά νομικά, ἀλλά μό-

νο μιᾶς γιά τήν φιλοσοφία¹. Ἡ διάταξη αὐτή ὑποδεικνύει ὅτι ἡ κύρια κατεύθυνση τῶν σπουδῶν ἦταν ρητορική, ὅπου ὅμως συμπεριλαμβανόταν καί ἡ μελέτη φιλοσοφικῶν ἔργων ἀπό τήν ρητορική σκοπιά. Ἔτσι, μεταξύ τῶν καθηγητῶν ἀναφέρονται καί φιλόσοφοι, ὅπως ὁ νεοπλατωνικός σχολιαστής τοῦ Ἀριστοτέλους Ἀμμώνιος ὁ Ἑρμείου. Ἡ θεολογία ἀπουσιάζει βεβαίως ἀπό τό Πανδιδακτήριο, ἀλλά καί δέν ὑπάρχει ἡ παραμικρή πληροφορία, ὅτι διδασκόταν αὐτή καθ' οἰονδήποτε τρόπο στήν Κωνσταντινούπολη ἐκείνη τήν ἐποχή. Ὡς ἐκ τούτου, δέν γνωρίζομε πῶς μορφώθηκε θεολογικῶς ὁ ἐμπνευστής τῆς Ε' Οἰκουμενικῆς Συνόδου, αὐτοκράτορας Ἰουστινιανός Α', ἐγκρατής θεολόγος ὁ ἴδιος. Βεβαίως, εἶναι γνωστό ὅτι, ὅταν ὁ θεῖος του καί μετέπειτα αὐτοκράτορας Ἰουστῖνος Α' τόν κάλεσε κοντά του, φρόντισε νά τοῦ δώσῃ ἐπιμελημένη μόρφωση². Ἴσως ὁ Ἰουστινιανός νά ἐπισκέφθηκε τό σχολεῖο τοῦ γραμματιστοῦ, ἀλλά δέν φαίνεται νά φοίτησε στό Πανδιδακτήριο. Ἔλαβε μᾶλλον ἰδιωτικά μαθήματα ρητορικῆς καί νομικῆς, ἐνῶ τήν θεολογική του μόρφωση τήν ἀπέκτησε μελετῶντας κατά μόνας, ἀλλά καί συζητῶντας ἐπί μακρόν μέ γέροντες ἱερεῖς, κατά τήν μαρτυρία τοῦ Προκοπίου, συνήθεια γιά τήν ὁποία πρέπει νά δεχθῶμεν ὅτι εἶχε ἀποκτήσει ἤδη πρὶν γίνῃ αὐτοκράτορας. Ἐξίσου βρισκόμαστε στό σκοτάδι γιά τήν θεολογική μόρφωση τοῦ ἀνδρός ἐκείνου, ὁ ὁποῖος ἔκλεισε τήν περίοδο τῶν χριστολογικῶν συζητήσεων, ἀλλά καί ὀλοκλήρωσε τήν ἐκ μέρους τῆς Πατερικῆς θεολογίας κριτική πρόσληψη τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων, τοῦ Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ. Κατά τόν βίο του³, ἔλαβε συστηματική μόρφωση τῆς συνήθους ρητορικῆς κατεύθυνσης, ἡ ὁποία περιλάμβανε ποιητική, ρητορική, διαλεκτική καί φιλοσοφία κατά τήν σχολιαστική μέθοδο, δέν γνωρίζομε ὅμως πόσο συστηματικά διδάχθηκε τήν τελευταία. Εἶναι πιθανόν ὁ Μάξιμος νά ἄκουσε κάποιες διαλέξεις τοῦ Στεφάνου τῆς Ἀλεξανδρείας, σχολιαστοῦ τοῦ Ἀριστοτέλους καί κατόχου τῶν ἐπιστημῶν, ὅπως μᾶς παραδίδεται, ὁ ὁποῖος εἶχε

1. Fr. Fuchs, "Die hoeheren Schulen von Konstantinopel im Mittelalter" (=Byzantinisches Archiv 8), Λειψία, Βερολῖνο 1926, 3.

2. B. Rubin, *Das Zeitalter Justinians*, 1, Βερολῖνο 1960, 83 ἐ.ἐ.

3. PG 90, 69D-72B.

κληθῆ στήν Κωνσταντινούπολη ἀπό τόν αὐτοκράτορα Ἡράκλειο, προκειμένου νά ἀναζωογονήσῃ τίς φιλοσοφικές σπουδές, αὐτό ὅμως θά ἔγινε μόνον εὐκαιριακά, καθὼς ἤδη εἶχε ὑπερβῆ τό 30ό ἔτος τῆς ἡλικίας. Ἐλλείπει ἄλλων μαρτυριῶν πρέπει νά θεωρήσωμε ὅτι ἀπέκτησε τόν θεολογικό του ἐξοπλισμό ὡς αὐτοδίδακτος καί διά τῆς συναναστροφῆς μέ θεολόγους τῆς Κωνσταντινούπολης.

Καθίσταται ἀπό τά δύο αὐτά παραδείγματα φανερό ὅτι, ἐνῶ ἡ Κωνσταντινούπολη ἀποβαίνει βαθμιαῖα τό ἀδιαμφισβήτητο κέντρο τοῦ πνευματικοῦ βίου τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐκκλησιαστικοῦ καί θύραθεν, δέν ἐπιδιώκει νά μιμηθῆ τά παλαιότερα κέντρα τῆς παιδείας ὡς πρὸς τήν ὀργανωτική δομή τῶν ἐκπαιδευτικῶν δραστηριοτήτων. Ἔτσι, τό Πανδιδακτήριο δέν σχεδιάσθηκε ὡς τό χριστιανικό ἀντίστοιχο τῆς πλατωνικῆς Ἀκαδημίας ἢ τῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς τῆς Ἀλεξανδρείας, οἱ ὅποτες ἀσχολοῦνταν συστηματικά μέ τήν φιλοσοφία καί τίς ἐπιστῆμες, ἀλλά ἀποσκοποῦσε νά προετοιμάσῃ στελέχη γιά τήν πολιτική σταδιοδρομία, δίνοντας τήν γενική παιδεία τῆς ἐποχῆς, ἄν καί σέ ἀνώτατο ἐπίπεδο. Παρομοίως, καί ἡ ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης δέν θέλησε, σύμφωνα μέ ὅλες τίς ἐνδείξεις, νά δημιουργήσῃ μία θεολογική σχολή, ὅπως εἶχαν κάνει κατά τό παρελθόν οἱ ἐκκλησίες τῆς Ἀλεξανδρείας καί τῆς Ἀντιοχείας. Τά παραπάνω δέν σήμαιναν κάποια περιφρόνηση τῆς παιδείας ἐκ μέρους εἴτε τῆς αὐτοκρατορικῆς ἐξουσίας εἴτε τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτοκράτορες, ὅπως ὁ Θεοδόσιος Β' καί ὁ Ἰουστινιανός Α', εἶχαν ἔντονα μορφωτικά ἐνδιαφέροντα, γιά τόν δεύτερο δέ μπορεῖ νά εἰπωθῆ ὅτι ὑπῆρξε ἓνας σημαντικός θεολόγος ἀλλά καί λόγιος τῆς ἐποχῆς του. Θά πρέπει βεβαίως νά λάβωμε ὑπ' ὄψη μας ὅτι, κατά τήν προηγούμενη περίοδο, τόσο οἱ εἰδωλολατρικές φιλοσοφικές σχολές, ὅσο καί οἱ χριστιανικές θεολογικές σχολές εἶχαν γίνει ὑπαίτιες γιά τήν δημιουργία αἱρέσεων καί συγκρούσεων. Σοβαρώτερος ὅμως λόγος γιά τήν μή συστηματική ὀργάνωση τῶν θεολογικῶν σπουδῶν στήν Κωνσταντινούπολη, ὑπῆρξε τό ὅτι, καθὼς τελείωνε ἡ περίοδος τῆς ἐρμηνείας καί κατοχύρωσης τοῦ δόγματος, κατέστη στήν χριστιανική ἀνατολή φανερό ὅτι μέσα στήν ζῶσα παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεολογία ἀποτελοῦσε μόνο μία βαθμίδα, κατώτερη ἀπό τήν λει-

τουργική καί μυστηριακή ζωή καί τήν μυστική ἐμπειρία τοῦ Θεοῦ, τήν κατ' ἐξοχήν θεολογία. Τά παραπάνω, συνδυαζόμενα μέ τήν βαθύτατη ἐκτίμηση πρός τούς Πατέρες τοῦ 4ου καί τοῦ 5ου αἰώνα καί τόν φόβο μπροστά στήν θεολογική πρωτοτυπία, ἡ ὁποία κατά τό παρελθόν εἶχε ταλαιπωρήσει τήν Ἐκκλησία, συνετέλεσαν στό νά μή θεωρηθῇ ἀναγκαία ἡ συγκρότηση ἑνός θεολογικοῦ συστήματος καί συνακόλουθα ἑνός συστήματος θεολογικῶν σπουδῶν. Ἡ θεολογία συνέχισε βεβαίως νά καλλιεργεῖται, ἄν καί μέ κάπως διαφορετικούς στόχους πλέον. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά ἐπιδοθοῦν στήν σπουδή της, φοιτοῦσαν στό σύστημα ἀνωτάτης παιδείας, τό ὁποῖο στήν Κωνσταντινούπολη οὐδέποτε ἀποσυντέθηκε πλήρως, ἀλλά ἀπλῶς ὑπέστη κάποιες πρόσκαιρες διακοπές. Ἐκεῖ, δηλαδή σέ ἰδρύματα τά ὁποῖα οἱ ἐρευνητές συνήθως ὀνομάζουν φιλοσοφικές σχολές, ἐλάμβαναν ὅλα τά ἐφόδια, τά ὁποῖα στίς σχολές τῆς ἀρχαιότητος ἐλάμβαναν οἱ φοιτῶντες πρίν προχωρήσουν στήν κυρίως φιλοσοφική σπουδή, δηλαδή στήν μεταφυσική. Τό στάδιο αὐτό περιλάμβανε τήν διαλεκτική καί τίς ἐπιστήμες. Τώρα πλέον γίνεται τό προστάδιο τῆς θεολογίας. Ἐξακολουθεῖ ἄρα νά συνδέεται ἡ σπουδή τῆς θεολογίας μέ τήν γνώση τῆς θύραθεν παιδείας, πράγμα τό ὁποῖο ἴσχυε καί γιά τήν προηγούμενη περίοδο. Κατόπιν, οἱ ἐπιθυμοῦντες προχωροῦσαν στίς θεολογικές μελέτες, συνήθως ὑπό τήν καθοδήγηση κάποιων ἤδη ἐμπείρων θεολόγων. Μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι αὐτό γινόταν συχνά σέ ἐκκλησιαστικό ἢ μοναστικό περιβάλλον, ἄν καί οἱ λαϊκοί δέν ἀποκλείονταν, εἴτε ὡς διδάσκοντες εἴτε ὡς διδασκόμενοι. Ὑποθέτουμε ἐπίσης ὅτι ἡ σπουδή αὐτή, ὅταν δέν γινόταν κατά μόνας, εἶχε τήν μορφή ὀλιγομελῶν κύκλων μαθητῶν. Μέ τό σύστημα αὐτό συνδυάζονταν ἄριστα οἱ στόχοι τῆς θεολογικῆς γραμματείας, ἔτσι ὅπως αὐτοί διαμορφώθηκαν μετά τό τέλος τῶν χριστολογικῶν ἐρίδων, σύμφωνα μέ τούς ὁποίους τό ἐνδιαφέρον γιά θεολογική συγγραφή ἀνακινοῦνταν πλέον μόνο ὅταν ἐτίθετο θέμα ὑπεράσπισης τῆς πίστεως.

Τό ὅτι ἦταν οἱ ἐκάστοτε περιστάσεις, οἱ ὁποῖες δημιουργοῦσαν ἢ ὄχι τό κίνητρο, ἀποδεικνύεται ἀπό τήν περίπτωση τοῦ ἁγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ. Τό πλούσιο συγγραφικό του ἔργο βρίσκεται σέ ἄμεση συνάρτηση μέ τήν ἰδιαιτερότητα τοῦ περιβάλλοντος ἐντός τοῦ ὁποίου ἔ-

δρασε καί τίς προκλήσεις τοῦ καιροῦ του, στίς ὁποῖες ἀπάντησε μέ αὐτό. Ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνός ἀνδρώθηκε στό περιβάλλον τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καί Ἑλληνοσύρων τῆς Δαμασκοῦ. Τό γεγονός ὅτι αὐτοί ἀποτελοῦσαν ἀκόμη τήν πλειονότητα, καθώς καί τό ὅτι ἦταν σέ θέση νά διαβιοῦν συναναστρεφόμενοι μεταξύ τους, καί περιορίζοντας τίς ἐπαφές μέ τόν κατακτητή στίς ἀπολύτως ἀπαραίτητες μόνο, δέν ἀναιροῦσε τό γεγονός ὅτι μακροπρόθεσμα ἡ μουσουλμανική κατάκτηση ἐγκυμονοῦσε τόν κίνδυνο τῆς ἀλλοτρίωσης. Διαισθανόμενος αὐτό, ὁ ἅγ. Ἰωάννης θέλησε νά δώση στήν ὀρθόδοξη ἐλληνόφωνη (καί ὄχι μόνο) ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ἕνα ἔργο, τό ὁποῖο θά συστηματοποιοῦσε τό περιεχόμενο τῆς πίστεως, ἀλλά καί θά διέσωζε ἀπό τήν παιδευτική κληρονομία τοῦ ἀρχαίου κόσμου τό χρησιμότερο ἀλλά καί λιγότερο ἀμφισβητούμενο στοιχεῖο: τήν διαλεκτική. Γιά νά ἀντεπεξέλθῃ στό δύσκολο αὐτό ἔργο, κατεῖχε τήν σύνολη παιδεία τῆς ἐποχῆς του, ὅπως αὐτή διδασκόταν καί στήν Κωνσταντινούπολη, μέ τήν διαφορά βεβαίως ὅτι στήν ἀραβοκρατούμενη Ἀνατολή δέν ὑπῆρχαν ὀργανωμένες σχολές δημόσιες ἢ ἰδιωτικές, ὅπως στήν πρωτεύουσα τοῦ Βυζαντίου, ἀφοῦ ἀκόμη καί ἡ περίφημη σχολή τῆς Ἀλεξανδρείας εἶναι ἀδύνατο νά ἐπιβίωσῃ τῆς ἀραβικῆς κατάκτησης. Ὁ Ἰωάννης Δαμασκηνός ἐκπαιδεύθη ἀπό ἕναν μορφωμένο μοναχό, τόν ὁποῖο ὁ πατέρας του ἀπελευθέρωσε ἀπό τήν αἰχμαλωσία. Ἄν κρίνωμε ἀπό τίς πληροφορίες πού μᾶς δίνει ὁ βίος του⁴, ὁ Ἰωάννης διδάχθη γραμματική καί ρητορική, κατόπιν διαλεκτική, μέ τήν ὁποία εἰσῆλθε στά φιλοσοφικά μαθήματα, διδασκόμενος ἠθική, γεωμετρία, ἀριθμητική, ἀστρονομία, μουσική. Βέβαια, γιά τόν ἴδιο τόν διδάσκαλο τοῦ ἀγίου, ὁ βίος ἀναφέρει ὅτι ἐξέμαθε τήν ἀστρονομία ὡς προϋπόθεση γιά νά περάσῃ στήν θεωρία περί τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, δηλαδή στόν πλατωνικό Τίμαιο καί τούς σχολιαστές του. Κατόπιν μετέβη στήν θεολογική μεταφυσική τῶν ἀρχαίων καί στήν χριστιανική θεολογία⁵. Ἀποτελοῦσε ἡ θεολογία ἕνα στάδιο πού ἀκολουθοῦσε τήν φιλοσοφία, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι διδασκόταν σέ κάποιες σχολές, καί μάλιστα συστηματικά. Γι' αὐτό δέν εἶναι

4. PG 94, 440D – 449B.

5. Ὁπ. π. 441C – 444A.

περίεργο ὅτι ὁ βίος δέν ἀναφέρει, ὅτι ὁ μοναχός αὐτός δίδαξε στόν ἅγ. Ἰωάννη θεολογία. Ἔχομε ἐπομένως, καί στήν περίπτωση τοῦ Δαμασκηνοῦ, τήν ἐκμάθηση τῆς φιλοσοφίας, ἡ ὁποία ρητά στόν βίο τοῦ ἁγίου ὀρίζεται ὡς προπαίδεια τῆς ἀνωτάτω σοφίας, τῆς κατ' ἐξοχήν φιλοσοφίας, δηλαδή τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς, πού ἐπιδώκει τήν μυστική ἐμπειρία. Ἡ σπουδή τῆς θεολογίας, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε τήν θύραθεν παιδεία, λάμβανε χώρα μέ τόν τρόπο πού περιγράψαμε παραπάνω: μελέτη κατά μόνας, καθοδήγηση ἀπό ἐξασκημένους θεολόγους καί θεολογικές συζητήσεις, κυρίως σέ ἐκκλησιαστικό περιβάλλον. Ἔχομε λοιπόν ὁμοιότητα τῶν προγραμμάτων σπουδῶν στό Βυζάντιο καί τήν Συρία. Στήν δεύτερη ὁμως περίπτωση ἔχομε ἕνα ἐπιπλέον κίνητρο γιά θεολογική συγγραφή.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός ἔμεινε στήν συνείδηση τῶν ὀρθοδόξων ὡς ὁ κατ' ἐξοχήν ἀντίπαλος τῶν εἰκονομάχων καί ὑπερασπιστής τῶν εἰκόνων, καί αὐτή του ἡ θέση δικαιολογεῖται πλήρως τόσο ἀπό τούς λόγους του περί τῶν εἰκόνων, ὅσο καί ἀπό τά λοιπά ἀντιρρητικά του ἔργα. Μποροῦμε ὁμως νά ὑποθέσωμε ὅτι κατά τήν συγγραφή τῶν δογματικῶν του ἔργων ἦταν παρούσα καί ἡ ἀγωνία του νά διατηρηθῆ ἡ ὀρθόδοξη πίστη στίς ἀραβοκρατούμενες περιοχές ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐπανόδου τῆς βυζαντινῆς κυριαρχίας, τήν ὁποία ὁ ἴδιος εὐχόταν, ἀνεξαρτήτως τοῦ ὅτι τόν θρόνο τοῦ Βυζαντίου κατεῖχαν προσκαίρως αἰρετικοί αὐτοκράτορες.

Ἄν οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί τῆς Συρίας διέτρεχαν τόν κίνδυνο νά ἀπολέσουν τήν πίστη τους καί τήν πολιτιστική τους ταυτότητα, στό Βυζάντιο τέτοιος κίνδυνος δέν ὑφίστατο. Ἐν τούτοις, δέν μποροῦμε νά ἀρνηθοῦμε ὅτι οἱ ἀραβικές κατακτήσεις στέρησαν τόν βυζαντινό κόσμο ἀπό σημαντικά κέντρα παιδείας, καί συνακόλουθα ἀπό τίς ὑποδομές τίς ὁποῖες αὐτά διέθεταν (π.χ. βιβλιοθηκες). Οἱ συνεχεῖς ἐπιδρομές κατά ξηρά καί θάλασσα προκαλοῦσαν σημαντικές καταστροφές στίς ἐπαρχίες, ἐνῶ, κατ' ἀκολουθίαν αὐτοῦ, ἐπέβαλλαν στήν αὐτοκρατορική διοίκηση μία ἱεράρχηση προτεραιοτήτων διαφορετική ἀπό ἐκείνην τῆς πρωτοβυζαντινῆς περιόδου. Στήν ἱεράρχηση αὐτή φαίνεται ὅτι ἡ παιδεία βρισκόταν κατά περιόδους πολύ χαμηλά. Χωρίς ἀμφιβολία, οἱ αὐτοκράτορες τῆς περιόδου αὐτῆς δέν ὑπῆρξαν τόσο γενναιόδωροί ἀπέναντί της, ὅσο ἐκεῖνοι ἄλλων εὐτυχесτέρων περιόδων. Ἐν τούτοις, τό ἀ-

νώτατο παιδευτικό ίδρυμα τῆς Κωνσταντινούπολης, καί βεβαίως τοῦ κράτους, ἐξακολούθησε νά ὑπάρχει, τουλάχιστον μέχρι τήν ἑναρξη τῆς εἰκονομαχίας, ὅποτε καταστράφηκε, σύμφωνα μέ τόν Βίο τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ⁶ καί ἄλλες πηγές, ἀπό τόν Λέοντα Γ', ἐπειδή οἱ διδάσκοντες δέν συμφώνησαν μέ τήν εἰκονομαχική του πολιτική. Σύμφωνα μέ τήν Χρονογραφία τοῦ Θεοφάνους, τά παιδευτήρια αὐτά ἀπλῶς παρήκμασαν καί ἐκλείσαν ἐξαιτίας τῶν διώξεων τοῦ ἰδίου αὐτοκράτορος⁷. Ἐπρόκειτο γιά ἕνα κρατικό ἐκπαιδευτικό ίδρυμα, ἄν κρίνωμε ἀπό τό γεγονός ὅτι ἔδρευε σέ ἕνα αὐτοκρατορικό ἀνάκτορο καί, σύμφωνα μέ κάποιες πηγές, ἐλάμβανε κρατική χρηματοδότηση⁸. Ἐπικεφαλῆς του ἦταν ὁ οἰκουμενικός διδάσκαλος, ἕνας κρατικός ἀξιωματοῦχος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τόν πρόγονο τοῦ κατοπινοῦ ὑπάτου τῶν φιλοσόφων, τοῦ ὁποῖου οἱ ἀρμοδιότητες συνίσταντο στήν ἐποπτεία τοῦ συστήματος ἐκπαίδευσης καί σέ συμβουλευτικό ρόλο στήν διαχείριση τῶν κρατικῶν ἐπιχορηγήσεων πρὸς τά κρατικά καί, κατά περίπτωσιν, τά ἰδιωτικά ἰδρύματα. Μποροῦμε βέβαια νά ὑποθέσουμε ὅτι καί ὁ οἰκουμενικός διδάσκαλος ἐξασκοῦσε τουλάχιστον κάποιες ἀπό τίς ἀρμοδιότητες αὐτές, πρᾶγμα τό ὅποιο προκύπτει ἀπό τό ὅτι, σύμφωνα μέ τίς πηγές, οἱ αὐτοκράτορες δέν ἔπρατταν τίποτε χωρίς τήν σύμφωνη γνώμη τῶν καθηγητῶν αὐτῆς τῆς σχολῆς, καί αὐτή ἡ γνώμη θά ἀφοροῦσε πρωτίστως τά ζητήματα τῆς παιδείας. Στό ίδρυμα αὐτό θεραπευόταν κάθε λογική ἐπιστήμη, ὅπως χαρακτηριστικά ἀναφέρεται στόν Βίο τοῦ πατριάρχου Γερμανοῦ, δηλαδή τό σύνολο τῆς φιλοσοφίας καί τῶν ἐπιστημῶν. Ἐπρόκειτο γιά μία σχολή φιλοσοφίας, μέ τήν ἔννοια πού ἔχει ὁ ὅρος ὅταν χρησιμοποιῆται γιά τήν βυζαντινή περίοδο. Γιά τό πρόγραμμα τῶν μαθημάτων δέν μᾶς δίνονται περαιτέρω πληροφορίες, γι' αὐτό δέν εἴμαστε σέ θέση νά γνωρίζωμε ἄν διδάσκονταν ἤ ὄχι ἐκεῖ καί θεολογικά μαθήματα. Πιθανολογοῦμε ὅτι ὄχι, ἄν κρίνωμε ἀπό τά προγράμματα ἄλλων προγενεστέρων καί μεταγενεστέρων ἀνωτάτων κρατικῶν ἰδρυμάτων τῆς Κωνσταντι-

6. Ἔκδ. L. Lamza, «Patriarch Germanos I. von Konstantinopel (715-730)» (= *Das oestliche Christentum, Neue Folge, Heft 27*), 21-23, σ. 224-226.

7. Θεοφάνης, *Χρονογραφία*, 405.

8. Fuchs, 16.

νούπολης. Ὅπως δὴποτε ὅμως μεταξύ τῶν διδασκόντων, καί βεβαίως καί τῶν διδασκομένων, περιλαμβάνονταν καί κληρικοί, ἐνῶ γιά τούς διδάσκοντες μνημονεύεται ὅτι ὤφειλαν νά εἶναι μέτοχοι τῆς τε θύραθεν καί τῆς καθ' ἡμᾶς φιλοσοφίας. Ὅλοι ὤφειλαν λοιπόν νά γνωρίζουν καί θεολογία, πρᾶγμα τό ὁποῖο ἀποτελοῦσε κανόνα γιά τούς βυζαντινούς λογίους ἀπό τόν 6ο αἰώνα καί ἐξῆς. Τότε, ἐνῶ κλείνει ἡ Πλατωνική Ἀκαδημία τῶν Ἀθηνῶν, καί ἡ φιλοσοφική σχολή τῆς Ἀλεξανδρείας βαθμιαίως κυριαρχεῖται ἀπό Χριστιανούς, ἡ κοινωνία, τό κράτος, ἡ νομοθεσία καί ὁ αὐτοκρατορικός θεσμός, γνωρίζουν ἕνα στάδιο βαθύτερης συνειδητοποίησης τῶν διδαγμάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὡς ἐκ τούτου, ἡ θεολογική μὀρφωση καθίσταται ἀπαραίτητος ἐξοπλισμός γιά κάποιον, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμοῦσε νά θεωρῆται μορφωμένος. Βεβαίως, παραδείγματα κατόχων τόσο τῶν ἐπιστημῶν καί τῆς φιλοσοφίας, ὅσο καί τῆς θεολογίας, εἶχαν ὑπάρξει ἤδη οἱ Πατέρες τοῦ 4ου αἰώνα, ἀλλά αὐτοί ξεκίνησαν ἐξαρχῆς ἐπιλέγοντας τό ἐκκλησιαστικό στάδιο καί ἐπιδιώκοντας νά γίνουν θεολόγοι. Τώρα, ἐμφανίζονται ἄνθρωποι τῶν ὁποίων ἡ ἀρχική στόχευση ἦταν διαφορετική, κατέληξαν ὅμως νά γίνουν καί θεολόγοι, ἐπειδή θεώρησαν ἀπαραίτητο νά ἐνσωματώσουν στόν πνευματικό τους ὀρίζοντα καί αὐτή τήν γνώση. Παραδείγματα αὐτῆς τῆς κατηγορίας μποροῦν νά θεωρηθοῦν ὁ ἀριστοτελικός σχολιαστής Ἰωάννης ὁ Φιλόπονος καί ἐπίσης ὁ αὐτοκράτορας Ἰουστινιανός.

Ἡ πτώση τοῦ γενικοῦ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου κατά τόν 7ο καί τόν 8ο αἰώνα, δέν ἄφησε ἀνεπηρέαστη καί τήν θεολογική παιδεία. Οἱ ἐρευνητές τῆς εἰκονομαχίας συμφωνοῦν ὅτι οἱ λόγοι τῆς ἐμφάνισής της ἦταν, σέ ἀντίθεση μέ τίς αἱρέσεις τοῦ 4ου καί τοῦ 5ου αἰώνα, ἐξωθεολογικοί: ἡ ἐπίδραση τοῦ ἀνεικονικοῦ ἀνατολικοῦ στοιχείου καί ἡ ἐντύπωση τῶν στρατιωτικῶν ἐπιτυχιῶν τῶν Ἀράβων. Οὕτως ἢ ἄλλως, οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες καί οἱ ἐκκλησιαστικοί τους σύμβουλοι ὑπῆρξαν κακοί θεολόγοι. Ὅπως δὴποτε ὅμως, ἡ εἰκονομαχία ἀφύπνισε ἐκ νέου τήν θεολογική γραφίδα.

Ὅταν ἡ στρατιωτική καί οἰκονομική ἀνάκαμψη τῆς αὐτοκρατορίας ἐπέτρεψε τήν ἐνίσχυση τῆς παιδείας καί τῶν πνευματικῶν ἐνασχολήσεων, παρατηροῦμε ὅτι ὅλοι οἱ πρωταγωνιστές τῆς ἐποχῆς αὐτῆς (Ἰ-

ωάννης ὁ Γραμματικός, Λέων ὁ μαθηματικός, Φώτιος, Κωνσταντῖνος-Κύριλλος κ. ἄ.), κατέχουν καί τίς ἐπιστῆμες καί τήν θεολογία. Εἶναι πράγματι προφανές ὅτι, καί κατά τήν ἀντίληψη τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, ἡ θύραθεν παιδεία καί ἡ θεολογία ὤφειλαν νά εἶναι στενά συνδεδεμένες στό ἐκπαιδευτικό σύστημα, ὡς προπαίδεια ἢ πρώτη τῆς δεύτερης, ἐνῶ ἀπό γενικώτερης γνωσιοθεωρητικῆς σκοπιᾶς, ἡ κάθε μία καλλιιεργούσε ἕνα διαφορετικό πεδίο. Βέβαια, προβλήματα μποροῦσαν νά ἀνακύψουν ἐκεῖ ὅπου ἡ θεολογίζουσα μεταφυσική τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας ἔδινε ἀπαντήσεις στά ἴδια μέ τήν χριστιανική πίστη θεμελιώδη ἐρωτήματα, περί θεοῦ, δημιουργίας τοῦ κόσμου, περί τῆς προέλευσης τῆς ψυχῆς καί τά παρόμοια. Οἱ βυζαντινοί λόγιοι τοῦ 9ου καί τοῦ 10ου αἰώνα ἐγνώριζαν νά θέτουν μέ ἀκρίβεια τά ὅρια ἐκεῖνα, πέρα ἀπό τά ὁποῖα ἡ ἐνασχόληση μέ τήν φιλοσοφία δέν ἀποσκοποῦσε στήν εὕρεση τῆς ἀλήθειας, ἀλλά ἐξυπηρετοῦσε μόνο παιδευτικούς σκοπούς ἢ καί ὀφειλόταν ἀπλῶς σέ ἐνδιαφέρον γύρω ἀπό τήν ἱστορία τῶν ἰδεῶν. Ὑπό τήν ἐννοια αὐτή, εἶναι ἐρώτημα ἄν πράγματι ἡ μορφωτική κίνηση τοῦ 9ου αἰώνα θά κατέληγε νομοτελειακά σέ μία προσπάθεια νά δημιουργηθῇ νέα σύνθεση χριστιανισμοῦ καί φιλοσοφίας, πράγμα τό ὁποῖο ὑποτίθεται ὅτι διαισθάνθησαν οἱ συντηρητικοί ἐκκλησιαστικοί κύκλοι, ἡ ἐχθρική στάση τῶν ὁποίων ἀπέτρεψε τήν ἐξέλιξη αὐτή. Οἱ προθέσεις τῶν λογίων, ἀπό τόν Φώτιο ἕως τόν Μιχαήλ Ψελλό, δέν περιελάμβαναν κάτι τέτοιο, πιθανῶς ὅμως ἡ κατεύθυνση, τήν ὁποία οἱ ἴδιοι εἶχαν δώσει στήνπαίδευση, προανήγγελλε μιά τέτοια ἐξέλιξη.

Τό ὅτι ἡ πνευματική κίνηση τῆς ἐποχῆς τοῦ ἱεροῦ Φωτίου καταλάγιασε καί παρήκμασε ἀπό τίς ἀρχές τοῦ 10ου αἰώνα καί καθ' ὅλη τήν διάρκεια αὐτοῦ, σχετίζεται βεβαίως καί μέ τό γεγονός ὅτι ἡ μακεδονική δυναστεία δέν ἐπιθυμοῦσε νά ὑποστηρίξῃ μιά κίνηση, τῆς ὁποίας καθοδηγητής ὑπῆρξε ὁ ἱερός Φώτιος καί ὑποστηρικτής ὁ καίσαρας Βάρδας, δύο μορφές τοῦ προηγουμένου καθεστῶτος. Παραμένει πάντως ἕνα ἐρώτημα, τό πῶς ἡ λαμπρότερη περίοδος πολιτικοστρατιωτικῆς ἀκμῆς τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξε σχετικῶς φτωχή, τόσο ὡς πρός τήν θύραθεν ὅσο καί ὡς πρός τήν ἐκκλησιαστική γραμματεία (μέ τίς ἐξαιρέσεις βέβαια νά ἐπιβεβαιώνουν τόν κανόνα). Ὡς πρός τήν θεολογία, ἡ βαθύτερη ἐξήγη-

ση εἶναι, κατά τήν ἀποψή μας, ἡ ἤδη ἀναφερθεῖσα. Ἐπρεπε νά κινδυνεύ-
ση ἡ ὀρθόδοξη πίστη, ἢ τουλάχιστον νά τεθῆ ἐν ἀμφιβόλῳ, γιά νά εκδη-
λωθῆ στούς ἐκπροσώπους τῆς θεολογίας ἡ ἀνάγκη τοῦ συγγραφικοῦ ἔρ-
γου. Κατά τήν ἐπόμενη περίοδο, μετά τό πρῶτο τρίτο τοῦ 11ου αἰώνα,
ἐνισχύεται ἐκ νέου ἡ πνευματική κίνηση μέ μονιμώτερα ἀποτελέσματα,
παρά τό ὅτι καί πάλι δέν θά ἀποφευχθοῦν οἱ διακυμάνσεις. Χαρακτηρι-
στικό παράδειγμα τῆς περιόδου αὐτῆς ὁ Μιχαήλ Ψελλός, προεξάρχων
λόγιος τῆς ἐποχῆς του, συγκρίνει συχνά τόσο στά θεολογικά ὅσο καί στά
φιλοσοφικά του ἔργα ἀρχαιοελληνικές φιλοσοφικές ἀπόψεις μέ χριστια-
νικά δόγματα καί θεολογικές ἀπόψεις. Ἐνίοτε χρησιμοποιεῖ τήν φιλο-
σοφία γιά νά θεολογήσῃ, δέν ἐπιχειρεῖ ὅμως νά ὑποκαταστήσῃ τήν θεο-
λογία μέ τήν φιλοσοφία καί παραμένει πάντοτε ἐντός τῶν πλαισίων τῆς
ὀρθόδοξης δογματικῆς. Γεγονότα ὅμως ὅπως ἡ καταδίκη τοῦ μαθητοῦ
τοῦ Ἰωάννου Ἰταλοῦ γιά αἵρεση, ἀλλά καί γενικῶς ἡ θεωρηθεῖσα ὡς ὑ-
πέρμετρη ἐνασχόληση μέ τήν ἀρχαιοελληνική γραμματεία, καθῶς καί
ἡ ἀναδιοργάνωση τοῦ συστήματος ἀνώτατης παιδείας ἀπό τόν αὐτο-
κράτορα Κωνσταντῖνο Μονομάχο, ἔδωσαν τό κίνητρο καί στό πατριαρ-
χεῖο τῆς Κωνσταντινουπόλεως νά ὀργανώσῃ καλύτερα τήν σπουδή τῆς
θεολογίας. Ἐτσι, ἀπό τό δεύτερο μισό τοῦ 11ου αἰώνα καί ἐξῆς, ἐμφα-
νίζονται διδάσκαλοι, πού ἐξαρτῶνται ἀπό τήν Μεγάλη Ἐκκλησία καί
φέρουν τίτλους ὅπως: διδάσκαλος τοῦ ψαλτηρίου, διδάσκαλος τῶν εὐ-
αγγελίων, τοῦ ἀποστόλου, τῶν ἐπιστολῶν. Ἐννοεῖται ὅτι ὡς προπαί-
δεια τῆς θεολογίας ἐξακολουθοῦσε νά παραμένῃ ἡ θύραθεν γνώση.

Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τό Βυζάντιο προηγήθηκε τῆς Δύσεως σέ
ὄλους τούς τομεῖς, ἀλλά ὑπῆρξε καί τό, ἀνομολόγητο συνήθως, πρότυ-
πό της. Αὐτό ἰσχύει καί γιά τήν ὀργάνωση τῶν σπουδῶν, τόσο τῶν φι-
λοσοφικῶν ὅσο καί τῶν νομικῶν, ἀλλά καί γιά τίς γενικώτερες ἐνασχο-
λήσεις τῶν λογίων. Ἐντούτοις, ἡ κατεύθυνση ἐκεῖ ὑπῆρξε διαφορετική,
διότι διαφορετικές ὑπῆρξαν οἱ πνευματικές ἀνάγκες τῆς κοινωνίας τῆς
Δύσεως, τίς ὁποῖες ἐκλήθη νά ἱκανοποιήσῃ ὁ Σχολαστικισμός, καί αὐ-
τές ἦταν δύο: πρῶτον, νά προσληφθῇ τμημα τουλάχιστον τῆς ἀρχαιοελ-
ληνικῆς φιλοσοφικῆς κληρονομίας, καί, δεύτερον, νά συγκροτηθῇ θεο-
λογική σκέψη καί γραμματεία. Ὡς πρὸς τά δύο αὐτά, παρατηροῦμε ὅτι

στό Βυζάντιο ή ἀρχαιοελληνική κληρονομία ὑπῆρξε ἐξαρχῆς παροῦσα, ἐνῶ ή πατερική θεολογία εἶχε παρουσιάσει ἀπό τόν 4ο ἕως τόν 7ο αἰώνα πλούσιους καρπούς. Ἐπομένως, ή θεολογία στήν ὀρθόδοξη ἀνατολή ἐπιφορτίσθηκε, μετά τόν 7ο αἰώνα, κυρίως μέ τήν ἐπαγρύπνηση ἐπί τοῦ οἰκοδομήματος τῆς πίστεως καί τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό ἀκριβῶς ἰσχύει καί κατὰ τόν 14ο αἰώνα, τόν παραγωγικότερο ἀπό θεολογικῆς πλευρᾶς, μετά τήν λαμπρή πατερική περίοδο. Τό γεγονός ὅτι ὁ ἅγ. Γρηγόριος Παλαμᾶς καί οἱ λοιποί ἡσυχαστές θεολόγοι ἀνέλαβαν νά ἐκφράσουν ἐκ νέου τήν διδασκαλία περί τῆς διακρίσεως οὐσίας καί ἐνέργειας στόν Θεό, καθῶς καί ἐκείνην περί τῆς ἐσωτερικῆς κάθαρσης, θέας τοῦ Θεοῦ καί ἔνωσης μαζί Του, οἱ ὁποῖες ἐμφανίζονται ἤδη ἀπό τόν 4ο αἰώνα, δέν εἶναι ἄσχετο μέ τίς ἱστορικές ἐξελίξεις τῆς ἐποχῆς. Κατ' αὐτήν, ὁ βυζαντινός Ἑλληνισμός, ἀλλά καί γενικώτερα ή Ὀρθοδοξία, διέτρεχαν τόν διπλό κίνδυνο τῆς ἀπώλειας τῆς κρατικῆς ὑπόστασης καί τῆς πολιτικῆς ἐλευθερίας ἀφενός, καί τῆς ἀπώλειας τῆς πίστεως ἀφετέρου, πού καί αὐτή μποροῦσε νά προέλθῃ ἀπό δύο πλευρές, εἴτε διά μέσου τοῦ ἐξισλαμισμού εἴτε διά μέσου τῆς ὑποταγῆς στόν ρωμαιοκαθολικισμό. Μέσω τῆς θεολογίας τους οἱ παλαμικοί θεολόγοι ἐπεδίωξαν καί πέτυχαν, προβάλλοντας ἕνα ζήτημα πρωταρχικό γιά τήν θρησκευτική ζωή, ἐκεῖνο τῆς θεογνωσίας, νά τονίσουν τήν αὐτοσυνειδησία τῆς Ὀρθοδοξίας, προκειμένου αὐτή νά ἀντεπεξέλθῃ στίς προκλήσεις τῶν καιρῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω, καθίσταται φανερό ή στενή σύνδεση τῆς θεολογίας μέ τό γενικό σύστημα ἀνωτάτης παιδείας, δηλαδή μέ τήν φιλοσοφία καί τίς ἐπιστῆμες, ἐνῶ, κατὰ τήν σύντομη ἱστορική ἐπισκόπηση, διαφαίνεται καί τό γεγονός ὅτι ή θεολογία δραστηριοποιεῖται ἀνάλογα μέ τίς ἱστορικές περιστάσεις, καί εἰδικῶς ὅταν αὐτές προοιωνίζονται κινδύνους.

**ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΣΤΗ ΣΧΕΣΗ
ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΔΕΛΗΚΩΣΤΑΝΤΗ
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΟΙ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ ΣΤΗ ΣΧΕΣΗ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ

Ι. Μεταξύ δύο φονταμενταλισμῶν

Ἡ ὀρθόδοξη θεολογία δίνει σήμερα εὐθαρσῶς τὴ χριστιανικὴ μαρτυρία τῆς μέσα στὶς σύγχρονες ἐκκοσμικευμένες καὶ μεταεκκοσμικευμένες κοινωνίες, ἀπέναντι στὸν πλουραλισμό, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι ἀποτελεῖ, ὅπως τουλάχιστον ἰσχυρίζεται ὁ P. L. Berger¹, τὴν πιὸ σημαντικὴ πρόκληση γιὰ τὴ θρησκεία, μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τῆς ἐκκοσμικεύσεως, ἀπέναντι στὰ μεγάλα βιοηθικὰ διλήμματα, τὸ σύγχρονο «τεχνοπῶλιο», τὰ κοινωνικὰ προβλήματα, τὴν «οἰκουμένη τῶν θρησκειῶν» κ.ἄ. Καὶ ἐνῶ ἡ δομὴ καὶ ἡ λειτουργία τῆς ὡς πανεπιστημιακῆ θεολογίας ὅπου γῆς, μοιάζει νὰ τῆς ἐξασφαλίζει τὰ ἐπιστημονικῆς ἐφόδια γιὰ νὰ ἀνταποκριθεῖ στὴν ἀποστολὴ τῆς, στὴν Ἑλλάδα οἱ θεολογικὲς σχολὲς προκαλοῦνται ἀπὸ τὶς ἐξουσιαστικὲς καὶ ἀντιθεολογικὲς πρωτοβουλίες τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας γιὰ ἴδρυση δικῶν τῆς, ἐξωπανεπιστημιακῶν ἀνώτατων ἐκκλησιαστικῶν ἀκαδημιῶν ἢ, μὲ ἄλλα λόγια, θίγονται μὲ τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ πανεπιστημίου ὡς κατάλληλου χώρου θεολογικῆς ἐργασίας, γιὰ τὸ καλὸ δῆθεν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς θεολογίας, γιὰ τὴν ἀπαγκίστρωση τῆς κατάρτισης τοῦ κλήρου ἀπὸ τὰ γρανάζια τοῦ θεολογικοῦ κατεστημένου καὶ γενικὰ γιὰ νὰ διασωθεῖ ἡ πολλαπλῶς ἀπειλούμενη ταυτότητα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐνῶ λοιπὸν πιστεύαμε ὅτι ἀμφισβητούμασταν μόνον «ἀπὸ τὰ ἀριστερά», ἀπὸ τοὺς φονταμενταλιστὲς τῆς νεωτερικότητος, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν τὴν παρουσία τῶν θεολογικῶν σχολῶν στὰ πανεπιστήμια ἀναχρονισμό,

1. P. L. Berger, «Sinnsuche in einer Zeit der Glöbalisierung», *Stimmen der Zeit*, τόμος 218, Δεκέμβριος 2000, 805-814, 811.

ἐκπληκτοὶ βρεθήκαμε ἀντιμέτωποι μὲ τὴν ἐπιθετικότητα ἑνὸς ἄλλου φονταμενταλισμοῦ «ἀπὸ τὰ δεξιά», ὁ ὁποῖος, γιὰ τοὺς δικούς του λόγους, θέλει τὴ θεολογία ἐκτὸς πανεπιστημίου, μέσα στοὺς ἀσφαλεῖς καὶ ἐλεγχόμενους κόλπους τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας. Συμβαίνει ἐδῶ τὸ ἐξῆς παράδοξο: Ἡ προοδευτικὴ διανόηση, ἡ ὁποία ἀρνεῖται στὴ θεολογία τὴν ἐπιστημονικότητα καὶ ἐπικαλεῖται τὴν ἐκκλησιαστικότητά της, ἀφοῦ ἡ θεολογία ἀποτελεῖ κατ' αὐτὴν τὸν ἰδεολογικὸ βραχίονα τῆς ἐπικρατούσας θρησκείας, καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ συντήρηση, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὴν ἐκκλησιαστικότητα τῆς πανεπιστημιακῆς θεολογίας καὶ θεωρεῖ ἐπικίνδυνη τὴν ἐπιστημονικότητά της καὶ ἀδόκιμη τὴ μεθοδολογία της γιὰ τὴν ὀρθὴ προσέγγιση τῶν θεολογικῶν ἀληθειῶν, συμπίπτουν στὸ αἴτημα ἀπομάκρυνσης τῆς θεολογίας ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιο, ἡ πρώτη πρὸς ὄφελος τοῦ πανεπιστημίου, ἡ δεύτερη γιὰ τὸ καλὸ τῆς θεολογίας, ἀνοίγοντας ἄμεσα ἢ ἔμμεσα, ἐκούσια ἢ ἀκούσια, τὸ δρόμο γιὰ τὴ μετατροπὴ τῶν πανεπιστημιακῶν τμημάτων θεολογίας σὲ τμήματα θρησκευολογίας.

Ὁ ἀγώνας τῶν θεολογικῶν μας σχολῶν εἶναι λοιπὸν διμέτωπος. Ἐνῶ ὅμως αὐτὴ τὴ στιγμή μοιάζει νὰ προέχει ἡ ἀντιμετώπιση τοῦ ἀντιθεολογισμοῦ τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας μὲ πρόσχημα τὴν ἴδρυση τῶν ἀνωτάτων ἐκκλησιαστικῶν ἀκαδημιῶν, τὸ μεῖζον πρόβλημα σὲ βάθος χρόνου εἶναι κατ' ἐμὲ ἡ πρόκληση τῆς θρησκευολογίας καὶ ἡ εὐθεῖα ἀμφισβήτηση τῆς θέσης τῆς θεολογίας στὸ παλλάδιο τῶν ἐπιστημῶν. Πιστεύω ὅτι τὸ μέλλον τῶν σχέσεων θεολογικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν ἐξαρτᾶται οὐσιωδῶς ἀπὸ τὸ ἂν θὰ παραμείνουν οἱ θεολογικὲς σχολὲς μὲ τὴ σημερινή τους μορφή στὰ πανεπιστήμια².

Δυστυχῶς, ἐνῶ στὴ δυτικὴ Εὐρώπη ἡ Ἐκκλησία στηρίζει τὴ θεολογία στὰ πανεπιστήμια καὶ ἐκεῖ ἐκπαιδεύει τὰ στελέχη της, στὴ χώρα μας ἡ διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας τροφοδοτεῖ μὲ πρόσθετα καὶ εὐπρόσδεκτα ἐπιχειρήματα αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ τὴν ἐκδιώξουν ἀπὸ τὸν χώρο τοῦ πανεπιστημίου.

2. Βλ. Κ. Delikostantis, «Theology and Religious Studies. Sense and Nonsense of a Conflict», στο: *The Future of Theology in Europe. Report on the Consultation of the Theological Faculties in Europe*, Graz, Austria, 4-7 July 2002, Conference of European Churches, Geneva 2003, 53-65.

2. Θεολογία καί θρησκευολογία

Εἶναι γεγονός ὅτι ὁ χαρακτήρας τῆς θεολογίας ὡς ἐπιστήμης καί ἡ συμβατότητά της μὲ τὸ πανεπιστήμιο ἀμφισβητοῦνται γενικότερα³. Ἡ θεολογία χαρακτηρίζεται ὡς ξένο σῶμα στὸ σύγχρονο πανεπιστήμιο, ἀφοῦ θεωρεῖται ὅτι δὲν πληροῖ τις προϋποθέσεις ἐπιστημονικότητας καί ἐπειδὴ, ὡς ἰδεολογικὸς ἐκφραστὴς τῆς 'Εκκλησίας, ἐλέγχεται ἀπὸ ἐξωεπιστημονικοὺς καί ἐξωπανεπιστημιακοὺς παράγοντες.

Πιστεύεται ὅτι μόνον ἡ θρησκευολογία εἶναι σὲ θέση νὰ προσεγγίσει ἐπιστημονικῶς ὀρθὰ τὸ φαινόμενο θρησκεία. Τὰ πλεονεκτήματά της εἶναι ἡ ἀπόσταση τοῦ παρατηρητῆ, ἡ ἀντικειμενικότητα, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἐμπειρικὴ μέθοδος κ.ἄ. Γι' αὐτὸ ἐκείνη μόνον ἀνήκει στὸ πανεπιστήμιο καί ὄχι ἡ προκατειλημμένη θεολογία. Σὲ αὐτὰ τὰ ἐπιχειρήματα προστίθενται σήμερα καί ἐκεῖνα ποὺ προκύπτουν ἀπὸ τὴ σύγχρονη πολυπολιτισμικότητα καί τὸν πλουραλισμό. Ἡ θρησκευολογικὴ θεώρηση ἐμφανίζεται νὰ διευρύνει τὸν ὄριζοντα, νὰ ἐπιτυγχάνει τὴν ἀνοιχτοσύνη ἀπέναντι στὴν ποικιλία τοῦ θρησκευτικοῦ φαινομένου.

Κανεῖς φυσικὰ δὲν ἀρνεῖται τὴν ἀναγκαιότητα τῆς θρησκευολογικῆς ἔρευνας, καί πρῶτος ἀπὸ ὅλους ὁ θεολόγος, ὁ ὁποῖος καί ὠφελεῖται ἰδιαιτέρως ἀπὸ αὐτή. Ἡ ἱστορία τῶν θρησκευμάτων, ἡ συγκριτικὴ θρησκευολογία, ἡ φαινομενολογία, ἡ ψυχολογία καί ἡ κοινωνιολογία τῆς θρησκείας προάγουν τὴ γνώση μας γιὰ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο. Σὲ καμία περίπτωση ὅμως δὲν μπορεῖ ἡ θρησκευολογία νὰ ὑποκαταστήσει τὴ θεολογία.

Ἄν φυσικὰ ἡ δουλειὰ τοῦ θεολόγου ἔχει τὴ σφραγίδα τῆς 'Εκκλησίας του, αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὑπηρετεῖ τὴ συγκεκριμένη ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ἄκριτα. Ἡ πανεπιστημιακὴ θεολογία δὲν εἶναι οὔτε κήρυγμα οὔτε θρησκευτικὴ προπαγάνδα. Εἶναι, μᾶλλον, «κριτικὸς συνομιλητῆς»⁴ τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ θεολογία εἶναι κριτικὴ θεωρία τοῦ χριστιανισμοῦ στὴν ὀρθόδοξη, τὴ ρωμαιοκαθολικὴ καί τὴν προτεσταντικὴ ἐκδοχὴ του.

3. Βλ. Μ. Seckler, *Theologie, Religionsphilosophie, Religiöswissenschaft. Versuch einer*

4. Ὁπ.π. 169.

Ἡ σύνδεση τῆς θεολογίας μὲ μία ὀρισμένη ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα ὄχι μόνον δὲν περιορίζει τὴν ἐπιστημονικότητά της, ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἀρνητικὴ, ἀλλὰ μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ ὡς πλεονέκτημα, ἀρκεῖ νὰ τὴν ἀποδέχεται ἀνοικτὰ ἡ θεολογία καὶ νὰ θεματοποιεῖ τὴν ὀπτικὴ καὶ τοὺς στόχους της. Ἦταν ἡ ἴδια ἡ θεολογία αὐτὴ ποὺ διεκδίκησε τὴ θέση της στὸ πανεπιστήμιο καὶ προφανῶς δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ μία ψευδοεπιστημονικότητα, δὲν θέλει νὰ ἀγνοεῖ τὸ κυρίαρχο παράδειγμα ἐπιστημονικότητας.

Οὕτως ἢ ἄλλως δὲν ὑπάρχει ἀπροϋπόθετη ἐπιστήμη καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀποψη ἡ θεολογία εἶναι κριτικὸς συνομιλητὴς καὶ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν. Ἡ θεολογία ἀντιστέκεται στὸ πνεῦμα τοῦ θετικισμοῦ στὴν ἐπιστήμη καὶ διασώζει μέσα στὸ γιγαντιαῖο, ἀπρόσωπο σύγχρονο πανεπιστήμιο τὸν πολιτισμὸ τοῦ προσώπου. Ὁ θρησκευολόγος, πολὺ σίγουρος γιὰ τὴν ἐπιστημοσύνη του, τελειώνει γρήγορα καὶ χωρὶς ρωγμὲς μὲ τὴ μελέτη τοῦ «ἀντικειμένου» θρησκεία. Ἡ θεολογικὴ προσέγγιση, οὐσιαστικὰ ἀποφατικὴ, παραμένει ὅμως ἀτελής, ἀνολοκλήρωτη, γεμάτη ἔνταση καὶ ρωγμὲς. Κανένα θεολογικὸ σύστημα δὲν πετυχαίνει τελείως, καμιὰ θεολογικὴ μέθοδος καὶ καμιὰ ποικιλία μεθόδων δὲν ἐπαρκεῖ, ἀφοῦ ὁ Θεὸς δὲν χωρᾶ στὸ νοῦ καὶ στίς ἔννοιες τοῦ ἀνθρώπου, δὲν χωρᾶ καὶ στὸ πιὸ κοφτερὸ μυαλό. Δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ἓνας Einstein τῆς θεολογίας.

3. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς πανεπιστημιακῆς θεολογίας

Ὅπως καὶ νὰ ἔχουν τὰ πράγματα, μπροστὰ στὴ διαμάχη μεταξὺ θρησκευολογίας καὶ θεολογίας, ἡ ἀντιπαράθεση πανεπιστημιακῆς θεολογίας καὶ ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης φαντάζει ὡς μία ἐσωτερικὴ διαμάχη, χωρὶς ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πανεπιστημιακὴ κοινότητα, ἐκτὸς ἂν θίγονται βασικὲς κατακτήσεις τοῦ πανεπιστημίου.

Σὲ αὐτὴν τὴν ἐσωτερικὴ διαμάχη τὰ πράγματα ὀξύνθηκαν, ὡς μὴ ὤφειλε. Εἶναι γεγονὸς βέβαια ὅτι ἡ πανεπιστημιακὴ θεολογία εἰσπράττει γενικότερα ὡς ἀκαδημαϊκὴ θεολογία⁵ κριτικὴ, συνήθως ἀ-

5. Βλ. Μ. Μπέγζος, *Τὸ μέλλον τοῦ παρελθόντος. Κριτικὴ εἰσαγωγή στὴ θεολογία τῆς Ὀρθοδοξίας*, ἔκδ. Ἄρμός, Ἀθήνα 1993, 56-60.

κραία. Ἐγινε λόγος γιὰ τὴν «ἐξωφρενικὴ ἀντίφαση» τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας, γιὰ μία θεολογία ποὺ «δὲν ἔχει καμία σχέση μετὰ τὴ ζωὴ καὶ δὲν ἔχει καμία ἀπολύτως ἐπίδραση στὴ ζωὴ», γιὰ «ἀπαράδεκτη ἐκτροπὴ τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καὶ νοοτροπία»⁶, γιὰ τὴ «λιποταξία τοῦ θεολογικοῦ στοχασμοῦ καὶ τῆς θεολογικῆς ἐπιστημονικῆς παραγωγῆς ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν σύναξιν»⁷. Πρόσφατα πληροφορηθήκαμε γιὰ τοὺς ἀκαδημαϊκοὺς θεολόγους, ποὺ «βρίσκονται συνήθως στὸν πυθμὲνα τῆς ἑλληνικῆς διανόησης, μὴ διαθέτοντας πειστικὸ λόγος γιὰ κανένα ἀπὸ τὰ μεγάλα σύγχρονα ὑπαρξιακὰ ἢ ἐπιστημονικὰ προβλήματα» καὶ γιὰ τὴν «βαθιὰ ἀνυποληψία τῆς σύγχρονης ἑλλαδικῆς θεολογίας στὸ δυτικὸ κόσμος». Ἡ ἀντίδραση τῶν θεολογικῶν σχολῶν στὴν προκλητικὴ πρωτοβουλία τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας χαρακτηρίστηκε ὡς «συντεχνιακὴ» μετὰ ἐπιτιθέμενους τοὺς καθηγητὲς τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν, οἱ ὅποιοι «ἀντιλαμβάνονται πὼς χάνουν τὸ μονοπώλιο τῆς ὅποιας γνώσης θεωροῦν πὼς διαχειρίζονται». Γίνεται μάλιστα λόγος καὶ γιὰ «προωθημένο ἀκαδημαϊκὸ φασισμὸ»⁸.

Στις αἰτιάσεις αὐτὲς ἀπαντοῦμε ὡς ἑξῆς: Σαφέστατα μία θεολογία ἀποκομμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει νὰ γίνῃ νοσηριακὴ καὶ ἄγονη. Ὅμως πανεπιστημιακὴ θεολογία δὲν σημαίνει αὐτομάτως θεολογία ἀποκομμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινότητας, δὲν σημαίνει θεολογία χωρὶς ὑπαρξιακὸ βάθος. Προβληματικὸ δὲν εἶναι νὰ γίνῃ ἡ θεολογία πανεπιστημιακὴ θεολογία, ἀλλὰ νὰ χάσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ταυτότητα.

Δὲν πιστεύω ὅτι ἡ πανεπιστημιακὴ θεολογία εἶναι ἀσύμβατη μετὰ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθόδοξης θεολογικῆς παράδοσης, ἔστω καὶ ἂν ὁ τρόπος

6. π. Φ. Φάρος, «Ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ θεολογία», β' μέρος, *Σύναξις*, τεῦχος 38, Ἀπρίλιος-Ἰούνιος 1991, 31-37, 31 καὶ 35.

7. Μητρ. Ν. Γκατζιρούλης, «Ἡ εὐθύνη τοῦ θεολογικοῦ λόγου», *Κωνσταντῖνος Δῶρ. Μουρατίδης. Πρόμαχος Ὀρθοδοξίας*. Τιμητικὸ Ἀφιέρωμα, Πανελλήνιος Ἐνωσις Θεολόγων, Ἀθήνα 2003, 341-348, 343.

8. π. Ν. Λουδοβίκος, «Τὸ πραγματικὸ νόημα ἑνὸς θεολογικοῦ ἐμφυλίου», *Τύπος τῆς Κυριακῆς*, 3.4.2005.

ὀργάνωσής της ἔγινε σύμφωνα μὲ δυτικά πρότυπα. Καὶ γιὰ τὴν Ὁρθοδοξία τὸ πανεπιστήμιο εἶναι ἓνας ἀποδεκτὸς χῶρος θεολογικῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία ὑπηρετεῖ κριτικὰ καὶ τὴν Ἐκκλησία καὶ τοὺς ἀνθρωπιστικούς στόχους τοῦ πανεπιστημίου.

Ἄν θεολογία εἶναι ὁ λόγος περὶ τοῦ Θεοῦ, πανεπιστημιακὴ θεολογία εἶναι θεολογία, «λογία» περὶ τοῦ Θεοῦ⁹, λόγος ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγνοήσει τὴν ἐπιστημονικὴ μεθοδολογία. Στὸ πανεπιστήμιο ὁ θεολογικὸς λόγος ἐμπλουτίζεται μέσα ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνία μὲ τὶς ἄλλες ἐπιστήμες, τὸν πολιτισμὸ, τὴ μελέτη τῶν ἄλλων ὁμολογιῶν καὶ θρησκευτῶν κ.ἄ. Ἡ πανεπιστημιακὴ θεολογία πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται ὄχι μόνον σὲ ἐκκλησιαστικὰ ἀλλὰ καὶ σὲ ἐπιστημολογικὰ κριτήρια. Στὶς πανεπιστημιακὲς θεολογικὲς σχολὲς ὑπάρχει χῶρος γιὰ πολλοὺς τύπους θεολογικῆς ἐργασίας καὶ μεθοδολογίας, γιὰ μίαν ποικιλίαν προσεγγίσεων τοῦ θεολογικοῦ γνωστικοῦ ἀντικειμένου. Αὐτὸ ὄχι μόνον δὲν σημαίνει ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὰ οὐσιώδη τῆς θεολογίας, ἀλλὰ ἀναδεικνύει τὸν πλοῦτο καὶ τὴν πολυδιαστατικότητα τοῦ θεολογικοῦ λόγου.

Ἡ παιδεία, τὴν ὁποία παρέχουν οἱ θεολογικὲς μας σχολὲς, εἶναι σαφῶς ἐκκλησιαστικὴ παιδεία. Ὁ θεολογικὸς λόγος στὸ πανεπιστήμιο δὲν εἶναι ὑποκειμενικὸς λόγος, ἰδιωτικὴ ὑπόθεση τοῦ θεολογοῦντος, ἀλλὰ ἐκκλησιαστικὸς λόγος. Ἐγγύηση ὅμως τῆς ἐκκλησιαστικότητας τῆς πανεπιστημιακῆς θεολογίας δὲν εἶναι ἡ ἐποπτεία τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας. Μὲ τὰ λόγια τοῦ Ν. Νησιώτη: «Ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία εἶναι πάντοτε βαθύτατα Ἐκκλησιαστικὴ ἐπιστήμη, τελοῦσα εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας καὶ ἀποτελοῦσα τὴν ἐπιστημονικὴν κατοχύρωσιν αὐτῆς. Συγχρόνως, ὅμως, ἡ Ὁρθόδοξος Θεολογία εἶναι μίαν ἀφωσιωμένην εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἐκ τῶν ἔνδον αὐτῆς αὐτοκριτικὴ προσπάθεια, πρὸς τὸν σκοπὸν τῆς ἐμβαθύνσεως εἰς τὴν ἀλήθειαν καὶ τῆς ἀνακαινίσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς πρὸς ἐπίτευξιν δυναμικωτέρας παρουσίας καὶ διακονίας τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸν σύγχρονον κόσμον τοῦ πνεύματος, τὴν ἐν ἀγάπῃ συνεργασίαν μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιστημῶν, τὴν συνεχῆ ἐποικοδομητικὴν ἐπαφὴν μετὰ τῶν ἄλ-

9. Βλ. ⁹. Seckler, *Theologie, Religionsphilosophie, Religionswissenschaft*, 165.

λων χριστιανικῶν 'Ομολογιῶν καὶ τὸν διάλογον μετὰ τῶν ἰδεολογιῶν τῆς συγχρόνου ἐποχῆς»¹⁰.

Εἶναι γεγονός ὅτι ἐμεῖς στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε ἓνα μοναδικὸ προνόμιο, τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ διασώσουμε καὶ στὸ μέλλον: Δὲν παίρνουμε τὴν *venia legendi* ἀπὸ τὴ διοικοῦσα 'Εκκλησία γιὰ τὸν διορισμὸ καὶ τὴ θεολογικὴ ἐργασία μας. Αὐτὸ βέβαια ὄχι μόνον δὲν μειώνει, ἀλλὰ αὐξάνει τὴ θεολογικὴ εὐαισθησία καὶ εὐθύνη μας, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύνη τῶν Σχολῶν μας ἀπέναντι στὴν παράδοση τῆς 'Ορθοδοξίας καὶ τὴν πίστη τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ τυπικὴ ἀνεξαρτησία ἀπὸ τὴ Διοικοῦσα 'Εκκλησία δὲν σημαίνει κατ' οὐδένα λόγο καὶ οὐσιαστικὴ ἀποσύνδεση τῆς θεολογίας ἀπὸ τὴν 'Εκκλησία καὶ ὑποταγὴ σὲ ἀσύμβατα μὲ τὸν θεολογικὸ λόγο ὀρθολογιστικὰ καὶ ἐπιστημολογικὰ κριτήρια.

4. Ἡ Διοικοῦσα 'Εκκλησία καὶ ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση

Ἄν ἔτσι ἔχουν τὰ πράγματα, οἱ πανεπιστημιακὲς θεολογικὲς σχολὲς εἶναι ὁ πλέον κατάλληλος χῶρος γιὰ τὴν κατάρτιση καὶ τῶν στελεχῶν τῆς 'Εκκλησίας. Ἡ Διοικοῦσα 'Εκκλησία δυσκολεύεται νὰ ἀναγνωρίσει αὐτὴν τὴν πραγματικότητα, ὄχι ἐπειδὴ ἀγωνιᾷ γιὰ τὴ θεολογικὴ παιδεία τοῦ κλήρου της, ἀλλὰ ἐπειδὴ θέλει νὰ ἐλέγχει καὶ νὰ κατευθύνει ἀπόλυτα τὰ τοῦ οἴκου της, ἐπειδὴ θέλει «θεολογικὲς» σχολὲς ποὺ ἐλέγχονται ἀπ' αὐτὴν καὶ λογοδοτοῦν σ' αὐτήν. Ἐὰν ἐνδιαφερόταν πραγματικὰ γιὰ τὴν ἀναβάθμιση τῆς θεολογικῆς καὶ ἱερατικῆς κατάρτισης τῶν στελεχῶν της, θὰ ἔπρεπε, ἀντὶ νὰ ἐκλιπαρεῖ τὸ κράτος ἢ νὰ συναλλάσσεται μὲ αὐτό, νὰ στραφεῖ στὶς θεολογικὲς σχολὲς. Θὰ μπορούσε π.χ. νὰ δημιουργηθεῖ, ἤδη σὲ προπτυχιακὸ ἐπίπεδο εἰδικὸ πρόγραμμα μαθημάτων ποιμαντικῆς, λειτουργικῆς, διοικητικῆς κατάρτισης γιὰ τοὺς ὑποψήφιους κληρικούς καὶ γιὰ τοὺς κληρικούς φοιτητὲς μας. Ἡ πραγματικὴ τομὴ θὰ ἦταν ὅμως νὰ ζητηθεῖ ἡ συμβολὴ τῶν εἰδικῶν καθηγητῶν τῶν θεολογικῶν τμημάτων γιὰ τὴν ὀργάνωση σχολῶν ἱερα-

10. Ν. Νησιώτης, *Ἡ ὑπηρεσία τῆς 'Ορθοδόξου Θεολογίας εἰς τὰς διορθοδόξους ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις σήμερον*, Ἀθήνα 1971, 4.

τικῆς κατάρτισης γιά τοὺς πτυχιούχους τῆς θεολογίας ὑποψήφιους κληρικούς (Priesterseminare), σχολῶν, ποὺ θὰ τελοῦσαν ὑπὸ τὴν ἐποπτεία τῆς Ἐκκλησίας, δὲν θὰ ἔθιγαν τὸ πανεπιστημιακὸ κεκτημένο καὶ θὰ ἦταν τὸ πρῶτο βῆμα γιά τὴ σταδιακὴ καθιέρωση τοῦ ὑποχρεωτικοῦ πτυχίου θεολογίας γιά ὅλους τοὺς κληρικούς μας.

Οἱ ἀνώτερες ἐκκλησιαστικὲς σχολές ἰδρύθηκαν γιά ἓναν καλὸ σκοπό. Κακῶς μετατράπηκαν σὲ προθάλαμο τῶν θεολογικῶν σχολῶν καὶ κάκιστα χρησιμοποιοῦνται σήμερα ἀπὸ τὴ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ὡς πυρήνας γιά τὴ δημιουργία ἀνώτατων ἐκκλησιαστικῶν ἀκαδημιῶν ἢ ἐκκλησιαστικῶν πανεπιστημίων.

Ἐπιμένω: Σὲ θέματα ἐκκλησιαστικῆς παιδείας κύριος συνομιλητῆς καὶ σύμβουλος τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ θεολογικὲς σχολές. Ὅλα ἔγιναν ὅμως πίσω ἀπὸ τὴν πλάτη τῶν θεολογικῶν σχολῶν. Ἡ πρόφαση ἐν ἀμαρτίαις εἶναι ἐδῶ βέβαια ὅτι πρῶτες οἱ θεολογικὲς σχολές ἔχουν γυρίσει τὴν πλάτη στὴ Διοικοῦσα Ἐκκλησία.

Ἡ ὅλη προσπάθεια ἰδρύσης ἀνώτατων ἐκκλησιαστικῶν ἀκαδημιῶν ἀποκαλύπτει τὶς θέσεις τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας γιά τὴ σχέση Ἐκκλησίας καὶ θεολογίας, χριστιανισμοῦ καὶ κόσμου, κλήρου καὶ λαοῦ, Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας, Ἐκκλησίας καὶ κοινωνίας, χριστιανισμοῦ καὶ πολιτισμοῦ, Ἐκκλησίας καὶ παιδείας καὶ εἰδικότερα τὶς ἀπόψεις τῆς γιά τὴν ταυτότητα τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν.

Ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ «κόσμος τοῦ κόσμου», ἀλλὰ λειτουργεῖ ὡς «ἀντικόσμος»¹¹. Δὲν προσλαμβάνει τὸν κόσμο, ἀλλὰ ἢ τὸν ἀγνοεῖ ἢ τὸν κατακρίνει ἢ τὸν θεωρεῖ ἀνεπίδεκτο μεταστροφῆς καὶ ἀναμένει, ὡς ὁ Ἰωνᾶς, τὴ θεία ὀργή γιά τὴ σύγχρονη Νινευί. Ὅμως ἡ σύγχρονη ἐποχὴ δὲν εἶναι ἡ ἐποχὴ τῆς ἔκπτωσης καὶ τῆς παρακμῆς, δὲν εἶναι ἡ χειρότερη ἐποχὴ ποὺ γνώρισε ἡ ἀνθρωπότητα. Ἡ ἀνθρωπότητα δὲν ζοῦσε καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ μας στὸν παράδεισο καὶ τὸ προπατορικὸ ἀμάρτημα συνδέεται μὲ τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά καὶ ὄχι μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς νεωτερικότητος, μὲ τὴν ἐπιστήμη, μὲ τὴν παγκοσμιοποίηση ἢ τὸν πλουραλισμό.

11. π. Μ. Καρδαμάκης, *Ἐκκλησιαστικὴ Παιδεία. Ἡ περιπέτεια ἐνὸς δράματος*, ἐκδ. Ἀκρίτας, Ἀθήνα 1994, 60.

Ἡ στάση τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας δείχνει καὶ τὴν ἄποψή της γιὰ τὴν ἱερωσύνη, γιὰ τὸ «ἐξουσιαστικὸ ἱερατεῖο», γιὰ τὸν «εἰκονικὸ» κληρικὸ, ποὺ θέλει νὰ «φαίνεται» παρὰ νὰ «εἶναι», γιὰ μία ἱερωσύνη τῶν ἀκτιβιστῶν, μὲ τὸ «ἔργο» καὶ τὰ ἐπιτεύγματά της, ποὺ ὅμως εἶναι μόνον «ἀνθρώπινα κατορθώματα γιὰ τὶς δέλτους τῆς ἱστορίας»¹². Μία τέτοια θεώρηση τοῦ κλήρου καὶ τῆς ἐπαγγελματικῆς του κατάρτισης μετατρέπει τὸν λαὸ τοῦ Θεοῦ σὲ «ἐκκλησίασμα», σὲ πελατεία τῶν κληρικῶν, ἀπὸ τὴν ὁποία ζοῦν.

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἔδωσε ξεκάθαρα τὸ στίγμα της καὶ ἀναφορικὰ μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν. Διεκδικεῖ γιὰ τὸν ἑαυτὸ της τὸν πρῶτο καὶ τελευταῖο λόγο γιὰ τὸ δογματικὸ περιεχόμενον τῶν νέων σχολικῶν ἐγχειριδίων τῶν Θρησκευτικῶν καὶ διαμαρτύρεται, ἐπειδὴ δῆθεν ἡ συγγραφή τους ἀνατέθηκε, ἐρήμην αὐτῆς, σὲ «θεολόγους μὲ νεωτεριστικὰς ἀντιλήψεις»¹³. Πιστεύω ὅτι καὶ ἐδῶ ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία δὲν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν, ἀλλὰ γιὰ τὴ δική της ἐξουσία. Γενικὰ θέλει μία θεολογία ποὺ νὰ ἀναπαράγει τὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ ἐκείνη θεωρεῖ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, μία θεολογία ποὺ θὰ εἶναι τὸ ἰδεολογικὸ στήριγμα τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ὁ κριτικὸς ἐταῖρος της.

5. Θεολογία μὲ θεολογικὴ φαντασία

Ἡ ἀπάντηση στὶς σύγχρονες προκλήσεις δὲν εἶναι ἡ κλειστὴ θεολογία, δὲν εἶναι ὁ ὀρθοδοξισμὸς, δὲν εἶναι ἡ θεολογία ποὺ συνεχίζει νὰ ἐπικαλεῖται, κακῶς, τὸ «Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου» (Ἰωάν. 18,36). Γιατὶ ἡ φράση τονίζει ὅτι ἡ βασιλεία αὐτὴ δὲν ἔχει σχέση μὲ τὸν κόσμον τῆς πτώσης καὶ τῆς φθορᾶς, μὲ τὶς ἀλλοτριωτικὲς δυνάμεις τοῦ κόσμου, μὲ τὴν «κακὴ ἀλλοίωση» τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν ἀναφέρε-

12. Βλ. π. Μ. Καρδαμάκης, *Ἐκκλησία. Ἡ ὠραιωθεῖσα ἀγάπη*, ἐκδ. Μαῖστρος, Ἀθήνα 2001, 65-97.

13. Ἐπιστολὴ τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὸν Πρόεδρο τοῦ Παιδαγωγικοῦ Ἰνστιτούτου, 15 Νοεμβρίου 2004, *Ἐκκλησία*, ἔτος 81, Δεκέμβριος 2004, 884.

ται οὐδόλως σὲ μία ἄσαρκη καὶ ἀφηρημένη ἀλήθεια, σὲ μία ἄνευρη ἐνδοστρέφεια ἢ σὲ μία δυϊστικὴ περιφρόνηση ἢ ἀπόρριψη τοῦ κόσμου.

Οἱ σύγχρονοι καιροὶ ἔχουν ἀνάγκη μία ἀνοιχτὴ θεολογία, μία ὀρθόδοξη θεολογία μὲ θεολογικὴ φαντασία, μία θεολογία ποὺ δὲν στενεύει τὴν καρδιά, ἀλλὰ ἀνοίγει τοὺς ὀρίζοντες. Ἡ ἀνοιχτοσύνη εἶναι αἷτημα τοῦ ἴδιου τοῦ χριστιανικοῦ εὐαγγελίου, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπιστικὸ αἷτημα, ποὺ συνδέεται μὲ τὴ σύγχρονη ἀνοιχτὴ κοινωνία, τὴν παιδεία ἐλευθερίας καὶ τοὺς ἀνθρωπιστικοὺς στόχους τοῦ πανεπιστημίου, στὸ ὅποιο ἡ θεολογικὴ ἐπιστήμη στεγάζεται.

Ἡ θεολογία μὲ θεολογικὴ φαντασία θὰ βλέπει τὴν Ἐκκλησία σὲ σχέση μὲ τὴ συγκεκριμένη ἱστορικὴ στιγμή καὶ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα ποὺ τὴν περιβάλλει. Θὰ εἶναι μία θεολογία σὲ διάλογο μὲ τὸν ἀνθρωπολογικὸ καὶ τὸν ἀνθρωπιστικὸ στοχασμό, μὲ τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν κουλτούρα, μία θεολογία μὲ ποιμαντικὴ εὐαισθησία γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο, γιὰ τὶς περιπέτειες τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας στὴν ἐποχὴ μας, μία θεολογία ποὺ γνωρίζει ὅτι λειτουργεῖ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ζεῖ «στὸν κόσμο της». Ἐπιθυμῶ νὰ τονίσω μὲ ἔμφαση ὅτι ἀνοιχτὴ θεολογία μὲ θεολογικὴ φαντασία δὲν εἶναι μία θεολογία ποὺ χάνει τὴν ἐκκλησιαστικότητά της στὸ ὄνομα τῆς ἐπικαιρικότητας.

Ὅλα αὐτὰ βέβαια ἔχουν συνέπειες γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ θεολόγου καὶ γιὰ τὶς θεολογικὲς σπουδές. Γιὰ νὰ κάνουμε διάλογο μὲ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο πρέπει νὰ γνωρίζουμε τὴ γλώσσα του, τὸν πολιτισμὸ του, τὶς ἀντιφάσεις καὶ τὶς προοπτικὲς αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ, πρᾶγμα διόλου εὐκόλο. Σήμερα καὶ στὸ μέλλον οἱ θεολογικὲς μας σχολές καλοῦνται νὰ λειτουργήσουν ὡς χῶρος συνάντησης καὶ διαλόγου. Θὰ ἐρευνοῦν τὴ δική μας συγκεκριμένη ἐκδοχὴ τοῦ χριστιανισμοῦ, τὴν Ὀρθοδοξία, χωρὶς νὰ εἶναι κλειστὰ ὁμολογιακές. Ἡ ὀρθόδοξη παράδοση δὲν θὰ προσεγγίζεται ὡς ἓνα «κλειστὸ σύστημα», ἀλλὰ ὡς ἓνα μέγεθος, τὸ ὅποιο μπορεῖ νὰ κατανοηθεῖ σωστὰ μόνον στὴν ἀναφορικότητα καὶ ἀνοιχτοσύνη του πρὸς τὶς ἄλλες χριστιανικὲς παραδόσεις, γιὰτὶ ὅχι καὶ πρὸς τὶς ἄλλες θρησκευτικὲς παραδόσεις. Γιὰ νὰ εἶναι κανεὶς γνήσιος δὲν χρειάζεται νὰ κλείσει τὸν ἑαυτό του ἀπέναντι στοὺς ἄλλους. Ἰσχύ-

ει καὶ τὸ ἐξῆς: Μόνον ἂν εἶναι κανεὶς γνήσιος, μπορεῖ νὰ κατανοήσῃ καὶ νὰ σεβαστεῖ τὸν «ἄλλο», τὸν διαφορετικό.

Μόνον οἱ πανεπιστημιακὲς θεολογικὲς σχολὲς μποροῦν νὰ προσφέρουν τέτοιες εὐκαιρίες σπουδῆς, ἀνοιχτοσύνης καὶ ἐπικοινωνίας, προωθώντας τὴν ἐπιστημονικὴ ἔρευνα καὶ τὸν διεπιστημονικὸ διάλογο, καλλιεργώντας πνεῦμα ἐλευθερίας, συμμετέχοντας σὲ ἐρευνητικὰ προγράμματα καὶ προγράμματα ἀνταλλαγῶν, προβάλλοντας τὸ οἰκουμενικὸ πνεῦμα τῆς παράδοσής μας. Στὸ πανεπιστήμιο ἡ θεολογία εἶναι ἐκτεθειμένη στὶς ἀμφισβητήσεις, στὰ ἐρωτήματα καὶ στὶς ἀβεβαιότητες τοῦ ἐκκοσμικευμένου περιγυροῦ. Αὐτὸ εἶναι πολὺ σημαντικό γιὰ τὴν προετοιμασία τῶν μελλοντικῶν θεολόγων καὶ κληρικῶν, ποὺ θὰ δράσουν μέσα στὶς σύγχρονες ἀνοιχτὲς καὶ πολυπολιτισμικὲς κοινωνίες.

«Τὸ καθῆκον ἑνὸς σύγχρονου ὀρθοδόξου θεολόγου εἶναι πολύπλοκο καὶ τεράστιο», ἔγραφε ὁ Γ. Φλωρόφσκι¹⁴. Οἱ φοιτητὲς τῆς θεολογίας προετοιμάζονται ὄντως γιὰ μίαν ἀπαιτητικὴ διακονία. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσῃ ἐδῶ τὴν καλὴ θεολογικὴ κατάρτιση. Ὁ νέος πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ θεολογικὴ ἐπάρκεια, νὰ σπουδάσῃ, νὰ συζητήσῃ, νὰ μελετήσῃ τὸ θρησκευτικὸ φαινόμενο, νὰ κάνει θεολογικὴ ἔρευνα, νὰ μάθῃ ξένες γλῶσσες, νὰ εἰδικευτεῖ, νὰ πληρώσῃ προσωπικὸ κόστος, νὰ ἐνεργοποιήσῃ ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ γνωρίσῃ τὸν χριστιανισμό, τὴν Ὀρθοδοξία καὶ τὸν κόσμον στὸν ὁποῖο ἀπευθύνεται γιὰ νὰ μεταφέρει τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, γιὰ νὰ διδάξῃ τὸν ἐκκλησιαστικὸ τρόπο τοῦ βίου.

Ἡ θεολογία χρειάζεται στὸ μέλλον «δεκαθλητὲς» θεολόγους, ἀνθρώπους χωρὶς θρησκευογενεῖς νευρώσεις ἢ σύνδρομο ἰδρυματισμοῦ, ἀνθρώπους ποὺ μποροῦν νὰ ἀναμετρηθοῦν μὲ τὶς ἀναρίθμητες προκλήσεις τοῦ σύγχρονου κόσμου. Ὡς φυτῶρια γιὰ τέτοιους δυναμικοὺς θεολόγους δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ λειτουργήσουν οἱ ἐκκλησιαστικὲς σχολὲς, ἂν καί, ὡς Χαλκίτης, ἔχω ζήσει καὶ τὶς θετικὲς πλευρὲς τῆς ἐκκλησιαστικῆς σχολῆς, βέβαια κάτω ἀπὸ τελείως διαφορετικὲς συνθῆκες¹⁵.

14. Γ. Φλωρόφσκι, «Ἡ κληρονομία τῆς Ὀρθόδοξης Θεολογίας καὶ τὸ καθῆκον της στὸ σύγχρονο κόσμον», μτφρ. Ι. Ροηλίδης, στὸ: Ἰησοῦς Χριστὸς ἡ τοῦ κόσμου ζωὴ, Κέντρο Μελετῶν Ἱερᾶς Μονῆς Κύκκου, Λευκωσία 2000, 313-322, 320. «Abgrenzung», *Theologische Quartalschrift*, 157 (1977), 163-176.

15. Ἡ κατὰ Χριστὸν παιδεία στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης ζοῦσε ἀπὸ τὴν ἀδιά-

Στις ἐκκλησιαστικὲς σχολές, οἱ ὁποῖες εὐκόλα ἐκπίπτουν σὲ «ἰδρυματικὰ καταστήματα»¹⁶, ἀναπτύσσεται τὸ σύνδρομο καθαρότητας, ὁ συντηρητισμός, ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸν ἔξω κόσμον ἢ καὶ ἡ δαιμονοποίηση τοῦ κόσμου. Ὁ πραγματικὸς διάλογος ἐδῶ δύσκολα εὐδοκιμεῖ. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖο ὅτι σὲ αὐτὲς τὶς σχολές δίνεται ἔμφαση στὰ ἐπιμεριστικὰ στοιχεῖα τῆς παράδοσής μας, καὶ δὲν καλλιεργοῦνται οἱ οἰκουμενικὲς ἀξίες τῆς Ὁρθοδοξίας.

Τί μέλλον καὶ τί προοπτικὲς μπορεῖ νὰ ἔχει λοιπὸν μία θεολογία, κατ' ὄνομα ἐκκλησιαστικὴ, ἡ ὁποία θὰ ἦταν κλειστὴ στὴν αὐτάρκειά της, θὰ ἀγνοοῦσε τὴ γλώσσα τοῦ πολιτισμοῦ, τὴ φιλοσοφία, μὲ τὴν ὁποία αὐτοερμηνεύεται καὶ ἐκφράζεται τὸ πνεῦμα κάθε ἐποχῆς, θὰ περιφρονοῦσε τὴν παιδεία, τὴν ἐπιστήμη καὶ τὴν κουλτούρα; Ὅποιος δὲν μάθει νὰ ἀγαπᾷ τὴν παιδεία, τὴ μελέτη, τὴ μάθηση γενικὰ, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀγαπᾷ τὴν θεολογικὴ μελέτη καὶ τὴν κατὰ Χριστὸν παιδεία.

Ἐπιλογικό σημείωμα: Ἀνοιχτοσύνη ὡς προοπτικὴ

Ἐνῶ ἡ ἀνοιχτοσύνη φαίνεται νὰ ἀποτελεῖ τὴν ἔννοια – κλειδὶ γιὰ τὸ μέλλον τῆς θεολογίας μας, οἱ ἐπιλογὲς τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας στρέφονται πρὸς τὴν κλειστὴ, ἐλεγχόμενη θεολογία ὡς μελλοντικὴ προοπτικὴ. Ἐδῶ ἡ ἐπίκληση τῆς ἐκκλησιαστικότητας τῆς θεολογίας δὲν πείθει. Ὁ συντηρητισμὸς καὶ ἡ κλειστότητα δὲν συγκροτοῦν ἐκκλησιαστικότητα.

«Τὸ ὀρθόδοξον πνεῦμα δὲν ἀνέχεται τὴν ἀποξένωσιν ἀπὸ τοῦ κόσμου»

σπαστη ἐνότητα Μονῆς καὶ Σχολῆς, Ἐκκλησίας καὶ παιδείας, φιλοκαλίας καὶ φιλοσοφίας. Ἡ γνώση ἦταν ὑπαρξιακὴ, ἡ θεολογία ἐμπειρικὴ, βιωμένη θεολογία. Δὲν ὑπῆρχε χάσμα μεταξὺ θεολογίας καὶ ζωῆς. Προσωπικὰ ποτὲ δὲν ἔνωσα τὴ λατρευτικὴ ζωὴ ὡς κάτι ἔξω ἀπὸ τὴν ιδιότητά μου ὡς μαθητῆ. Πίστευα ὅτι ἐκεῖνος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ βιώσει τὸ νόημα τῆς θείας λατρείας, δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ ἀνακαλύψει καὶ τὸ βάθος τῶν θεολογικῶν κειμένων. Πρὶν μάθουμε νὰ μελετᾶμε τὰ θεολογικὰ κείμενα, οἱ Χαλκίτες εἶχαμε διδαχθεῖ νὰ ἀνιχνεύουμε ὀλόκληρη τὴν πίστη καὶ τὴ θεολογία μας στὶς ἀκολουθίες, στὸ ράσο, στὸ πετραχήλι, στὸ καντήλι, στὸ κερί, στὸ θυμίαμα, στὴν φαλμωδία, στὴ γλυκύτητα τῶν προσώπων στὶς εἰκόνες (Βλ. Κ. Δεληκωσταντής, «Ἡ θεολογικὴ παρακαταθήκη τῆς Χάλκης», στὸ: Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Χάλκης. Τὰ μαθήματα καὶ οἱ δάσκαλοι, Σύνδεσμος τῶν ἐν Ἀθήναις Μεγαλοσχιολιτῶν, Ἀθήνα 2002, 143-160).

16. π. Μ. Καρδαμάκης, Ἐκκλησιαστικὴ Παιδεία, 11.

τόνιζε ὁ Ν. Νησιώτης¹⁷. Πράγματι δὲν συνάδει πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ἐλευθερίας καὶ τῆ φωτεινότητα τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ κλειστεῖ ἡ ὀρθόδοξη θεολογία σὲ στεγανά, νὰ μεταδίδει ἐξουσιαστικὴ γνώση καὶ δογματισμό, νὰ μετατρέπεται ἢ κατὰ Χριστὸν παιδεῖα σὲ ἐπαγγελματικὴ ἐκπαίδευση καὶ παραγωγή «στελεχῶν» ἢ «παραγόντων» τῆς Ἐκκλησίας.

Οὕτως ἢ ἄλλως τὸ μέλλον τῶν θεολογικῶν καὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν συνδέεται μὲ τὸ χριστιανικὸ μέλλον τῶν κοινωνιῶν μας καὶ δὲν ἔχει κανένα νόημα νὰ ἀγνοοῦμε στρουθοκαμηλικὰ αὐτὴν τὴν ἀλήθεια. Μὲ προβληματίζει ἰδιαίτερα τὸ γεγονὸς ὅτι στὴ λεγόμενη μεταχριστιανικὴ Εὐρώπη ἡ ζήτηση γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ θεολογικὰ βιβλία μειώθηκε, ἀφοῦ αὐτὰ φαίνεται ὅτι δὲν καλύπτουν τὶς ἀνάγκες τῶν ἀνθρώπων, ἐνῶ ἀξάνεται συνεχῶς τὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ βιβλία ἐσωτερισμοῦ. «Στὰ μεγάλα βιβλιοπωλεῖα», παρατηρεῖ ὁ P. Neuner, «ὁ ἐσωτερισμὸς γεμίζει ὀλόκληρες βιβλιοθήκες, ἐνῶ τῆ θεολογία δὲν τὴ συναντοῦμε καθόλου. Οἱ θεολόγοι διαπιστώνουν σήμερα ὅτι αὐτὸ πὸ ἐπεξεργάζονται ἐπιστημονικὰ δὲν καλύπτει τὶς θρησκευτικὲς ἀνάγκες τῆς κοινωνίας μας. Ἐδῶ βρίσκεται ἴσως ἡ μεγαλύτερη πρόκληση γιὰ μᾶς, ἓνα σημεῖο, στὸ ὁποῖο ἔχω περισσότερες ἐρωτήσεις παρὰ ἀπαντήσεις»¹⁸.

Ὁ κόσμος χρειάζεται μίαν θεολογία μὲ ὑπαρξιακὸ βάθος καὶ μήνυμα, ἀναζητεῖ θεολογικὰ κείμενα, ὅπου ἐμπεριέχονται ἀπαντήσεις στὰ ἀγωνιώδη καὶ θεμελιώδη ἐρωτήματα τοῦ ἀνθρώπου, ἐνδιαφέρεται γιὰ μίαν θεολογία, ἡ ὁποία δίνει ὠθήσεις, ἔμπνευση καὶ προοπτικὴ γιὰ τὴ διαμόρφωση μίας πιὸ δίκαιης καὶ ἀνθρώπινης κοινωνίας. Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος σίγουρα δὲν χρειάζεται τὸ φονταμενταλιστικὸ παραλήρημα, τὸ ὁποῖο, στὴ χριστιανικὴ ἐκφορὰ του, εἶναι καὶ θὰ παραμείνει ἡ μονοφυσιτίζουσα ἄρνηση τῆς ἀλήθειας τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς οἰκουμενικότητας καὶ φωτεινότητάς του¹⁹.

Καὶ ἐνῶ τὰ θεμελιώδη τῆς χριστιανικῆς ὑπαρξης θὰ συμβαίνουν βαθιὰ

17. Ν. Νησιώτης, *Ἡ ὑπηρεσία τῆς Ὁρθοδόξου Θεολογίας εἰς τὰς διορθόδοξους ἐκκλησιαστικὰς σχέσεις σήμερον*, 15.

18. P. Neuner, «Gute Theologie treiben», *Herder Korrespondenz*, ἔτος 58, Μάρτιος 2004, 124-129, 128.

19. Ο Η. Zahrnt σημειώνει ὀρθά: «Ἀποτελεῖ γιὰ μένα αἴνιγμα, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μελετᾶ κανεὶς τὴ Βίβλο καὶ νὰ παραμείνει φονταμενταλιστῆς» (H. Zahrnt, *Mutmaßungen über Gott. Die Summe meines Lebens*, München 1997, 68).

μέσα στην ανθρώπινη καρδιά, οί πύλες τῆς θεολογίας, ἡ ὁποία εἶναι οὐσιαστικά θεολογία τῆς ἐλευθερίας, θὰ ἀνοίγουν μόνον πρὸς τὰ ἔξω. Θὰ ἀνοίγουν ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος, μὲ ἀνοιχτὸ μυαλό, μὲ φωτεινὸ πρόσωπο, μὲ καλλιέργεια καὶ εὐαισθησία, φιλόμους καὶ φιλότεχνους, ἀνήσυχους καὶ εὐφυεῖς καὶ προπάντων ἀπὸ ἀνθρώπους μὲ καλὴ θεολογικὴ κατάρτιση καὶ θεολογικὴ φαντασία. Περισσότερους τέτοιους θεολόγους πρέπει νὰ ἀναδεικνύουν οἱ θεολογικὲς μας σχολές.

**ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ**

ΙΩΑΝΝΗ ΠΕΤΡΟΥ
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΣΤΟ ΔΗΜΟΣΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

Η συζήτηση για το αν οι θεολογικές σπουδές πρέπει να γίνονται στο δημόσιο Πανεπιστήμιο, ή έστω σε ίδρυμα ανώτατο που πληροί τις προδιαγραφές του δημόσιου Πανεπιστημίου, ή αντίθετα σε εκκλησιαστικού χαρακτήρα ιδρύματα έχει πραγματοποιηθεί και αλλού πολύ πιο μπροστά από εδώ. Τέτοιες συζητήσεις σε επιστημονικό επίπεδο έχουν γίνει για παράδειγμα στη Γερμανία, αλλά και στις Η.Π.Α. Εμάς μας εξανάγκασε τελευταία η εμμονή της εκκλησιαστικής διοίκησης να αποκτήσει ανώτατο ίδρυμα που θα εκπαιδεύει, όπως υποστηρίζει, τα στελέχη της, και ταυτόχρονα θα της παρέχει τη δυνατότητα να φαίνεται ότι διοικεί «ανώτατου επιπέδου εκπαιδευτικό ίδρυμα».

Η εμμονή της αυτή δεν είναι τωρινή, αλλά υπήρξε και παλιότερα. Η πιο χαρακτηριστική περίπτωση είναι εκείνη της περιόδου της δικτατορίας του 67. Μια συνετή, βέβαια, προσέγγιση του ζητήματος θα απαιτούσε να έχουν διερευνηθεί και απαντηθεί κάποια σοβαρά ερωτήματα: Για ποιο λόγο απέτυχε το «εκκλησιαστικό» αυτό πείραμα που ξεκίνησε την περίοδο της χούντας; Ποιους σκοπούς εξυπηρετούσε πραγματικά; Ποιοι ήταν οι λόγοι που δεν αναβαθμίστηκαν ποιοτικά οι υπάρχουσες ανώτερες εκκλησιαστικές σχολές, τη στιγμή που η εκκλησιαστική διοίκηση ήταν ελεύθερη να το πράξει; Για ποιους λόγους οι περισσότεροι από τους αποφοίτους των σχολών αυτών δεν γίνονται ιερείς και αναζητούν μετά από κατατακτήριες εξετάσεις να συνεχίσουν τις σπουδές τους στις Θεολογικές Σχολές, και έτσι να βρουν επαγγελματική διέξοδο είτε στην εκπαίδευση είτε οπουδήποτε αλλού;

Πρέπει, ακόμη, να επισημανθεί ότι δεν θα μπορούσε να περιλάβει κανείς στα παραδείγματα που αναφέρθηκαν παραπάνω τη σχετική συζήτηση που διοργανώθηκε από μέρος του Συμβουλίου Ευρωπαϊκών

Εκκλησιῶν (Conference of European Churches, The Future of Theology in Europe, Geneva 2003). Σε αὐτήν, ἐπίσης, επικράτησαν περισσότερο οἱ ἐπιδιώξεις τῶν ἐκκλησιῶν, ἐκφρασμένες, βέβαια, με ἓναν πιο ἐκλεπτυσμένο τρόπο, παρά οἱ καθαρὰ θεολογικές. Αὐτό σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι μόνο τῆς ἐλλαδικῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἡ ἐπιθυμία νὰ ἔχει ὑπηρετικές στὶς ἐπιδιώξεις τῆς θεολογικῆς σπουδῆς, ἀλλὰ καὶ ἄλλων θεσμικῶν ἐκκλησιῶν. Αὐτό δείχνει ὅτι ὑπάρχουν ὀρισμένα δεδομένα ποὺ ἀναπτύσσονται στὸ πλαίσιο τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ γενικότερα τῶν θρησκευτικῶν θεσμῶν, ὡς ἀπόρροια τῆς «θεσμικῆς συνείδησης» ποὺ ἔχουν διαμορφώσει καὶ ἀναπαράγουν, καὶ με βάση τὰ δεδομένα αὐτά θέλουν νὰ προσδιορίσουν τὶς θεολογικῆς σπουδῆς. Εἶναι γνωστό, βέβαια, ὅτι κάτι τέτοιο δὲν συμβαίνει σὲ ἄλλα ἐπιστημονικά πεδία. Ὅλοι περιμένουν ἀπὸ αὐτά τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐπιστήμης καὶ κατανοοῦν ὅτι δὲν ἔχουν τὴ δυνατότητα νὰ προσδιορίσουν ἰδεολογικά τὸ περιεχόμενό τους, ἀφοῦ εἶναι δουλειὰ τῶν ἐιδικῶν καὶ ἀποτέλεσμα τῆς ἐρευνᾶς τους. Ἀντίθετα στὸς θρησκευτικούς θεσμούς ὑπάρχει μιὰ ἐντονη τάση νὰ προσδιορίσουν τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν κατεύθυνση τῶν σπουδῶν. Πιο ἀπλά θέλουν μέσα ἀπὸ τὶς σπουδῆς αὐτῆς νὰ ἐκπαιδεύονται στελέχη ποὺ θὰ συμφωνοῦν με τὶς ἀντιλήψεις καὶ τὶς ἐξουσιαστικῆς ἐπιδιώξεις τους. Οἱ τάσεις αὐτῆς εἶναι πολὺ πιο ἐντονες στὶς δύο παραδοσιακῆς ἐκκλησίες, Ὁρθόδοξη καὶ Καθολικῆ, σὲ σύγκριση με τὶς Προτεστάντικῆς, παρότι καὶ ἀπὸ αὐτῆς δὲν ἀπουσιάζει ἡ «θεσμικῆ συνείδηση».

Σὲ ἀντίθεση με τὶς στάσεις αὐτῆς τῶν θρησκευτικῶν θεσμῶν, οἱ γενικότερες συζητήσεις, στὶς ὁποῖες συμμετείχαν ὄχι μόνο θεολόγοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιστήμονες ἄλλων ἐιδικοτήτων, ἰδίως κοινωνιολόγοι, εἶδαν ὅτι εἶναι ἀναγκαῖο γιὰ τὴν κοινωνία νὰ πληροῦν οἱ θεολογικῆς σπουδῆς ὀρισμένους ὀρους, οἱ ὁποῖοι δὲν ταυτίζονται με τὶς βλέψεις καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῶν θρησκευτικῶν θεσμῶν. Στὸ σημεῖο αὐτό βρίσκεται τὸ καίριο ζήτημα ποὺ δὲν κατανοεῖται ἀπὸ ὀρισμένους πολιτικούς, γιὰτὶ πάνω ἀπὸ τὴ διασφάλιση τῆς κοινωνίας θέτουν ἄλλες ἐκλογικῆς χαρακτήρα ἐπιδιώξεις τους. Ἀντίθετα, οἱ ἐπιστήμονες ποὺ συμμετείχαν στὴ συζήτηση αὐτῆ ἀντιμετώπισαν πολὺ πιο οὐσιαστικά τὸ ζήτημα. Ἀνάλογα με τὸ χαρακτήρα ποὺ ἔχουν οἱ θεολογικῆς σπουδῆς, ἀνοικτὸ ἢ

κλειστό, έχουν αντίστοιχες συνέπειες όχι μόνο στις εκκλησίες αλλά και στην κοινωνία. Εξάλλου, η πρόσφατη απόφαση των Υπουργών Παιδείας στο Μπέργκεν της Νορβηγίας θα μας αναγκάσει να φερόμαστε πιο έξυπνα και πιο ευέλικτα λαμβάνοντας υπόψη τους όρους που θα είναι απαραίτητοι για να συνεχίσουν να πραγματοποιούνται οι θεολογικές σπουδές στο δημόσιο Πανεπιστήμιο. Από όλα αυτά γίνεται κατανοητό ότι η ανάλυση που θα ακολουθήσει θα κινηθεί στην προοπτική μιας επιστημονικής και κοινωνικής θεώρησης του θέματος και θα αποφύγει την ωραιοποίηση όσων θα λεχθούν.

Δεν θα ασχοληθώ με την ουσία των θεολογικών σπουδών, δίνοντας ένα μοντέλο που θα πρέπει να ακολουθήσουν, για τον απλούστατο λόγο ότι θεωρώ πως ο καλύτερος τρόπος ανάπτυξης και πραγματοποίησής τους είναι ένα πλουραλιστικό μοντέλο. Μοντέλα που στηρίζονται σε μια και μοναδική κατεύθυνση, όποια και αν είναι αυτή, φιλελεύθερη, συντηρητική, παραδοσιακή κ.λπ. είναι λανθασμένα. Θα οδηγήσουν σε πλασματικές μονομέρειες, ενώ είναι απαραίτητο να υπάρχει ο ελεύθερος συνδυασμός διαφόρων τάσεων, πράγμα που μπορεί να γίνει μόνο στο πλαίσιο ενός πλουραλιστικού μοντέλου.

Εξάλλου, οι εξελίξεις στον πανεπιστημιακό χώρο θα αναγκάσουν τις Θεολογικές Σχολές να διευρύνουν το πεδίο της εκπαιδευτικής δραστηριότητάς τους αναζητώντας νέους χρήστες των προσφερόμενων από αυτές εκπαιδευτικών υπηρεσιών, για να μπορέσουν να σταθούν στο Πανεπιστήμιο. Ιδίως η αξιολόγηση θα οδηγήσει σε νέες επιλογές. Θα εξηγήσω παρακάτω τι εννοώ με την ανάγκη να διευρυνθούν οι χρήστες των προσφερόμενων σπουδών. Αναζητώντας κανείς νέους χρήστες προσαρμόζει ανάλογα και τις σπουδές.

Η ιστορία των θεολογικών σπουδών στην Ελλάδα στη μεταπολεμική περίοδο, αλλά ιδίως στη μεταπολίτευση, επιβεβαιώνει την άποψή μου αυτή. Επειδή υπήρχε η δυνατότητα ελεύθερης ανάπτυξής τους, διαμορφώθηκαν και καλλιεργήθηκαν διάφορες τάσεις. Σε διαφορετική περίπτωση αυτές δεν θα μπορούσαν να υπάρξουν. Από ορισμένους, βέβαια, εκλαμβάνεται η διάσταση αυτή ως αρνητική, γιατί βλέπουν τις θεολογικές σπουδές μέσα από μια «καθαρότητα», όπως την κατανοούν

οι ίδιοι, ή συγχέουν το πανεπιστημιακό έργο με τη μοναστική ή την εκκλησιαστική ευσέβεια. Αλλά τέτοιου είδους «καθαρότητα» δεν υπήρξε ποτέ ως πραγματικό γεγονός. Διάφοροι από εμάς έζησαν το πρόβλημα αυτό. Αν δεν υπήρχε η πλουραλιστική, λιγότερο ή περισσότερο, ανάπτυξη των σπουδών, κάποιοι είτε συντηρητικοί είτε φιλελεύθεροι θα είχαν αναγκαστεί να φύγουν. Αυτό δεν πρέπει να λησμονείται. Δεν θα ήθελα να αναφέρω παραδείγματα. Καθένας μπορεί να καταλάβει για τον εαυτό του αν σκεφθεί τι κάνει και τι δυσκολίες αντιμετώπισε. Κάποιοι, βέβαια, υπενθυμίζουν τι συμβαίνει σε καθολικές Θεολογικές Σχολές και προσπαθούν έτσι να δικαιολογήσουν εξωπανεπιστημιακές επεμβάσεις στις Θεολογικές Σχολές. Κάθε λογικά σκεπτόμενος άνθρωπος δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει ως παράδειγμα κάτι χειρότερο, μόνο κάποιος καιροσκόπος θα μπορούσε να το κάνει. Ακόμη, δεν μπορεί να διαγραφεί μια μακροχρόνια ιστορία των θεολογικών σπουδών στην Ελλάδα, που είχαν αυτό το σημαντικό προνόμιο της διασφάλισης της ελεύθερης ανάπτυξής τους. Είναι άλλο, βέβαια, το ζήτημα αν και σε ποιο βαθμό εκμεταλλεύτηκαν τη δυνατότητα αυτή.

Εξάλλου, ένα είδος «καθαρότητας», με όποιο τρόπο και αν κατανοηθεί, δεν υπήρξε ποτέ ούτε στην κοινωνία, ούτε και στην Εκκλησία. Η ίδια η Ορθόδοξη θεολογία πέρασε από διάφορες φάσεις και τονίστηκαν κατά καιρούς διάφορες αντιλήψεις και τάσεις. Μια μονοδιάστατη θεολογία αντιστοιχεί σε έναν πλασματικό κόσμο και γι' αυτό είναι λάθος. Ακόμη και αυτοί που θέλουν μια μονοδιάστατη θεολογία έχουν στο μυαλό τους ένα συγκεκριμένο κόσμο και με βάση αυτόν κρίνουν την ορθότητα. Αλλά ο κόσμος αυτός εύκολα αποδεικνύεται ότι δεν αντιστοιχεί στον πραγματικό σύγχρονο κόσμο. Οι θεολογικές σπουδές όμως πρέπει να αντιστοιχούν σε έναν πραγματικό κόσμο και όχι σε όποιον πλασματικό μπορεί να σχηματίζει οποιαδήποτε τάση και επιδίωξη. Έτσι, σε ένα πλουραλιστικό μοντέλο δεν υπάρχει κίνδυνος αστοχίας, γιατί είναι ευέλικτο και ευπροσάρμοστο, και συμβάλλει στην ανάπτυξη αντίρροπων δυνάμεων και διαλόγου. Αντίθετα, σε ένα μονοσήμαντο μοντέλο μπορεί να υπερισχύσουν αυτοί που βρίσκουν τρόπους να παρουσιάσουν ότι η δική τους κατεύθυνση είναι η μόνη ορθή.

Μετά από αυτά γεννιέται ένα πολύ σπουδαίο ερώτημα: Ποιοι είναι οι λόγοι που επιβάλλουν να πραγματοποιούνται οι θεολογικές σπουδές στο δημόσιο Πανεπιστήμιο; Εκτός από εκείνα που λέχθηκαν στα Υπομνήματα των δύο Θεολογικών Σχολών προς το Υπουργείο Παιδείας, θα προστεθούν στη συνέχεια μερικά ακόμη σοβαρά επιχειρήματα που αναφέρονται σε θέματα ουσίας και ενισχύουν τα μέχρι τώρα λεχθέντα.

Παρά τις αντιξοότητες που υπάρχουν, ακόμη και στο Ελληνικό Πανεπιστήμιο υπάρχει η αυτοτέλεια και καταβάλλονται προσπάθειες να διασφαλιστεί αυτή και να διευρυνθεί. Οι περιορισμοί είναι κυρίως στο διοικητικό μέρος και όχι στο εκπαιδευτικό. Οι επιβαρύνσεις είναι ως προς τον αριθμό των φοιτητών και ίσως ως ένα βαθμό σε σχέση με το μορφωτικό τους επίπεδο, όχι όμως ως προς το πρόγραμμα σπουδών. Αυτό είναι ελεύθερο και σχετίζεται με το πώς κατανοείται από εμάς τους ίδιους και τι θεωρούμε ότι χρειάζεται να προσφέρουμε. Φυσικά, η προσφορά αυτή θα κριθεί στο μέλλον από τους χρήστες των υπηρεσιών, που όπως και τώρα δεν θα είναι μόνο εκκλησιαστικοί φορείς. Η αξιολόγηση, που καθιερώνεται και στην Ελλάδα, θα μας αναγκάσει να προσδιορίσουμε διάφορους σκοπούς για τις σπουδές που προσφέρονται από τις Θεολογικές Σχολές, για να μπορούν να σταθούν στο δημόσιο Πανεπιστήμιο. Σημασία πάντως έχει ότι το πρώτο βασικό στοιχείο που διασφαλίζεται στο δημόσιο Πανεπιστήμιο είναι η ελευθερία διοργάνωσης των σπουδών, καλλιέργειας της έρευνας και ανάπτυξης της θεολογίας. Θα κριθεί στο μέλλον σε ποιες κατευθύνσεις θα πρέπει να προσφέρονται οι σπουδές, από το ποιοι θα είναι οι χρήστες. Δεν μπορεί να περιοριστεί κανείς σε μοναδικούς χρήστες, όταν, μάλιστα, αυτοί δυσκολεύουν την κατάσταση και δεν θέλουν να καταλάβουν ότι ένα πανεπιστημιακό ίδρυμα πρέπει να προσφέρει διάφορες υπηρεσίες εκπαίδευσης. Μέσα στο πλαίσιο της επιστημονικής ελευθερίας υπάρχει δυνατότητα ανάπτυξης νέων τάσεων και ανανέωσης. Τις τελευταίες δεκαετίες η θεολογία καλλιέργησε ορισμένες τάσεις που παλιότερα είχαν θεωρηθεί ως ανανεωτικές. Όταν όμως κάτι επαναλαμβάνεται, γίνεται «κατεστημένο». Η κατοχύρωση του πλαισίου ελευθερίας για διδάσκοντες και διδασκόμενα γνωστικά αντικείμενα μπορεί να βοηθήσει στην ανανέωσή τους. Κάτι

τέτοιο σε ένα μη δημόσιο ίδρυμα θα ήταν πολύ δύσκολο έως αδύνατο. Οι λόγοι θα φανούν από το επόμενο σημείο.

Το εκκλησιαστικό θεσμικό περιβάλλον είναι πολύ συντηρητικό, ιδίως στην Ελλάδα. Αναπτύχθηκε μέσα από ένα συγκεντρωτικό μοντέλο διοίκησης που έδωσε τη δυνατότητα να αναπτυχθεί μια συγκεκριμένη ιδεολογία. Σε αυτό συνέβαλαν οι αντιλήψεις για το τι εξυπηρετεί θεσμικά την Εκκλησία. Η Εκκλησία στην Ελλάδα απέφυγε να παρακολουθήσει τις εξελίξεις της κοινωνίας και έχει παραμείνει σε έναν κόσμο που δεν αντιστοιχεί στη σύγχρονη πραγματικότητα. Εξαιτίας του γεγονότος αυτού δεν προσπαθεί να κατανοήσει τι είναι ουσιαστικό και τι μεταβαλλόμενο. Θεωρεί ότι όλα πρέπει να περιστρέφονται γύρω από τα ιδιαίτερα ενδιαφέροντα του εκκλησιαστικού θεσμού. Με τον τρόπο αυτό κατανοεί και τις όποιες θεολογικές σπουδές. Να εξυπηρετούν τα θεσμικά ενδιαφέροντα που προσδιορίζονται με βάση μια λογική εξουσίας.

Σε αυτό συμβάλλει και η ισοβιότητα των επισκόπων. Άνθρωποι που παραμένουν μέχρι τα βαθιά γεράματα στο θεσμικό εκκλησιαστικό πεδίο δεν έχουν συνήθως τη δυνατότητα να αλλάξουν νοοτροπία και να παρακολουθήσουν τι ακριβώς συμβαίνει γύρω τους. Για το λόγο αυτό είτε στο στενό τους περιβάλλον είτε στο ευρύτερο προσπαθούν να καλλιεργήσουν τη νοοτροπία αυτή που δεν μπορεί εκ των πραγμάτων να παρακολουθήσει τις αλλαγές που επισυμβαίνουν στην κοινωνία. Σε συζητήσεις που έγιναν στη Σύνοδο ήδη κατά το μεσοπόλεμο, και δημοσιεύθηκαν από τον Θ. Στράγκα στο βιβλίο του *Εκκλησίας Ελλάδος ιστορία εκ πηγών αψεudών*, εκφράζεται αυτή η φοβία απέναντι στον κοινωνικό κόσμο και υποστηρίζεται ότι είναι αναγκαία η δημιουργία μιας κλειστής εκπαίδευσης για τους κληρικούς που θα καλλιεργεί τέτοιες αντιλήψεις που θα εξυπηρετούν τα ενδιαφέροντα της Ιεραρχίας. Η νοοτροπία αυτή συνεχίζει να υπάρχει και να αναπαράγεται.

Αντίθετα, οι θεολογικές σπουδές είναι υποχρεωμένες να παρακολουθούν τι ακριβώς συμβαίνει στο γύρω κόσμο και να διαλέγονται με αυτόν. Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει σε Σχολές κλειστού τύπου, που κινδυνεύουν να αναπαράγουν νοσηρά φαινόμενα ή μονοδιάστατες αντιλήψεις που αναπτύσσονται στον θεσμικό εκκλησιαστικό

χώρο. Αλλά η θεολογία απευθύνεται σε ένα ευρύ φάσμα ανθρώπων και όχι μόνο σε συγκεκριμένους κύκλους.

Η θεολογία είναι υποχρεωμένη να διαλέγεται με τις άλλες επιστήμες. Ο διάλογος όμως αυτός δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με κανένα τρόπο σε ένα κλειστό χώρο ανάπτυξής της. Αντίθετα, τη δυνατότητα αυτή της προσφέρει το δημόσιο Πανεπιστήμιο, όπου κατά βάση καλλιεργούνται όλες οι επιστήμες. Ιδίως τα πανεπιστήμια Αθηνών και Θεσσαλονίκης είναι κατά κυριολεξία Πανεπιστήμια, και έτσι προσφέρουν αυτή τη δυνατότητα. Θα ήθελα να εξηγήσω λίγο παραπάνω την άποψη αυτή. Κάποιοι θεωρούν ότι η Ορθόδοξη θεολογία δεν έχει πρόβλημα με τις άλλες επιστήμες και ότι αυτό ήταν πρόβλημα μόνο της δυτικής θεολογίας. Η άποψη αυτή είναι απολογητική και λανθασμένη. Η θεολογία ασχολείται σε πολλές περιπτώσεις με κείμενα που γράφθηκαν σε παλιότερες εποχές. Αυτά περιέχουν τις γνώσεις της εποχής τους και συνδέονται με αυτές. Παράλληλα, πολλές αντιλήψεις αναπτύχθηκαν στον εκκλησιαστικό χώρο με βάση τη γνώση της τότε εποχής. Οι Πατέρες διαλέχθηκαν με την εποχή τους και χρησιμοποίησαν τις τότε γνώσεις. Από τότε όμως έχουν επέλθει τρομακτικές αλλαγές στο χώρο της γνώσης. Υπάρχουν πολλά δεδομένα που έχουν μεταβληθεί άρδην. Η θεολογία είναι υποχρεωμένη να διαλεχθεί με όλα αυτά που έχουν αλλάξει. Εξάλλου, πάνω στις τότε γνώσεις στηρίχθηκαν εκκλησιαστικές πρακτικές και αντιλήψεις που τώρα πλέον δεν ευσταθούν. Για το λόγο αυτό η θεολογία είναι υποχρεωμένη να διαχωρίσει την ουσία του Χριστιανισμού από τα δεδομένα εκείνα που ήταν γνώσεις και αντιλήψεις της παραδοσιακής κοινωνίας, η οποία έχει πλέον παρέλθει, και να επεξεργαστεί την παρουσία και τις αντιλήψεις της με βάση τις γνώσεις και τα δεδομένα της σύγχρονης επιστήμης, έστω και αν αυτό θα είναι αρκετά επίπονο. Θα πρέπει να παραιτηθεί από αντιλήψεις που δεν ευσταθούν πλέον. Αυτά όμως απαιτούν ανάπτυξη της θεολογίας σε πλαίσιο ελευθερίας και ουσιαστικού διαλόγου με τις άλλες επιστήμες.

Επιπρόσθετα, η θεολογία είναι υποχρεωμένη να διαλέγεται με την κοινωνία. Στο θέμα αυτό είναι πάρα πολύ σημαντικά αυτά που θα μπορούσε να πει κανείς. Ίσως και μόνο το θέμα αυτό θα υπερεπαρκούσε για

να καλύψει κανείς το χρόνο που δίνεται σε κάθε εισηγητή στο Συνέδριο αυτό. Κατανάγκη θα περιοριστώ σε κάποιες επισημάνσεις. Είναι γνωστό ότι οι αντιλήψεις για την κοινωνία τόσο οι εκκλησιαστικές όσο και εν μέρει οι θεολογικές είναι κοινωνικά συντηρητικές. Η Εκκλησία αποφεύγει να απαλλαγεί από έναν κόσμο που έφυγε που είναι ο παραδοσιακός. Στο σημείο αυτό προς αποφυγή παρεξηγήσεων πρέπει να επισημανθεί ότι άλλο είναι ο παραδοσιακός κόσμος και άλλο η παράδοση. Οι επικρατούσες τότε πολιτικές και κοινωνικές αντιλήψεις είχαν περιβληθεί με το θρησκευτικό κύρος. Συνδέθηκε η Εκκλησία και η θεολογία με έναν κόσμο πατριαρχικό και ανδροκρατούμενο. Έναν κόσμο που δεν μπορούσε να κατανοήσει και να αποδεχθεί την ελευθερία και την ελεύθερη ανάπτυξη του ανθρώπου. Έναν κόσμο που δεν είχε θέση για τη γυναίκα. Οι κοινωνικές αυτές αντιλήψεις και δομές όχι μόνο δεν έχουν καμιά σχέση με το σύγχρονο κόσμο και έχουν πολλαπλώς ξεπεραστεί, αλλά το σπουδαιότερο δεν σχετίζονται με την ουσία του Χριστιανισμού. Η επίκληση ορισμένων παραδοσιακών κειμένων που ασκούν στην πραγματικότητα κριτική στην εποχή τους δεν αρκεί για να δικαιώσει την Εκκλησία. Αυτό φαίνεται από ποικίλες αντιλήψεις και πρακτικές που έχει διατηρήσει. Είναι ο οργανισμός που αντιστέκεται περισσότερο από οποιονδήποτε άλλο απέναντι στο μοντέρνο. Ακριβώς η κατάσταση αυτή απαιτεί να επεξεργαστεί κανείς τις αντιλήψεις της Εκκλησίας και να τις απαλλάξει από τα κοινωνικά βάρη του παρελθόντος. Δεν μπορεί να ακούγονται στη σύγχρονη εποχή ορισμένα απίθανα πράγματα για τα ανθρώπινα δικαιώματα, για τις «μιαρές» γυναίκες και άλλα παρόμοια και να θεωρούνται φυσιολογικά. Εξαιτίας του γεγονότος αυτού μόνο μέσα από ένα ειλικρινή διάλογο με τη σύγχρονη κοινωνία, που προϋποθέτει τη γνώση της κοινωνίας, μπορεί να αναπτυχθούν σοβαρές θεολογικές σπουδές. Αυτές οφείλουν να απαλλάξουν την εκκλησιαστική νοοτροπία από όλες τις αντιλήψεις που έχει ξεπεράσει η κοινωνία.

Πριν από μερικά χρόνια υποστηρίζαμε ότι πρέπει να ασχολείται η Εκκλησία και η θεολογία με τα κοινωνικά προβλήματα. Υπήρχε τρομακτική αντίσταση στην υπόθεση αυτή. Ξαφνικά, με τις αλλαγές της δεκαετίας του 90, εμφανίστηκαν αρκετοί ως «γνώστες» των κοινωνι-

κών πραγμάτων, θεωρώντας ότι τα κοινωνικά προβλήματα είναι ένα «προνομιακό» πεδίο που μπορεί να αποκτήσει κοινωνικό ρόλο η Εκκλησία. Πώς όμως; Χωρίς καμιά προσπάθεια για απόκτηση αντίστοιχης γνώσης; Και μάλιστα, γνώσης ελεύθερης, απαλλαγμένης από τα βαρίδια της παραδοσιακής νοοτροπίας, που ήταν αιτία πολλών προβλημάτων. Αλλά τα κοινωνικά προβλήματα αν δεν προσπαθεί κανείς να τα μελετά, για να τα γνωρίσει, δεν μπορεί να κάνει τίποτε. Νομίζοντας ότι έχει έτοιμες συνταγές αναμασά τα «περί φιλανθρωπίας» και δυσκολεύεται να αποδεχθεί τη σημασία που έχει η δημιουργική πρωτοβουλία στον κοινωνικό χώρο. Έτσι, μπορεί να καταγγέλλει τα προβλήματα που έχουν γυναίκες στην κοινωνία, αλλά να μη δέχεται να απαλλαγεί από την ανδροκρατία ή από αντιλήψεις μειωτικές για τη γυναικεία προσωπικότητα. Μπορεί να μιλά για τον τρόπο λειτουργίας της κοινωνίας, αλλά ταυτόχρονα να ζητά να επιβληθεί και να μην αποδέχεται τη δημοκρατία, τη θρησκευτική ελευθερία, την ύπαρξη του άλλου, που είναι διαφορετικός, και τόσα άλλα θέματα. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να αναπτύσσεται η θεολογία σε πλαίσιο που διασφαλίζει τον ελεύθερο διάλογο, όπως είναι το δημόσιο Πανεπιστήμιο, και όχι σε κλειστούς χώρους που μόνο να απολογούνται επιθετικά γνωρίζουν, προσπαθώντας να εκπαιδεύσουν ανθρώπους που θα αναπαράγουν τις ξεπερασμένες εκκλησιαστικές αντιλήψεις για την κοινωνία.

Δεν είναι όμως απαραίτητο να διαλέγεται μόνο η θεολογία με τις άλλες επιστήμες, αλλά και η ίδια πρέπει να εργάζεται επιστημονικά και δημιουργικά. Πολλές φορές αμφισβητείται ο επιστημονικός χαρακτήρας της θεολογίας. Αν αντιμετωπίσει κανείς αδιάφορα την υπόθεση αυτή και συνεχίσει να εργάζεται ιδεολογικά, τότε μάλλον υποσκάπτει το πανεπιστημιακό μέλλον της θεολογίας. Οι καιροί είναι δύσκολοι και η θεολογία είναι υποχρεωμένη να αποδεικνύει την επιστημονικότητά της, αλλά και την ευρύτερη χρησιμότητά της. Αυτό σαφώς απαιτεί ένα περιβάλλον ελευθερίας. Ας εξηγήσω τι εννοώ. Η εξέταση του παρελθόντος δεν μπορεί να γίνεται ιδεολογικά, αλλά επιστημονικά. Αυτό είναι ιδιαίτερα απαραίτητο για να απαλλαγεί από τα βαρίδια του παρελθόντος, που είναι η θεσμική διάρθρωση, η οποία είναι προσαρμοσμένη στη

δομή της παραδοσιακής κοινωνίας. Πάνω σε αυτήν στηρίχθηκε η «θεσμική θεολογία», άσχετα αν αποκλήθηκε εκκλησιολογία. Οι πατέρες δεν μιλούσαν περί εκκλησίας, αλλά ζούσαν την Εκκλησία. Όταν άρχισαν να μιλούν, έλεγαν για διοικητικά και κανόνες. Ιδίως όμως ο 20ός αιώνας με την προσπάθεια ανάπτυξης της εκκλησιολογίας οδήγησε σε λανθασμένες εκτιμήσεις. Μετά από την καθιερωμένη εκκλησιαστική δομή και νοοτροπία εξουσίας ήρθε ο λόγος για εκκλησιολογία και δεν έκανε τίποτε άλλο, αφού δεν συνδυάστηκε με αυτοκριτική, παρά να προσπαθεί να «δικαιώσει» την υπάρχουσα δομή του συγκεντρωτισμού και της αυθαιρεσίας. Όπως ήδη έχει επισημανθεί, ο 21ος αιώνας θα είναι αιώνας της ανθρωπολογίας για τη θεολογία. Η ανθρωπολογία όμως δεν μπορεί παρά να οικοδομηθεί πάνω στις υπάρχουσες μοντέρνες επεξεργασίες, οι οποίες αποτελούν παραπέρα εμβάθυνση σε ουσιαστικά ανθρωπολογικά δεδομένα του Χριστιανισμού. Η αποφυγή όμως αποδοχής του μοντέρνου και των ανθρωπολογικών και κοινωνικών αξιών του σημαίνει άγνοια της ίδιας της ουσίας του Χριστιανισμού. Εξάλλου, η θεώρηση αυτή οδηγεί και σε μια επανεξέταση με επιστημονικό τρόπο του θεολογικού παρελθόντος.

Εξέταση, λοιπόν, επιστημονική του παρελθόντος και των εκκλησιαστικών κειμένων σημαίνει πολυδιάστατη ερμηνεία με συναφειακή κατανόησή τους στο πλαίσιο του πολιτιστικού περιβάλλοντός τους. Μάλιστα, το πιο σημαντικό είναι ότι πρέπει να αποφεύγεται με κάθε τρόπο η μεταφορά των αντιλήψεων που δεν έχουν σχέση με την ουσία του Χριστιανισμού, αλλά απηχούν ένα πολιτιστικό περιβάλλον που έχει ξεπεραστεί.

Ένα άλλο πολύ σημαντικό στοιχείο είναι ότι επιστήμη δεν γίνεται απλώς με τη χρήση παραπομπών. Αναπαράγοντας, δηλαδή, κάθε λαϊκή αντίληψη και αφελή παράδοση, επειδή υπάρχει σε κάποια κείμενα, δεν σημαίνει ότι κάνει κανείς επιστήμη. Η επιστήμη συνδυάζεται με τη λογική. Άρα έχει και χαρακτήρα χειραφέτησης από καθυστερημένες αντιλήψεις.

Η θεολογία οφείλει να λειτουργεί κριτικά απέναντι στον εκκλησιαστικό θεσμό. Η κοινωνία περιμένει από τη θεολογία μια γνώση που δεν

μπορεί να την έχει με διαφορετικό τρόπο. Αυτή αφορά στη λειτουργία και το ρόλο της εκκλησίας και γενικότερα των θρησκευτικών θεσμών. Ταυτόχρονα περιμένει από τη θεολογία να λειτουργεί ως κριτική φωνή απέναντι στον εκκλησιαστικό θεσμό. Οι αφορμές πληθαίνουν για μια τέτοια λειτουργία. Η κατάληψη εκκλησιαστικών θέσεων από πρόσωπα που δεν διακρίνονται για την πνευματικότητά τους παρέχει πολλές αφορμές για τη λειτουργία αυτή. Αυτός, όπως γίνεται εύκολα κατανοητό, είναι ένας από τους πιο σοβαρούς λόγους που επιβάλλουν να είναι κατά βάση ελεύθερη η θεολογία και να λειτουργεί σε ένα πλαίσιο που κατοχυρώνει την ελευθερία της έρευνας και του λόγου της. Το πλαίσιο όμως αυτό υπάρχει μόνο στο δημόσιο Πανεπιστήμιο.

Επιπρόσθετα, ένα πολύ σοβαρό ζήτημα που τίθεται είναι ότι πρέπει να φροντίσουμε να κατοχυρωθούν όσα έχουν οι Θεολογικές Σχολές ως επαγγελματικό αντίκρισμα για τους πτυχιούχους τους. Εδώ ανακύπτουν νέα προβλήματα. Το βέβαιο αυτή τη στιγμή είναι ο χώρος της εκπαίδευσης. Είναι αυτονόητο ότι πρέπει να φροντίσουμε να διευρύνουμε το πεδίο επαγγελματικής απασχόλησης, χωρίς όμως να επιτρέψουμε να χαθεί αυτό που έχουμε. Η αλλαγή του κοινωνικού σκηνικού, με τη διαμόρφωση πολυπολιτισμικού περιβάλλοντος, απαιτεί και προσαρμογή του σχολείου σε αυτό, επομένως και των θεολόγων της εκπαίδευσης. Αυτό όμως θα απαιτήσει και βαθμιαία προσαρμογή των θεολογικών σπουδών, ούτως ώστε να παρέχουν τα εφόδια που είναι απαραίτητα για την εκπαίδευση. Μια στενά ομολογιακή κατανόηση της θεολογίας δεν μπορεί να εξυπηρετήσει κάτι τέτοιο. Δεν μπορούμε να φέρουμε τον κόσμο και την κοινωνία στα μέτρα μας, αλλά πρέπει να σκεπτόμαστε έξυπνα και να προσαρμόσουμε ανάλογα το έργο που προσφέρουμε. Έγινε λόγος προηγουμένως για πλουραλιστικό χαρακτήρα των προσφερόμενων σπουδών. Τώρα θα πρέπει να προστεθεί η διομολογιακή διάσταση, όπου όμως θα υπερτερεί η έρευνα και η μελέτη της Ορθοδοξίας. Αλλά ταυτόχρονα θα πρέπει να προσφέρονται με μη αξιολογικό τρόπο γνώσεις για τις άλλες χριστιανικές ομολογίες και τις θρησκείες.

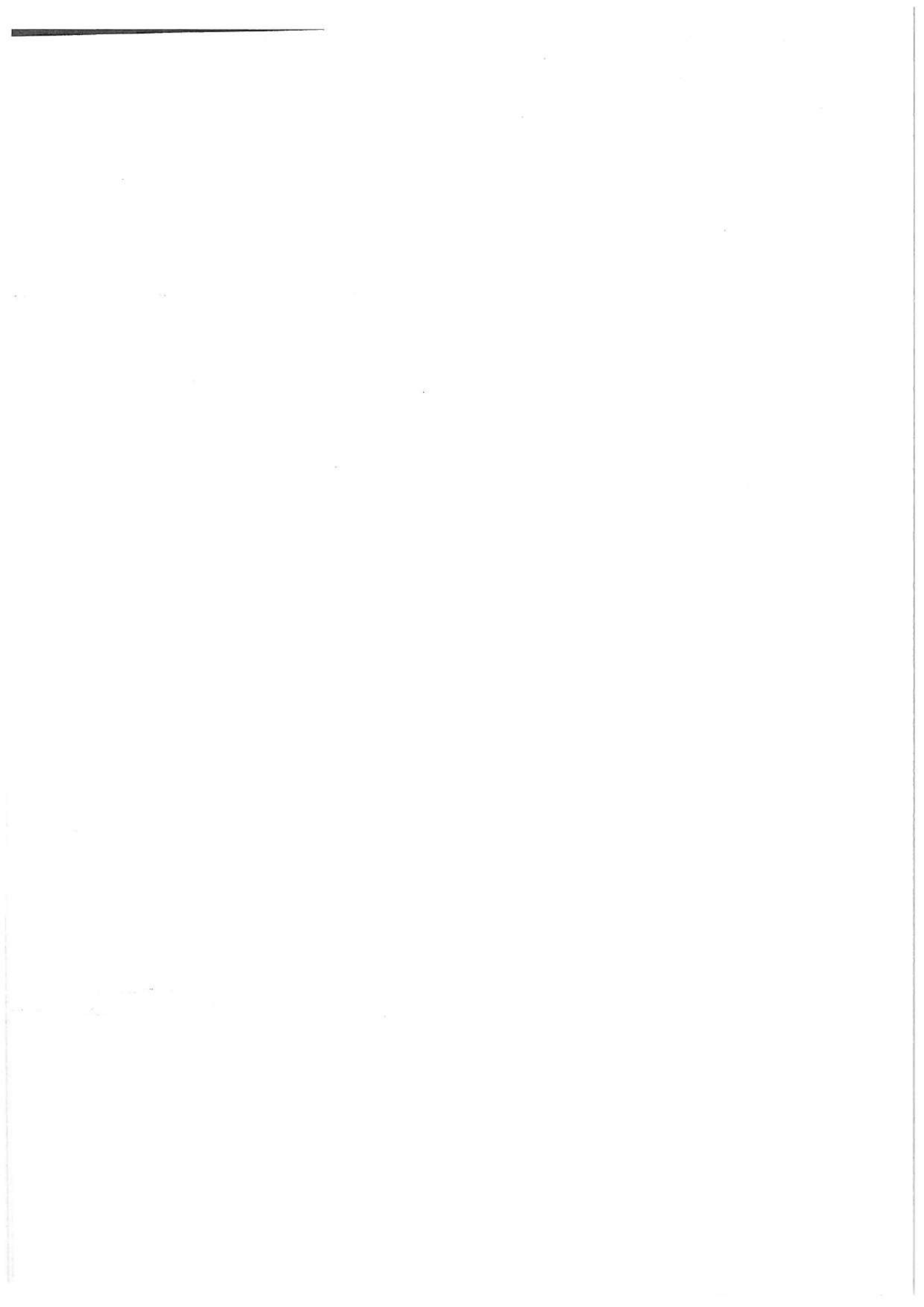
Υπάρχει μια ιστορικά διαμορφωμένη κατάσταση στα εκπαιδευτικά πράγματα στην Ελλάδα. Κανένας άλλος δεν ασχολούνταν με το θρη-

σκευτικό πεδίο ή και δεν ενδιαφερόταν γι' αυτό. Τώρα όμως τα πράγματα αλλάζουν. Αν οι Θεολογικές Σχολές λόγω στενής θεώρησης των πραγμάτων παραμελήσουν τη διάσταση αυτή, που πρέπει να γίνεται με επιστημονικό τρόπο, τότε θα έρθουν άλλοι να καλύψουν το κενό που θα αφήσουν αυτές. Και αυτό έχει ήδη αρχίσει να γίνεται. Όπως κατανοεί κανείς βρισκόμαστε σε συμπληγάδες. Προσπαθώντας να δείξουμε στους εκκλησιαστικούς ότι δεν απέχουμε από την Ορθοδοξία κινδυνεύουμε να χάσουμε την ευρύτητα που μας παρέχει η ιστορικά διαμορφωμένη πανεπιστημιακή κατάσταση. Αλλά το πλουραλιστικό μοντέλο που αναφέρθηκε από την αρχή μπορεί να καλύψει μέσα από την ανάπτυξή του όλες τις απαιτήσεις αυτές και άλλες που εμφανίζονται.

Τέλος, η αξιολόγηση των προσφερόμενων στο δημόσιο Πανεπιστήμιο σπουδών θα μας αναγκάσει να γίνουμε πιο ευέλικτοι και να φερθούμε πιο τεχνοκρατικά. Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να ετοιμαστούμε να προσφέρουμε διαφόρων ειδών σπουδές. Θα πρέπει, επίσης, να βοηθήσουμε την Εκκλησία να καταλάβει ότι μπορεί να έχει τις σπουδές που θέλει για τα στελέχη της. Εμείς όμως δεν είμαστε υποχρεωμένοι να προσφέρουμε μόνο αυτές. Τα Πανεπιστημιακά ιδρύματα μπορούν και πρέπει να προσφέρουν διαφόρων ειδών σπουδές. Ιδίως ισχύει αυτό για τους νεότερους συναδέλφους που πρέπει να το λάβουν σοβαρά υπόψη τους στους μελλοντικούς σχεδιασμούς των θεολογικών σπουδών. Ανήκω, όπως και άλλοι, σε μια γενιά που σε λίγα χρόνια θα αποχωρήσει από την ενεργό υπηρεσία. Οι νέοι όμως πρέπει να δουν με ευρύτητα, ευελιξία και δημιουργικότητα το μέλλον τους, για να μπορέσει να σταθεί το έργο αυτό στο οποίο αφιερώσαμε τη ζωή μας. Προσωπικά δεν θα ήθελα να δω να τελειώνει το έργο αυτό λόγω κάποιων υπερφίαλων εκκλησιαστικών φιλοδοξιών.

**Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ**

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΖΙΡΑΚΗ
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν ιδρύθηκε μὲ τὸ ἀπὸ 14/26 Ἀπριλίου 1837 «Περὶ προσωρινοῦ κανονισμοῦ τοῦ ἐν Ἀθήναις συστηθησομένου Ὁθωνείου Πανεπιστημίου» διάταγμα ὡς πρώτη μεταξὺ τῶν τεσσάρων τότε πανεπιστημιακῶν σχολῶν. Στὶς 3/15 Μαΐου 1837 τελέσθηκε ἐπισήμως ἡ τελετὴ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Πανεπιστημίου στὴ γνωστὴ οἰκία Κλεάνθους, κάτω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολη. Ἡ Σχολὴ λειτούργησε καταρχὰς μὲ τρεῖς καθηγητές. Δύο τακτικούς, τὸν ἀρχιμ. Μισαήλ Ἀποστολίδη καὶ τὸν γραμματέα τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Θεόκλητο Φαρμακίδη, καὶ ἓνα ἔκτακτο, τὸν Κωνσταντῖνο Κοντογόνη. Οἱ πρωτοεγγραφέντες φοιτητὲς ἦσαν ὀκτώ. Ἀπὸ τὴν οἰκία Κλεάνθους, ὅπου λειτούργησε ἐπὶ πέντε ἔτη (1837-1841), μεταφέρθηκε στὸ γνωστὸ κεντρικὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου. Μετὰ τὴ λήξη τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, γιὰ νὰ καλύψει τὶς διδακτικὲς τῆς ἀνάγκης, χρησιμοποίησε τὸ γνωστὸ κτίριο τῆς Νομικῆς, Σόλωνος 57, τὸ κτίριο τῆς ὁδοῦ Ἰπποκράτους 33 καὶ τὴ γνωστὴ μεγάλη αἴθουσα τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας. Ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1976 λειτουργεῖ στὸ κτίριο ποῦ σήμερα μᾶς φιλοξενεῖ¹.

Μὲ τὸν Ν. 534/1932 ἡ Σχολὴ ἀπέκτησε τέσσερα σπουδαστήρια: Ἑρμηνευτικῆς, Ἱστορικῆς, Πρακτικῆς καὶ Συστηματικῆς Θεολογίας. Ὡς πρὸς τὴ δομὴ τῆς, ἀπὸ τοῦ 1974 κ. ἐξ., ἀναφέρω ἐν συντομίᾳ τὰ

1. Λεπτομερῆ στοιχεῖα βλ.: Ἐμμανουήλ Ι. Κωνσταντινίδη, «Τὰ 150 ἔτη τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς (1837-1987)». Ἀνάτυπο ἀπὸ τὸν συλλογικὸ τόμο: Ἀξίες καὶ πολιτισμὸς (Ἀφιέρωμα στὸν καθηγητὴ Εὐάγγελο Θεοδώρου) ἐκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», Ἀθήνα 1991, σσ. 329-338. Πρόσθεσε καὶ: Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου, Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (ἱστορικὴ ἐπισκόπησις 1837-1930), ἐν Ἀθήναις 1931. Ἡ ἐργασία εἶναι «Ἀνατύπωσις ἐκ τῶν Ἐναισίμων τιμητικοῦ τόμου ἐπὶ τῇ 35ετηρίδι τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν Χρυσοστόμου».

ἀκόλουθα: Μὲ τὸ Π.Δ. 760/1974 (Φ.Ε.Κ. 333, τ. Α', 14.11.1974) ἰδρύθηκε Ποιμαντικὸ Τμῆμα, ποὺ καταργήθηκε μὲ τὸ Π.Δ. 468/1975 (Φ.Ε.Κ. 148, τ. Α', 23.7.1975), γιὰ νὰ ἰδρυθεῖ μὲ τὸν Ν. 151/1975 (Φ.Ε.Κ. 181, τ. Α', 29.8.1975) καὶ στὶς δύο Θεολογικὲς Σχολὲς τὸ Τμῆμα Ἱερατικῆς Ἐπιμορφώσεως. Λειτουργήσῃ δύο μόνο ἔτη καὶ καταργήθηκε μὲ τὸ Π.Δ. 434/1977 (Φ.Ε.Κ. 134, τ. Α', 18.3.1977). Μὲ τὸ ἄρθρο 2 τοῦ ἴδιου Διατάγματος ἰδρύθηκε στὴ θέση τῶν καταργηθέντων Τμημάτων Ἐπιμορφώσεως τῶν δύο Σχολῶν «Ποιμαντικὸ Τμῆμα» τετραετοῦς φοιτήσεως μὲ σκοπὸ «τὴν εἰδικὴν κατάρτισιν στελεχῶν τῆς Ἐκκλησίας, κληρικῶν, λαϊκῶν καὶ μοναχῶν, πρὸς ἐπάνδρωσιν θέσεων ἐκκλησιαστικῆς διακονίας». Τὸ Ποιμαντικὸ Τμῆμα τῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν μετονομάσθηκε τὸ 1994 (Π.Δ. 315, Φ.Ε.Κ. 166/6.10.1994, τ. Α') σὲ Τμῆμα Κοινωνικῆς Θεολογίας. Στὰ δύο Τμήματα τῆς Σχολῆς, Θεολογίας καὶ Κοινωνικῆς Θεολογίας, ὑπηρετοῦν σήμερα 51 μέλη ΔΕΠ ὄλων τῶν βαθμίδων.

Ἡ κατὰ κοινὴ ὁμολογία θετικὴ προσφορὰ τῆς Σχολῆς στὴν ἐπιστήμη τῆς Θεολογίας γενικότερα καὶ στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ τὸν Ἑλληνισμό μὲσω καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης εἰδικότερα, δικαίωσε καὶ δικαιοῦνι μέχρι σήμερα τὴν ὑπαρξή της ὡς πανεπιστημιακῆς Σχολῆς καὶ στηρίζει τὸ κῦρος της διεθνῶς².

Πτυχιούχοι τῆς Σχολῆς ὑπῆρξαν πατριάρχες τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῶν Ἱεροσολύμων, πολλοὶ προκαθήμενοι Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὅπως τῆς Κύπρου καὶ τῆς Ἑλλάδος, ὁ νῦν ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καὶ καθηγητὴς τῆς Σχολῆς, ὁ Ἀμερικῆς Δημήτριος, διδάκτωρ τῆς Σχολῆς, καὶ 61 ἀπὸ τοὺς νῦν 81 μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, σύμφωνα μὲ τὰ Δίπτυχα του 2005, καθὼς καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τιτουλάρους

2. Εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ ἀπόσπασμα τῆς ἰζ' ἐπιστολῆς τοῦ Γρηγορίου Νύσσης (PG 46, 1056), ποὺ θέτει ὁ Δ.Σ. Μπαλαῆς ὡς προμετωπίδα τῆς μνημονευθείσας ἐργασίας του (σημ. 1) : «Αἰσχρὸν μέντοι καὶ παντάπασιν ἄτοπον τὸν μὲν κυβερνήτην μὴ γίνεσθαι, εἰ μὴ κυβερνητικῆς ἐπιστήμων εἶη· τὸν δὲ ἐπὶ τῶν οἰάκων τῆς Ἐκκλησίας καθήμενον ἀγνοεῖν ὅπως ἂν τὰς τῶν συμπλεόντων ψυχὰς εἰς τὸν λιμένα τοῦ Θεοῦ καθορμήσειε. Πόσα γὰρ γέγονε δι' ἀπειρίας τῶν καθηγουμένων αὐτανδρα τῶν Ἐκκλησιῶν ναυάγια».

μητροπολίτες, τοὺς βοηθοὺς καὶ τοὺς τιτουλάριους βοηθοὺς ἐπισκόπους καὶ τοὺς σχολάζοντες ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἐκεῖ, ὅμως, ὅπου ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν πολλὰ προσέφερε καὶ προσφέρει εἶναι ὁ χῶρος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης. Ἡ συμβολή της δὲν ὀφείλεται μόνο στήν προετοιμασία τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῆς Δευτεροβάθμιας γενικῆς καὶ τῆς ἀντίστοιχης Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης. Ὀφείλεται καὶ στή θρησκευτικὴ καὶ κατηχητικὴ διδασκαλία καὶ μόρφωση τῶν κληρικῶν καὶ τῶν μελλόντων νὰ ἱερωθοῦν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς. Ἡ κατηχητικὴ διάσταση τῆς θρησκευτικῆς ἐκπαίδευσης θὰ πρέπει νὰ μᾶς ἀπασχολήσει καὶ σήμερα λόγῳ τῶν προοπτικῶν ποὺ διανοίγει ἐνώπιόν μας ἡ νέα ἐποχὴ τῆς παγκοσμιοποίησης, ἀπότοκος τῆς ὁποίας εἶναι ἡ διαστρωμάτωση τῆς κοινωνίας ὡς μιᾶς πολυγλωσσικῆς, πολυπολιτισμικῆς καὶ πολυθρησκευτικῆς ὄντότητας³. Οἱ ἀλλαγές ποὺ ἐπέφερε ἡ κατάρρευση τοῦ ὑπαρκτοῦ σοσιαλισμοῦ δὲν πρέπει νὰ ἀφήνουν πολλὰ περιθώρια ἐφησυχασμοῦ καὶ στοὺς Ἕλληνες θεολόγους. Προκειμένου δηλαδὴ νὰ ἀποφύγουμε ἓνα νέο φαινόμενο «μετακένωσης», ποὺ αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ εἶναι, ἐπιτρέψτε μου τὸν ὄρο, «ἐτεροκένωσης», ἔχουμε χρέος, ἐντὸς πνεύματος ἐλευθερίας, νὰ ἀντιμετωπίσουμε στὸ μέτρο ποὺ μας ἀναλογεῖ τὰ δεδομένα ποὺ διαμορφώνουν τὴ νέα κοινωνία, ἔχοντας πλήρη καὶ σαφῆ γνώση τῶν ἱστορικῶν καὶ θεολογικῶν μας καταβολῶν, τῆς αὐτοσυνειδησίας, τῆς ἰδιοπροσωπίας καὶ τῶν ὑποχρεώσεών μας ἔναντι τοῦ μέλλοντος τῆς ἀνθρωπότητας.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν εἶχε ἐπίγνωση αὐτῆς τῆς ἀποστολῆς ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς ἐγκαθιδρύσεώς της, στίς 3/15 Μαΐου 1837, ὅταν ὁ σχολάρχης της Μισαήλ Ἀποστολίδης ἐπισήμανε «τὸ μέγεθος τῆς ὠφελείας, ἣτις δύναται νὰ πηγᾶσῃ ἐκ τῆς θεολογικῆς ταύτης σχολῆς», καὶ ὁ

3. Ἡ ἔννοια καὶ τὸ βαθύτερο νόημα τῆς κατηχητικῆς διδασκαλίας ἀποτελέσῃ ἀντικείμενο μικρῆς ἀλλὰ σημαντικῆς μελέτης τοῦ καθ. Ἀ μ ί λ κ α Σ. Ἀ λ ι β ι ζ ἄ τ ο υ, Ἡ θρησκευτικὴ καὶ κατηχητικὴ διδασκαλία, ἐν Ἀθήναις 1912, σσ. 48. Βλ. καί : Κ λ ε ἄ ν θ ο υ ς Ν. Σ τ ρ α τ ι ῶ τ ο υ, Κατηχητικὴ ἢ θρησκευτικὴ διδασκαλία καὶ ἀγωγή κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, τόμος πρῶτος, τεῦχος πρῶτον, ἐν Ἀθήναις 1923. Ε ὑ ἄ γ γ. Θ ε ο δ ῶ ρ ο υ, «Κατηχητικὴ», ΘΗΕ 7 (1965) 461- 463.

διεθνοῦς φήμης ὀφθαλμίατρος Ἀνδρέας Ἀναγνωστάκης στὸν πρυτανικό του λόγο τῆς 26ης Νοεμβρίου 1878 τόνιζε ὅτι μὲ τὴ Θεολογικὴ Σχολὴ καὶ τὴν ἑλληνικὴ φιλολογία «δύναται νὰ κατασταθῆ ποτε τὸ ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς μικρᾶς ἡμῶν πατρίδος ἑξακουστόν». Ἀλλὰ καὶ ὁ Δημήτριος Μπαλάνος ἐπισήμανε μὲ νόημα τὸ 1931, ὅτι ἡ ὑπαρξὴ Θεολογικῆς Σχολῆς στὸ Πανεπιστήμιο: «εἶναι πρὸς μεγίστην ὠφέλειαν οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ καὶ τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου. Διότι μόνον ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ὁ μέλλων λειτουργὸς καὶ διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας ἔχει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἀκροασθῆ θεολογικῶν μαθημάτων ἐν πνεύματι ἐπιστημονικῶ... καὶ νὰ ποτισθῆ εἰς τὰ νάματα τῆς ἑλληνικῆς σοφίας, τὴν ὁποίαν οἱ μεγάλοι τῆς Ἐκκλησίας πατέρες περὶ πολλοῦ ἐποιοῦντο καὶ ἐξετίμων ὡς παιδαγωγὸν εἰς Χριστόν»⁴.

Ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν τῶν κατευθυντηρίων γραμμῶν κινούμενοι, ἀκούραστοι καθηγητὲς τῆς Σχολῆς ἀνέλαβαν ἀπὸ τῆ θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων τόσο τὴ διοικητικὴ ὀργάνωση ὅσο καὶ τὰ θέματα τοῦ προσωπικοῦ, τῶν ἀναλυτικῶν καὶ ὠρολογίων προγραμμάτων καὶ τοῦ διδακτικοῦ ὕλικου τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης.

Ἐπειδὴ, ὅμως, ἡ προσφορὰ ἐνὸς φορέα οὔτε ἀπρόσωπη οὔτε ἀνώνυμη εἶναι, θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ προσωποποιήσω τὴ συμβολὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση. Θὰ ἀναφερθῶ δηλαδὴ πολὺ σύντομα στὸ ἔργο ἐκείνων τῶν καθηγητῶν τῆς Σχολῆς, οἱ ὅποιοι ἐργάσθηκαν ἀόκνως γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῶν στόχων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ἀπὸ τῆ θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὁρησκευμάτων τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας. Χρονικὴ ἀφετηρία τῆς προσπάθειας αὐτῆς θέτω τὰ μέσα περίπου τοῦ περασμένου αἰῶνα.

Πρῶτος ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Β. Βέλλας ὑπηρέτησε στὴν ἐν λόγω θέση κατὰ τὰ ἔτη 1945 καὶ 1962-1964. Κατὰ τὴν πρώτη θητεία του, προώθησε δύο βασικοὺς νόμους. Τὸν Α.Ν. 540/1945 (Φ.Ε.Κ. 230/7.9.1945) «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδευσεως», ἡ ὁποία λόγω τῆς Κατοχῆς εἶχε σχεδὸν διαλυθεῖ, καὶ τὸν Α.Ν. 976/1946

4. Τὰ παραθέματα βλ. Δ. Σ. Μπαλάνου, ὅπ. π., σσ. 43-44.

«Περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας». Ἡ ἀναφορά μου στὴν Ἀποστολικὴ Διακονία ἔγκειται στὸ ὅτι ὁ Β. Βέλλας προώθησε τὴν ἴδρυση θεολογικοῦ οἰκοτροφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας, τῆς Σχολῆς Διακονισσῶν καὶ τοῦ τυπογραφείου, συστηματοποίησε τὸν θεσμὸ τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων καὶ συνέβαλε στὴ σύνταξη τῶν κατηχητικῶν ἐγχειριδίων⁵. Βοήθησε, ἐπίσης, στὴν ἀποστολὴ ὑποτρόφων κληρικῶν στὸ ἐξωτερικόν, προώθησε τὴν ἔκδοση ἀμιγῶς θρησκευτικῶν περιοδικῶν καὶ πολλῶν βιβλίων, ἐνῶ ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειά του ἄρχισε ἡ ἔκδοση τῶν συγγραμμάτων τῶν Ἑλλήνων Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων.

Ἀδιάπτωτο ὑπῆρξε τὸ ἐνδιαφέρον του καὶ γιὰ τὴν ὀργάνωση καὶ λειτουργία τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς. Ἀξίζει, ἐπίσης, νὰ μνημονεύσω ὅτι ὡς πρύτανης τὸ 1960-1961 προώθησε πρὸς ὑπογραφή ἀπὸ τὴν τότε κυβέρνηση (10 Φεβρουαρίου 1962) τὴ πράξη παραχώρησης 250 στρεμμάτων στὰ Ἄνω Ἰλίσια γιὰ τὴ δημιουργία νέας σύγχρονης Πανεπιστημιοπόλεως, στὴν ὁποία βρισκόμαστε σήμερ⁶.

Κατὰ τὰ ἔτη 1945-1949 καθήκοντα Γενικοῦ Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων ἀνέλαβε ὁ Ἰωάννης Καρμίρης. Ὁδηγός του ὑπῆρξε ἡ διαπίστωση ὅτι ἡ μόρφωση τοῦ Ὀρθόδοξου Ἑλληνικοῦ Κλήρου ἐνέχει ὑψιστὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐθνικὴ σημασία, γιατί βοηθεῖ στὴν ἀνόρθωση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας καὶ τὴν πνευματικὴ καὶ ἠθικὴ ἀνασυγκρότηση καὶ ἀνάταση τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας. Κανέννας, βεβαίως, δὲν ἀνέμενε ὅτι κατὰ τὴ δύσκολη περίοδο τῶν ἐτῶν 1945-1949 θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ληφθοῦν ὅλα ἐκεῖνα τὰ νομοθετικά, διοικητικὰ καὶ οἰκονομικὰ μέτρα ποὺ θὰ διασφάλιζαν πλήρη καὶ ἀποτελεσματικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐκπαίδευση, ἀφοῦ ἡ εἰκόνα στὸν εὐρύτερο χῶρο τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου ἦταν τραγικὴ. Σύμφωνα μὲ ἐπίσημη ἀνακοίνωση, ἀπὸ τὸ 1940 μέχρι τὶς ἀρχὲς τοῦ 1949 τὰ θύματα τοῦ ἐφημεριακοῦ

5. Πολλὰ προσέφερε στὴ συγγραφὴ τῶν Κατηχητικῶν Βοηθημάτων ὁ νῦν ὁμότιμος καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν Εὐάγγελος Θεοδώρου.

6. Ὡς πηγὴ τῶν στοιχείων μας χρησιμοποιήσαμε τὴν ἐργασία τοῦ Ἀθανασίου Χα στούπη, «Βασίλειος Μ. Βέλλας (Βιογραφία-Συγγραφικὴ δράσις)», Ἐπιστημονικὴ Ἐπετηρὶς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν (στὸ ἐξῆς ΕΕΘΣΠΑ), ΚΒ' (1975), σσ. ια' - ιη'.

κλήρου από Γερμανούς, Ίταλούς, Βουλγάρους και τὸν ἐμφύλιο ἀνῆλθαν σὲ 348, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐφημερίων, οἱ ὁποῖοι ἐπλήγησαν ἀπὸ τὸν ἐμφύλιο καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὶς θέσεις τους μὲ τὶς συνήθως πολυμελεῖς οἰκογένειές τους, κυμαίνονταν περίπου μεταξὺ τοῦ 1/4 καὶ τοῦ 1/3 τοῦ συνολικοῦ ἐφημεριακοῦ πληθυσμοῦ. Πρόκειται γιὰ 2000 περίπου κληρικούς⁷.

Κάτω ἀπὸ τέτοιες χαλεπὲς συνθῆκες, ὁ Ἰωάννης Καρμίρης πέτυχε νὰ δημοσιευθεῖ ὁ Α.Ν. 540/1945 «Περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως» (Φ.Ε.Κ. 230/1945), τὸν ὁποῖο εἶχε προωθήσει, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε, ὁ Β. Βέλλας. Μὲ τὸν Νόμο αὐτὸ ἰδρύθηκαν οἱ ἐκκλησιαστικὲς σχολές: Κορίνθου, Χανίων, Ξάνθης, Ἀγίας Ἀναστασίας καὶ τὸ Ἱεροδιδασκαλεῖο Βελλᾶς (δὲν ἐπαναλειτούργησε ἡ Ριζάρειος λόγω ἐπίταξης τοῦ κτιρίου της) καὶ τὰ διτάξια ἐκκλησιαστικὰ φροντιστήρια γιὰ ἱερεῖς κατόχους ἀπολυτηρίου σχολαρχείου ἢ ἀντίστοιχων τάξεων γυμνασίου. Αὐτὰ ἦσαν: τὸ

7. Σημαντικὴ πηγή μας γιὰ τὴν προσφορὰ τοῦ ἀείμνηστου καθηγητοῦ στὸ πολὺ σημαντικό θέμα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ἀποτελέσει ἡ ἐμπεριστατωμένη, σαφὴς καὶ ἄκρως ἀντικειμενικὴ ἐργασία του: *Προσπάθειαι πρὸς μὀρφωσιν τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ κλήρου. Τὰ πεπραγμένα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως 1945-1949*, Ἀθῆναι 1949, σσ. 80. Τὸ ἀναμφισβήτητο ἐνδιαφέρον τοῦ καθηγητοῦ Ἰωάννου Καρμίρη διαπιστώνεται ἀπὸ τὴν ἀκόλουθη σημείωση στὴ δευτέρη σελίδα τοῦ ἐσωφύλλου τῆς ἀνωτέρω ἐργασίας του: «Ἡ παρούσα ἔκδοσις ἀνελήφθη ὑπὸ ἐπιτροπῆς ἐκ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, εἰς ἣν ἀνετέθη ὑπὸ τοῦ συγγραφέως νὰ διαθέσῃ τὰς ἐκ τῆς πωλήσεως εἰσπράξεις διὰ τὴν ἀγορὰν ἐκκλησιαστικῶν καὶ θεολογικῶν συγγραμμάτων καὶ τὴν δωρεὰν διανομὴν αὐτῶν εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Φροντιστήρια, ἵνα ἀποτελέσωσι τὸν πυρῆνα τῶν σχολικῶν βιβλιοθηκῶν αὐτῶν». Τὴν 24η Φεβρουαρίου 1993 ἔγινε στὴ Μεγάλῃ Αἴθουσα Τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἐπιστημονικὸ μνημόσυνο τοῦ ἐπίτιμου καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν καὶ Ἀκαδημαϊκοῦ Ἰωάννη Καρμίρη. Μεταξὺ τῶν καθηγητῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρθηκαν στὸ ἐπιστημονικὸ καὶ λοιπὸ ἔργο τοῦ ἀείμνηστου καθηγητοῦ, ὁ μακαριστὸς καθηγητῆς Ἀνδρέας Φυτράκης ἐπαίνεσε μὲ ἰδιαιτέρως κολακευτικὸς λόγους τὶς προσπάθειες τοῦ Ἰω. Καρμίρη ὡς Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὀρησκευμάτων γιὰ τὴν ὀρθὴ ἀντιμετώπιση τῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ποὺ ὀφείλονταν στὸν δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, τὴν δεινὴ κατοχὴ καὶ τὰ ἐπακολούθησαν τραγικὰ γεγονότα. Βλ. περισσότερα: Ἐπίσημοι Λόγοι (Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν). Ἀπὸ 1.9.92 ἕως 31.8.93 (Περίοδος πρυτανείας Πέτρου Γέμτου) τόμος 31ος (Ἀνάτυπο), Ἀθήνα 2003, σσ. 313-351. Γενικότερες πληροφορίες γιὰ τὸ ἐπιστημονικὸ ἔργο τοῦ Ἰωάν. Καρμίρη βλ. Μέγα Λ. Φάρα τ ο υ, «Ἰωάννης Νικ. Καρμίρης. Βίος, δρᾶσις, συγγραφικὸν ἔργον», *ΕΕΘΣΠΑ ΚΓ'* (1976), σ. θ' ἐξ.

διτάξιο ἀνώτερο ἐκκλησιαστικὸ φροντιστήριον τῆς Ριζαρείου καὶ τὰ κατώτερα: Κορίνθου, Λαμίας, Χανίων, Κερκύρας, Βελλᾶς, Ἀγίας Ἀναστασίας καὶ Ξάνθης. Σχολές καὶ φροντιστήρια λειτούργησαν μὲ τὰ οἰκοτροφεῖα τους, τὶς δαπάνες τῶν ὁποίων ἀνέλαβε τὸ κράτος. Μέσα σὲ ἐλάχιστον χρόνον ὁ Ἰω. Καρμύρης πέτυχε τὴν κατάρτιση καὶ δημοσίευση τριῶν συμπληρωματικῶν νόμων καὶ ὀκτῶ ἐκτελεστικῶν Διαταγμάτων γὰρ τὴν ρύθμιση τοῦ τρόπου εἰσαγωγῆς σπουδαστῶν στὶς ἐκκλησιαστικὰς σχολὰς καὶ τὰ φροντιστήρια, τὴ φοίτηση, τὰ διδασκόμενα μαθήματα, τὸ ἀναλυτικὸ καὶ ὠρολόγιον πρόγραμμα κ.λπ.⁸ Πόσο δύσκολο ἦταν τὸ ἔργο τοῦ μακαριστοῦ Καθηγητοῦ περιγράφει ὁ ἴδιος στὴν Α' Ἐκθεση πεπραγμένων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης στὶς 29 Ἰουλίου 1946: «Ἡ μὲν Ἐκκλησία δὲν ἠδυνήθη νὰ θέσῃ εἰς τὴν διάθεσιν ἡμῶν τὸ αἰτηθὲν διοικητικὸν καὶ διδακτικὸν προσωπικόν..., τὸ δὲ Γενικὸν Λογιστήριον ἀρνεῖται νὰ χορηγήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην πίστωσησιν διὰ τὸν διορισμὸν αὐτοῦ»⁹. Αὐτὸ

8. Πρόκειται γὰρ τοὺς Νόμους: α) 807/1945 «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως τοῦ Α. Ν. 540/1945 «περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσεως» (Φ.Ε.Κ. 323/1945), β) 806/1945 «περὶ συμπληρώσεως τοῦ Α.Ν. 218/1945 «περὶ συστάσεως Ἐποπτικοῦ Συμβουλίου Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσεως» (Φ.Ε.Κ. 323/1945) καὶ γ) 1124/1946 «περὶ ἰδρύσεως Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς καὶ κατωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Παναγίας Προυσσιωτίσσης-Προυσσοῦ καὶ τινῶν ἄλλων διατάξεων» (Φ.Ε.Κ. 107/1946) καὶ γὰρ τὰ Διατάγματα: α) «περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν καὶ Φροντιστηρίων» (Φ.Ε.Κ. 292/1945), β) «περὶ εἰσιτηρίων, προαγωγικῶν καὶ ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων, ἐγγραφῶν κ.λπ. τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν» (Φ.Ε.Κ. 292/1945), γ) «περὶ προαγωγικῶν καὶ ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων, ἐγγραφῶν, ποινῶν κ.λπ. τοῦ ἀνωτέρου καὶ τῶν κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων» (Φ.Ε.Κ. 316/1945), δ) «περὶ τοῦ ἀναλυτικοῦ καὶ ὠρολογίου προγράμματος τῶν διδασκτέων μαθημάτων τῶν κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων» (Φ.Ε.Κ. 48/1946), ε) «περὶ τροποποιήσεως τοῦ ἀπὸ 14. 12. 1945 Β. Διατάγματος «περὶ προαγωγικῶν καὶ ἀπολυτηρίων ἐξετάσεων, ἐγγραφῶν, ποινῶν κ.λπ. τοῦ ἀνωτέρου καὶ τῶν κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων» (Φ.Ε.Κ. 108/1946), στ) «περὶ ἀναλυτικοῦ καὶ ὠρολογίου προγράμματος τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν» (Φ.Ε.Κ. 171/1946), ζ) «περὶ ἀναλυτικοῦ καὶ ὠρολογίου προγράμματος τῶν διδασκτέων μαθημάτων τοῦ ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου» (Φ.Ε.Κ. 202/1946), η) «περὶ ἀριθμοῦ εἰσακτέων εἰς τὰ Ἐκκλησιαστικά Φροντιστήρια» (Φ.Ε.Κ. 275/1946). Βλ. περισσότερα: Ἰω. Καρμύρη, Προσπάθειαι πρὸς μόρφωσιν....., σ. 13 ἐξ.

9. Ἰω. Καρμύρη, ὅπ. π., σ. 15. Τὰ κείμενα τῶν τριῶν Ἐκθέσεων πεπραγμένων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ὑποβλήθησαν στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς ἀκολούθως: Ἡ πρώτη τὴν 27η Ἰουλίου 1946, ἡ δευτέρα τὸν Ἰούλιο τοῦ

σήμαινε ότι από τους 146 καθηγητές, οι όποιοι έπρεπε να διορισθούν για την κάλυψη των διδακτικῶν ἀναγκῶν, διορίστηκαν μόνο 47 μαζί με λίγους ἀποσπασμένους ἀπὸ τὰ δημόσια γυμνάσια, ἐνῶ ἀπὸ τοὺς 56 ὑπαλλήλους, βοηθητικοῦ καὶ ὑπηρετικοῦ προσωπικοῦ, διορίστηκαν μόνο 10.

Παρά τις δυσκολίες, ὁ Ἰω. Καρμίρης ἦταν ἀντίθετος μετὰ τὴν παροχὴ χαμηλῆς στάθμης καὶ ποιότητος ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσης. Ἔτσι, μόνο για λόγους ὑφιστης ἐκκλησιαστικῆς καὶ ἐθνικῆς ἀνάγκης καὶ για τὴν ταχεῖα πλήρωση τῶν ἑκατοντάδων κενῶν ἐφημεριακῶν θέσεων δέχθηκε νὰ ἐπιτραπεῖ με νόμο ἢ ἐγγραφή στὰ λειτουργοῦντα ἐκκλησιαστικὰ φροντιστήρια (κατὰ τὸ σχόλ. ἔτος 1946-47) ἱερέων κατόχων ἀπολυτηρίου δημοτικοῦ σχολείου, χωρὶς ὅμως τὸ δικαίωμα μετάθεσῆς τους σὲ ἄλλες μητροπόλεις. Γι' αὐτὸ καὶ τὴ λειτουργία τῶν κατωτέρων φροντιστηρίων ἔβλεπε ἐντελῶς προσωρινή, ἐνῶ δὲν ἔχασε καθόλου χρόνο προκειμένου νὰ λειτουργήσῃ ἡ Πατριὰς Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ μετὰ τὴν ὑπογραφή τῆς 289/8 Μαΐου 1947 Πράξης τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἡ ἐκ βαθέων παράκληση τοῦ Ἰω. Καρμίρη στὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος στὶς 29.7.1946 νὰ ἐφαρμόσουν καὶ μάλιστα μετὰ σκληρότητα τὶς σχετικὲς διατάξεις περὶ Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης ἢ μετεκπαίδευσης τῶν ἱερέων εἶχε ἓνα μόνο στόχο: «ἵνα ἐπὶ τέλος ἐκλείψῃ ἢ μὴ τιμῶσα τὴν Ἐκκλησίαν μας ὑπαρξὶς ἐν μέσῳ εἰκοστῶ αἰῶνι ἀμορφῶτων ἱερέων»¹⁰.

Ἡ ἐλπίδα τοῦ Ἰω. Καρμίρη για ἀναβάθμιση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης στηριζόταν καὶ στὴν ἀνάλογη καὶ ἐπιβαλλόμενη μέριμνα καὶ ἐπαγρύπνιση τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων. Ἔβλεπε δηλαδὴ ὅτι ἡ μόρφωση τῶν ὑποψηφίων για τὸ ὑψηλὸ λειτούργημα τῆς ἱερωσύνης θὰ ἐπιτευχθεῖ μέσα ἀπὸ τὴν προοδευτικὴ βελτίωση τῆς ἄρτιας ὀργάνωσης καὶ λειτουργίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης, για τὴν ὁποία βεβαίως ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεται περισσότερο ἀπὸ τὴν Πολιτεία.

Περίμενε ἐπομένως τὴν προώθηση ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχες τῆς Ἐκκλη-

1948 καὶ ἡ τρίτη στὴ Διαρκῆ Ἱερά Σύνοδο στὶς 12.12.1949. Καὶ οἱ τρεῖς Ἐκθέσεις δημοσιεύτηκαν στὸ περιοδικὸ Ἐ κ κ λ η σ ί α. Βλ. περισσότερα: Ἰ ω. Κ α ρ μ ί ρ η, Προσπάθειαι πρὸς μόρφωσιν..., σ. 12 ἔξ.

10. Ἰ ω. Κ α ρ μ ί ρ η, ὅπ. π., σ. 17.

σίας περισσότερων καὶ ἰκανότερων ὑποψηφίων γιὰ τὰ ἀνώτερα Φροντιστήρια, ὥστε μετὰ τὴν ἀποφοίτησή τους νὰ γίνουν κληρικοὶ ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς τους. Ἄν θέλουμε νὰ κάνουμε τὴν αὐτοκριτικὴ μας, τηρώντας ἀσφαλῶς τὶς ἀναλογίες, ἐπιτρέψτε μου νὰ ἀναφέρω ὅτι κατὰ τὸ παρελθὸν ἀκαδημαϊκὸ ἔτος οἱ προκηρυχθεῖσες θέσεις σπουδαστῶν γιὰ τὶς τέσσερις Ἀνώτερες Ἐκκλησιαστικὲς Σχολὲς ἦσαν 245. Προσῆλθαν 170 ὑποψήφιοι. Πέτυχαν 160.

Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Βασ. Ἰωαννίδης ὑπηρέτησε στὴ θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων κατὰ τὰ ἔτη 1957-1962. Διέθετε πλούσια διδακτικὴ ἐμπειρία, ἀφοῦ εἶχε ὑπηρετήσει ὡς καθηγητὴς τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν σὲ διάφορα γυμνάσια καὶ ἡμιγυμνάσια, ἐνῶ κατὰ τὴ διετία 1936-37 ἀποσπάσθηκε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Κορυτσᾶς. Τότε ἡ Σύνοδος τοῦ Οἴκ. Πατριαρχείου τὸν ἐξέλεξε ἐπίσκοπο Δυρραχίου. Τὴν ἐκλογή του δὲν ἐνέκρινε ἡ ἀλβανικὴ κυβέρνησις λόγῳ τῆς ἐλληνοπρεποῦς δράσεώς του. Κατὰ τὴ θητεία του στὸ Ὑπουργεῖο Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων ἐκδόθηκαν τὰ Ν.Δ. 3775/1957 (Φ.Ε.Κ. 203/12.10.1957) «Περὶ ἰδρύσεως ἐν Τήνῳ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου» καὶ 3885/1958 (Φ.Ε.Κ. 184/31.10.1958) «Περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ρυθμίσεις θεμάτων τινῶν ἀφορώντων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Ἐκκλησιαστικὰ Φροντιστήρια». Δύο ἄλλα Διατάγματα τῶν ἐτῶν 1958 καὶ 1959 ἀναφέρονται στὸν Ὄργανισμὸ Διοικήσεως τῆς Ριζαρείου καὶ στὴ ρύθμιση μαθητικῶν καὶ διοικητικῶν θεμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης¹¹.

Τὸν Β. Ἰωαννίδη διαδέχθηκε ὁ καθηγητὴς Β. Βέλλας, στὸν ὁποῖο ἀναφερθήκαμε ἤδη, καὶ αὐτὸν ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς Μάρκος Σιώτης. Πρῶτο μέλημά του ὑπῆρξε ἡ ἀναδιοργάνωσις τῆς Γενικῆς Διεύθυνσης Θρησκευμάτων, στὴν ὁποία ἴδρυσε δεύτερη Διεύθυνση μὲ τὰ τμήματα: Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαιδεύσεως, Θρησκευτικῆς Ἀγωγῆς καὶ Διακονίας καὶ Θρησκευτικῶν Ὄργανώσεων. Κατὰ τὴν τετραετῆ

11. Γιὰ περισσότερες πληροφορίες βλ. Μάρκου Α. Σιώτου, «Βασίλειος Χ. Ἰωαννίδης. Βίος, δράσις καὶ Δημοσιεύματα», *ΕΕΘΣΠΑ*, ΙΘ' (1972), σσ. ζ'- ιη'.

θητεία του στο Υπουργείο υπήρξε Ἐπίτροπος τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ μέλος τῆς Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ θεμάτων τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας. Τὴν ἐπιμονή του νὰ ἀπαλλαγεῖ τῶν καθηκόντων του ἐνίσχυσαν μεταξὺ ἄλλων καὶ οἱ ἀνεδαφικὲς μεταρρυθμίσεις στὰ σχολεῖα Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης, γιὰ τίς ὁποῖες ἐξέφρασε τὴν ἀντίθεσή του τόσο πρὸς τὸν τότε ἀρχιεπίσκοπο Ἱερώνυμο ὅσο καὶ πρὸς τὸν ὑπουργὸ Παιδείας Π. Καλαμποκιά. Ὡστόσο, σημαντικὴ ὑπῆρξε ἡ συμβολή του στὴν ἴδρυση καὶ λειτουργία τοῦ Ἀνωτέρου Ἐκκλησιαστικοῦ Φροντιστηρίου στὴν Τήνο μὲ τὸ Δ.45/1968 (Φ.Ε.Κ. 210/20.9.1968). Τὸ Φροντιστήριον αὐτὸ μεταφέρθηκε στὴν Ἀγία Παρασκευὴ ὡς Σχολὴ Ἱερατικῶν Σπουδῶν μὲ τὴν Ἀπόφαση 10/1972 (Φ.Ε.Κ. 88/19.6.1972) τῆς Ἱεραῆς Συνόδου καὶ ἀφοῦ προηγουμένως εἶχε ἐκδοθεῖ τὸ γνωστὸ Ν.Δ. 876/1971 (Φ.Ε.Κ. 95/17.5.1971) «Περὶ ὑπαγωγῆς τῆς δημοσίας ἐκκλησιαστικῆς ἐκπαίδευσως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος». Πρέπει νὰ τονίσω ὅτι καὶ στὸν καθηγητὴ Μάρκο Σιώτη ὀφείλεται ἡ μετὰ ἀπὸ παρέλευση ἰκανοῦ χρόνου καὶ μετὰ ἀπὸ σχετικὸ αἴτημα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Βορείου καὶ Νοτίου Ἀμερικῆς ἀναγνώριση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τῆς Βοστώνης ὡς πανεπιστημιακῆς σχολῆς¹².

Κατὰ τὰ ἔτη 1968-1974 στὴ θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων δὲν τοποθετήθηκε καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς μετὰ ἀπὸ σχετικὴ ρύθμιση, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία μποροῦσε νὰ τοποθετηθεῖ καὶ ἀπλὸς κάτοχος διδακτορικοῦ διπλώματος. Ἔτσι, μετὰ τὴν κατάρρευση τοῦ στρατιωτικοῦ καθεστῶτος, Γενικὸς Διευθυντὴς Θρησκευμάτων τοποθετήθηκε ὁ νῦν ὁμότιμος καθηγητὴς Βλάσιος Φειδᾶς (1974-1980), τελευταῖος ὑπηρετήσας μέχρι σήμερα στὴ θέση αὐτὴ καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν¹³.

Ὁ νέος Γενικὸς Διευθυντὴς ἀνέλαβε ἀμέσως τὴν εὐθύνη νὰ εἰσηγη-

12. Περισσότερα βλ. Χρήστου Σπ. Βούλγαρη, «Μᾶρκος Ἀντ. Σιώτης. Βίος-δράσεις-ἔργον», *ΕΕΘΣΠΑ ΚΖ'* (1986), σσ. κε'- λδ'.

13. Λεπτομερῆ περιγραφή τοῦ ἔργου ποὺ ἐπιτέλεσε ὁ καθηγητὴς Βλάσιος Φειδᾶς κατὰ τὴ μακρόχρονη παραμονή του στὴ θέση τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Θρησκευμάτων βρῖσκει ὁ ἀναγνώστης στὴν ἐργασία του: *Ἡ μεταρρυθμίσεις εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐκπαίδευσιν (1974-1980)*. Ἀνάτυπον ἐκ τῆς «Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Παιδείας», τ. Δ', 1988, ἐν Ἀθήναις 1988, σσ. 1-14.

θεῖ τις ἀναγκαῖες μεταρρυθμίσεις γιὰ τὴν ἀναδιοργάνωση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης «πρὸς ὑπέρβασιν», ὅπως γράφει ὁ ἴδιος, «τοῦ ὑφισταμένου τότε ἀδιεξόδου καὶ πρὸς πληρεστέραν ἀνταπόκρισιν εἰς τὴν συγκεκριμένην ἀποστολὴν αὐτῆς περὶ τὴν μόρφωσιν τοῦ ἡμερησιακοῦ κλήρου». Οἱ δυσκολίες ἦσαν προφανεῖς ἀφοῦ, κατὰ τὸν Βλ. Φειδᾶ, ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση «ὑπῆρξε πάντοτε πεδῖον συνειδητοῦ ἀνταγωνισμοῦ δύο ἑτεροκέντρων καὶ ἀντιρρόπων τάσεων, αἱ ὁποῖαι διεκδικοῦν ὄχι μόνον τὴν ἄσκησιν ἐπιρροῆς εἰς τὴν καθ' ὄλου διοίκησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν καθοριστικὴν ἐπέμβασιν εἰς τὸν καθορισμὸν τοῦ σκοποῦ καὶ τοῦ περιεχομένου τῆς παρεχομένης εἰς αὐτὰς παιδείας»¹⁴. Οἱ δυσκολίες ποὺ ὑποδηλώνονται ἀπὸ τὴν τελευταία ἐπισήμανση ἦταν καὶ εἶναι δύσκολο νὰ ξεπεραστοῦν ἀκόμη καὶ ἂν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος θὰ εἶχε τὴν οἰκονομικὴ δυνατότητα νὰ χρηματοδοτήσῃ τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση. Ἀκόμη δηλαδὴ καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτῆ ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐπιφέρει μίαν ριζικὴ μεταρρύθμιση τῶν δομῶν καὶ τῶν λειτουργιῶν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης γιὰ τὸν ἀπλούστατο λόγο, ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀποκόψῃ ἀπὸ τὸ εὐρύτερο πλαίσιο τῆς δημόσιας ἐκπαίδευσης¹⁵.

Τὸ ἀνωτέρω συμπεράσμα ἀπορρέει ἀβίαστα ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Ν.Δ. 876/1971, τὸ ὁποῖο ὑπήγαγε τὴ δημόσια Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση στὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ἀποδείχτηκε δηλαδὴ μὲ τὴν ἐφαρμογὴ του ὅτι ἡ μόνη μεταβολὴ ποὺ ἐπῆλθε ἀφοροῦσε τὸν τρόπο διορισμοῦ τῶν ἐκπαιδευτικῶν, ἀφοῦ τόσο τὰ ἀναλυτικὰ προγράμματα ὅσο καὶ ἡ λοιπὴ ἐκπαιδευτικὴ διαδικασία παρέμειναν σχεδὸν ἄθικτα. Ἀλλὰ καὶ οἱ καθηγητὲς τῶν διαφόρων εἰδικοτήτων ἔδειξαν ἀπροθυμία νὰ ὑπηρετήσουν τὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση, ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἡ κάλυψη τῶν οἰκονομικῶν ἀναγκῶν μὲ τὴν κρατικὴ ἐπιχορήγησιν ἦταν ἀνεπαρκής. Κάτω ἀπὸ αὐτὸ τὸ κλίμα ἀβεβαιότητος ποὺ τὸ ἐπέτεινε ὄχι μόνον ἡ ὑποτονικὴ λειτουργία ἀλλὰ καὶ ὁ κίνδυνος τῆς ἄμε-

14. Ὁπ. π., σ. 5.

15. Ὁπ. π., σ. 6. Ἡ περιγραφή ποὺ ἀκολουθεῖ στηρίζεται ἐν πολλοῖς στὴν ἐργασία τοῦ καθηγητοῦ Βλ. Φειδᾶ.

σης άναστολής λειτουργίας τών έκκλησιαστικῶν σχολῶν, ή 'Ι. Σύνοδος τῆς 'Ιεραρχίας άποφάσισε τὸ 1974 νά ζητήσει τήν έπαναφορά τῆς 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαίδευσης ύπὸ τήν έποπτεία τών άρμόδιων ύπηρεσιῶν τοῦ 'Υπουργείου 'Εθν. Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων, παρά τὸ δυσμενές κλίμα καὶ τήν όξύτητα ποὺ εἶχε δημιουργήσει τότε ή έκκλησιαστική διοικητική άντιπαράθεση. 'Η έπαναφορά έγινε με τὸ άρθρο 1 τοῦ Ν. 476/1976 (Φ.Ε.Κ.308, τ. Α', 1976), τὸ όποιο καταργοῦσε τὸ Ν.Δ. 876/1971, ένῶ με τὸ άρθρο 2 τοῦ ίδιου Νόμου: «'Απασα ή δύναμη τοῦ άρθρ.1 πάρ. 3 τοῦ Ν.Δ. 876/1971 περιελθοῦσα εἰς τήν 'Εκκλησίαν τῆς 'Ελλάδος κινητῆ περιουσία τών σχολείων Δημοσίας 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως... καὶ ό τεχνικός έξοπλισμός αὐτῶν ... περιέρχονται εἰς τήν κυριότητα τών σχολείων τούτων».

Περιορίζομαι νά μνημονεύσω έδῶ καὶ τὸ Π.Δ. 1025/1977 «Περὶ μετατροπῆς τοῦ τύπου τών Σχολείων 'Εκκλησιαστικῆς 'Εκπαιδύσεως, όργανώσεως αὐτῶν καὶ συμπληρώσεως τών διατάξεων τοῦ Π.Δ. 292/1977», με τὸ όποιο όλοκληρώθηκε ή μεταρρύθμιση τοῦ τύπου τών έκκλησιαστικῶν σχολῶν. Χωρίστηκαν δηλαδή σὲ τετρατάξια λύκεια καὶ τριτάξια έκκλησιαστικά γυμνάσια με πρόβλεψη (άρθρ. 26, πάρ. 1) κατάργησης τών έκκλησιαστικῶν γυμνασίων έντὸς τριετίας. 'Η ρύθμιση αὐτῆ στηριζόταν στὴν πίεση τοῦ όρίου τῆς ήλικίας τών μαθητῶν πρὸς τὰ άνω. Νά έγγράφονται δηλαδή οἱ μαθητὲς στὰ έκκλησιαστικά σχολεῖα κατὰ τὸ 16ο έτος τῆς ήλικίας τους. 'Ετσι ή έπιλογή τους θὰ εἶχε περισσότερο προσωπικὸ χαρακτήρα, ή άπόφασή τους θὰ ἦταν πιὸ έλεύθερη καὶ πιὸ ώριμη καί, έπομένως, τὸ ποσοστὸ διαρροῆς άπὸ τὰ έκκλησιαστικά σχολεῖα θὰ ἦταν σαφῶς μικρότερο. Θὰ υπῆρχε δηλαδή μεγαλύτερη προσέλευση τών άποφοίτων τῶν έν λόγω σχολείων στὸν κλῆρο. Τὸ θέμα, βεβαίως, δέν εἶναι τόσο άπλό, άν έρευνήσουμε τὸ ποσοστὸ εἰσόδου στὸν κλῆρο τῶν άποφοίτων τῶν 'Ανωτέρων 'Εκκλησιαστικῶν Σχολῶν, οἱ όποιοι έγγράφονται σ' αὐτὲς μετὰ τῆ συμπλήρωση τοῦ 18ου ἢ 19ου ἢ καὶ μεγαλύτερου έτους τῆς ήλικίας τους. Σχετικὰ στατιστικά στοιχεῖα δέν μπόρεσα νά έντοπίσω. Πιστεύω ότι δέν υπάρχουν. 'Οπως πάντως καὶ άν έχει τὸ

πρᾶγμα, ἡ ἐπιδιωχθεῖσα καί μετὰ Π.Δ. 476 καί 178/1976 καί μετὰ ἄλλες σχετικῆς διατάξεις μεταρρύθμιση δυστυχῶς δὲν ὀλοκληρώθηκε, ἀφοῦ ἕξι ἐκκλησιαστικά γυμνάσια καί τέσσερα ἐκκλησιαστικά Φροντιστήρια λειτουργοῦν καί σήμερα μετὰ 142 καί 96 μαθητῆς ἀντίστοιχα.

Ἡ ἀνάπτυξη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης πρὸς τὶς ἀνώτερες βαθμίδες, μετὰ τὴν κατάργησιν τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων, διευκολύνθηκε, κατὰ τὸν καθηγητὴ Βλάσιο Φειδᾶ, μετὰ τὴν ἵδρυσιν στὶς δύο Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Τμημάτων Ἱερατικῆς Ἐπιμόρφωσης, ποὺ εἶχαν ὡστόσο τὴ γνωστὴ σὲ ὅλους μας κατάληξιν, καί μετὰ τὴν ἀναδιοργάνωσιν τῶν τριῶν, σήμερα τεσσάρων, Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν (Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Βελῶν καί Ἡρακλείου) μετὰ κίνητρο τὴν ἔνταξιν τῶν πτυχιούχων τοῦ κληρικῶν στήν Α΄ μισθολογικὴ κατηγορία καί τὴ σχετικὴ διευκόλυνσιν εἰσαγωγῆς τοῦ στίς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ καθηγητοῦ Βλ. Φειδᾶ ἀπὸ τὴ θέσιν τοῦ Γενικοῦ Διευθυντοῦ Ὁρησκευμάτων μέχρι καί σήμερα δὲν τοποθετήθηκε ἐκεῖ ἄλλος καθηγητῆς τῆς Σχολῆς. Ὡστόσο, πρέπει νὰ σημειώσω ὅτι τὸ διδακτικὸ προσωπικὸ τῆς δὲν ἀρνήθηκε νὰ προσφέρει συνεχῶς τὴ βοήθειάν του στήν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση. Πολλοὶ καθηγηταί, π.χ., δίδαξαν καί διδάσκουν στὴ Ριζάρειο, ἐνῶ ἀπὸ τὸ 1977 μέχρι σήμερα 47 μέλη ΔΕΠ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν δίδαξαν καί διδάσκουν στήν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν.

Ἄν μου ἐπιτρέπετε, καί κλείνω τὴν εἰσήγησίν μου, θὰ πρότεινα νὰ βρεθεῖ τρόπος πιὸ γόνιμης καί πιὸ μόνιμης συνεργασίας τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν μετὰ τοὺς φορεῖς ποὺ ἐμπλέκονται στήν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση: Ἐκκλησία, Πολιτεία, Θεολογικῆς Ἐνώσεις κ.λπ. Αὐτὸ δὲν ἀφορᾷ μόνο τὸν ὀρθόδοξο ἑλλαδικὸ χῶρον, ἀλλὰ καί τὸν χῶρον τῆς Ἑλληνικῆς Διασπορᾶς, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸ ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ τὸν πλέον σταθερὸ καί ἀδιαφιλονίκητο φορέα στήριξης καί παρηγορίας τοῦ Ἀπόδημου Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Θεολογικῆς Σχολῆς ὀφείλουν καί μποροῦν νὰ ἐξεύρουν διαύλους ἐπικοινωνίας. Ἀρκοῦν

πίστη και καλή θέληση. Πιστεύω ότι υπάρχουν και τὰ δυό. Τὰ τελευταῖα τραγικά γεγονότα ποὺ ταλανίζουν τὴν Ὁρθοδοξία, καὶ γιατί ὄχι σύμπαντα τὸν Ἑλληνισμό, πρέπει νὰ μᾶς ἀφυπνίσουν¹⁶.

16. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκη νὰ παραπέμφω τὸν ἀναγνώστη στὴν ἀκόλουθη βαρυσήμαντη τοποθέτηση τοῦ καθηγητοῦ Ἰω. Καρμίρη: «Οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἐκτὸς αὐτῆς Ἑλληνικὰς Ἐκκλησίας καὶ κοινότητας, ὡς καὶ διὰ τὰ Ἑλληνικὰ Πατριαρχεῖα πρέπει, τό γε νῦν ἔχον, νὰ ὀρισθῆ κατώτερον ὄριον βασικῆς μορφώσεως τῶν ἱερέων ἢ γυμνασιακῆ μόρφωσις μὲ διειρη, εἰ δυνατόν, ἐκκλησιαστικὴν ἐπιμόρφωσιν ἐν τοῖς Ἱερατικοῖς Φροντιστηρίοις, καταπαύση δὲ ἢ ὑπ' αὐτῶν πρόσκλησις ἀγγραμμάτων ἐξ Ἑλλάδος ἱερέων. Ἰδιαίτατα ὁ ἀπόδημος Ἑλληνισμός, διὰ προφανεῖς ἐκκλησιαστικούς καὶ ἐθνικούς λόγους, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην κλήρου μὲ πανεπιστημιακὴν, εἰ δυνατόν, μόρφωσιν.» Ὁ ἀείμνηστος καθηγητὴς συνεχίζει μὲ ριζοσπαστικὰς προτάσεις ποὺ μᾶλλον δὲν τις ἀνέγνωσαν ποτὲ οἱ ὑπεύθυνοι ἐκκλησιαστικοὶ καὶ πολιτικοὶ ἄρχοντες. Ἔτσι ἀποδείχθηκε γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ ὅτι τὰ λαμβανόμενα μέτρα καὶ στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐκπαίδευσης εἶναι κατασταλτικὰ καὶ ὄχι προληπτικά. Τὸ λυπηρὸ εἶναι ὅτι ὁ μακαριστὸς καθηγητὴς ἐπαληθεύτηκε, δυστυχῶς, πλήρως. Βλ. σχετικῶς: Ἰω. Καρμίρη, *Προσπάθειαι πρὸς μόρφωσιν.....*, ὅπ. π., σ. 7, σημ. 1.

Η ΑΜΦΙΚΡΗΜΝΟΣ ΟΔΟΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

ΛΑΜΠΡΟΥ ΣΙΑΣΟΥ
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Η ΑΜΦΙΚΡΗΜΝΟΣ ΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Δέος ἅμα τῇ χαρᾷ μέ συνέχει ἐρχόμενον νά παρρησιασθῶ ἐνώπιόν σας.
Χαρά μέν, διά τήν ἐπιστημονικήν σύναξή! Διά τό ἐπισπεῦδον καί λίαν
Ἐπικαιρικόν τοῦ κεντρικοῦ θέματος.
Καί δέος διά τό ἰσχυρογενές τοῦ λόγου μου.
Ἄλλά θαρρῶν προσέρχομαι(...)

Τά ῥήματά του, σχεδόν ὀλοστά, ὡς δάνεια συνελέγησαν ἀπό τοὺς παλαιούς τοῦ τρόπου μας. Ἄλλά καί ἐκ τῶν ἐπ' ἐσχάτων τρανῶν λογίων μας.

Μνημονεύω εὐγνωμόνως τῶν διδασκάλων καί γεννητόρων:

Νικολάου τοῦ Νησιώτη καί παπα-Γιάννη τοῦ Ρωμανίδη, τῶν κεκοιμημένων. Χάριν ὁμολογῶ εἰς Νικόλαον Ματσούκα, Χρῆστον τόν Γιανναρά, Μητροπολίτην Ἰωάννην τοῦπίκλην Ζηζιούλα καί πρό αὐτῶν στόν πατέρα καί πρό-πάτορα Γεώργιον Φλωρόφσκυ.

Γριφώδης, πλήν δῆθεν ποιητικός, ὁ τίτλος τῆς Εἰσήγησής μου. Ὁ κρημνός, ὁ διπλός κρημνός (ἐκ τοῦ κάραν, κεφαλήν νεύω, ἤ κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ κρεμῶ).

Ὁ τίτλος ὑποζωγραφίζει ὄρος σμικρόν ἐπίμηκες. Μέ ἀνάντεις τάς ἀτραπούς ἐκατέρωθεν. Καί ἐπί τῆς κορυφογραμμῆς, ὀδός, στεινή, ἐκτεθλιμμένη, τροχαλέη, ὄρθιος, αὐαλέη, σκολιή, ἄμβατος οὐ πολλοῖσι. Ὀδός ἀμφίκρημνος ἀπάντη. Ὀδός ὅμως πού φέρει “ἄχρι τοῦ ὄρους τοῦ ἀκροτάτου φάους...”. Τίτλος δάνειος ἀπό τά εὐμορφότατα ποιήματα τοῦ Εὐριπίδου, τοῦ Ἀμφιλοχίου καί Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ. Γιά

νά υποζωγραφίσει τό θέμα μας, νά υπο-δηλώσει τόν νοῦν τῆς ἀνάγνω-
σῆς μας.

Ἄναβαθμούς, τρεῖς καί ἀνωφερεῖς, συγκαταβεῖτε νά κινηθοῦμε.

Α. Ἐν ἀρχῇ νά χωρήσουμε σέ ἀκριβή, εἰ δυνατόν, κατόπτευση τοῦ
πεδίου μας. Τεχνικότερον εἶπεῖν, ἀνάγνωση ἐπιστημολογική τοῦ
ἀμφίκρημνου πεδίου· τοῦ ἀπό χρόνου μακροῦ κατασταθέντος ἑλληνι-
κοῦ - θεολογικοῦ ἀκαδημαϊκοῦ πεδίου.

Β. Περὶ τό μέσον, νά ἀρθοῦμε, εἰ δυνατόν, ὑπεράνω τῶν δύο
κρημνῶν, καί ἰσορροπώντας ἐπιτυχῶς, νά ζωγραφίσουμε τήν πατρώα
θεολογία μας.

Γ. Ἐν τέλει, νά συλλέξουμε τά σχετικά τῆς ὁδοῦ ΕΦΟΔΙΑ καί
ΑΝΟΔΙΑ. Κοινῶς τήν μέθοδο. Αὐτήν πού διέρχεται διά τῶν κρημνῶν
καί ἀνάγει στό ὄρος τοῦ ἀκροτάτου φάους.

Α'

Καί ἰδού ἡ πρώτη ζωγραφία. Ἡ ἀκαδημαϊκή μας θεολογία φαίνε-
ται, κατὰ τό μέγα της μέρος, νά ἐφαπλοῦται σέ δύο πλευρές ἐνός οἰονεῖ
ὄρεινοῦ ὄγκου.

Στήν εὐώνυμη πλευρά καί σέ ἐπάλληλες κυρτώσεις θεωροῦμε τήν
ἐπιστημονική - λεγόμενη θεολογία. Διοριζόμενη, ρητῶς, ἢ λανθανό-
ντως ὡς ἀνθρωπιστική Ἐπιστήμη. Ὀλίγοι ὅμως ἐξ ἡμῶν - τῶν καί
θεραπευτῶν της - γνωρίζουμε ἐπακριβῶς τήν γένεση, τήν προέλευση,
τήν λειτουργία αὐτοῦ τοῦ συγκροτήματος πού ὀνομάζεται "ἀνθρωπι-
στικές Ἐπιστῆμες".

Γιά τήν προκειμένη χρεία ὑπενθυμίζουμε ἐν συνόψει κάποιους σταθ-
μούς τούς ὁποίους μέ ἀναδίφηση στίς πηγές ἀρχαιολογόγησε ὁ Michel
Foucault καί εἶχαμε παρουσιάσει ἐκτενῶς σέ ἄλλο συνέδριο.

Οἱ μοντέρνες ἐπιστῆμες τοῦ 19ου αἰῶνος εἶχαν μακρά περίοδο ἐτοι-
μασίας πού ξεκινάει ἀπό τόν 17ο αἰῶνα. Στήν βάση τῶν σχετικῶν
ζυμώσεων ὑπόκειται ἓνας κοινός (τρισδιάστατος) χῶρος, ἀνοιχτός
πρός τρεῖς κατευθύνσεις, πρὸς τήν βιολογία, τήν πολιτική οἰκονομία,

καί τήν γλῶσσα ἢ φιλολογία αὐτό τό διάστημα “ἡ φιλοσοφία ἔχει παραδοθεῖ σέ ἕνα νέο ὕπνο. Ὅχι στόν ὕπνο τοῦ Δογματισμοῦ ἀλλά στόν ὕπνο τῆς Ἀνθρωπολογίας. Κάθε ἐμπειρική γνώση, ἀρκεῖ νά ἀφορᾷ τόν ἄνθρωπο, ἰσχύει ὡς πιθανό φιλοσοφικό πεδίο, ὅπου πρέπει νά ἀποκαλυφθεῖ τό θεμέλιο τῆς γνώσης (...). Ἡ ἀνθρωπολογική διαμόρφωση τῆς μοντέρνας φιλοσοφίας συνίσταται στόν διχασμό τοῦ δογματισμοῦ, στόν καταμερισμό του σέ δύο διαφορετικά ἐπίπεδα πού ἀλληλοὑποβαστάζονται καί ἀλληλοπεριορίζονται: ἡ προκριτική ἀνάλυση τοῦ τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος στήν οὐσία του γίνεται ἀναλυτική ὄλων ὅσα ἡμποροῦν νά δοθοῦν ἐν γένει στήν ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπου”.

Ἴδού λοιπόν ἡ καινουργῆς ἐπιστημολογική ἔννοια, ὁ ἄνθρωπος, ἡ ὁποία δημιουργεῖ μιάν ἔκρηξη ἐρευνητικοῦ προβληματισμοῦ μέ τήν τριπλῆ στερεομετρική μορφή πού μόλις ἀναφέραμε. Καί ἰδού τά διάδοχα σχήματα: στήν πλευρά τῆς πολιτικῆς οἰκονομίας τήν κοινωνιολογία, καί στήν πλευρά τῆς φιλολογίας τήν ἐνασχόληση μέ τά μνημεῖα καί τίς ἐκδηλώσεις τοῦ σύνολου πολιτισμοῦ. Σέ ἀντίθεση μέ τίς παλαιές ἐπιστῆμες, οἱ νέες δέν ἔχουν οὔτε αὐστηρῶς διακεκριμένο ἀντικείμενο οὔτε ἀπολύτως ἐξειδικασμένες μεθόδους. Στήν ἱστορία τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ ἀνθρώπου παρακολουθοῦμε νά συνυπάρχουν καί τά τρία μοντέλα ἐπιστημονικῆς γνώσης πού χρησίμευαν ὡς βάση στήν νέα ἐξέλιξη: τό βιολογικό μοντέλο, τό μοντέλο τῆς οἰκονομίας καί ἐκεῖνο τῆς φιλολογίας ἢ γλωσσολογίας. Καί μ’ αὐτή τήν σειρά τό καθένα μοντέλο ὀρίζει τά ἐπιμέρους στάδια τῆς σχετικῆς ἐξέλιξης καί ἐπικυριαρχίας. Κατά τήν κυριαρχία τοῦ βιολογικοῦ μοντέλου δέν πέρασαν μόνον στόν κοινό χῶρο τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιστημῶν τά σχήματα τῶν μαθηματικῶν καί τῆς τυποποίησης· ἐπιπροσθέτως καθιερώθηκαν οἱ ἐρευνητικές προτεραιότητες τῆς “λειτουργίας” καί τῆς “κανονιστικῆς ἀρχῆς”. Ἀπό τό δεύτερο στάδιο τῆς οἰκονομίας (ἀπό τό ὁποῖο ἐκπορεύτηκε ἡ κοινωνιολογία) καθιερώθηκε τό ζεῦγος τῆς “συγκρότησης” καί τοῦ “κανόνος”. Καί ἀπό τό τρίτο στάδιο τῆς γλωσσολογίας - φιλολογίας καταχωρήθηκε στήν ἔρευνα τό ζεῦγος τῆς “ἐρμηνείας - σημασίας” καί τοῦ “συστήματος”.

Τό ἀσύνηθες σ’ αὐτό τό νέο ἐπιστημολογικό πεδίο δέν ἐντοπίζεται

στά νεοφανή έρευνητικά έργαλεϊα και σχήματα, αλλά στην ρευστότητα και του χώρου και των έρευνητικών άρχων πού μόλις μνημονεύσαμε. Οί έπιστημες του ανθρώπου δέν αναφέρονται σ' ένα προκαθορισμένο και σαφώς διακεκριμένο πεδίο. "Όλα "όσα μπορούν να δοθούν εν γένει στην έμπειρία του ανθρώπου" συστήνουν τον χώρο αύτης της νέας ανθρωπολογίας. Μέ άλλα λόγια: "Ο τόπος των έπιστημών του ανθρώπου όρίζεται στην γειτονία, στά άμεσα σύνορα και σε όλο τό μήκος των έπιστημών όπου τίθεται ζήτημα για ζωή, για εργασία και για γλωσσα".

Η εξέλιξη των έπιστημών του ανθρώπου θά ολοκληρωθεϊ με τις έπόμενες (έπιστημολογικές) κινήσεις. (α) Υποχωρεϊ, μέχρι του σημείου της έκλειψης, ή παλαιά και ένιαία Ιστορία, αύτη πού ήταν τό κύριο όχημα όλων των κλασικών περιόδων. Στή θέση της θά έμφανιστούν αναρίθμητες μικρές ιστορίες πού θά αυτονομηθούν και θά ακολουθούν τις μικρές διαδρομές των μικρών αντικειμένων. (Στίς σπουδές του Τμήματός μας έχουμε ήδη έπιτύχει μιάν άξιοπρόσεκτη δωδεκάδα από μικρές ιστορίες στον ευρύτερο χώρο των ανθρωπιστικών έπιστημών έχουν έπινοηθεϊ και μικρές διαδρομές των μικρών αντικειμένων. (Στίς σπουδές του Τμήματός μας έχουμε ήδη έπιτύχει μιάν άξιοπρόσεκτη δωδεκάδα από μικρές και μικρότερες ιστορίες). (β) Κατ' εικόνα των μικρών ιστοριών στον ευρύτερο χώρο των ανθρωπιστικών έπιστημών έχουν έπινοηθεϊ και μικρές φιλοσοφίες για καθένα από αυτά τά μικρά αντικείμενα. (Μισή δωδεκάδα παραλλαγών φιλοσοφίας επιβιώνει ήδη από χρόνου ίκανού στά έλληνικά θεολογικά τμήματα). (γ) Τό έπιστημονικό πέραςμα από τή συνείδηση και τήν γνωστική (άνα)παράσταση στό άσυνείδητο θά σφραγιστεϊ με τήν εμφάνιση της ψυχανάλυσης. Τέλος (δ) ή όλη διεργασία θά ολοκληρωθεϊ με τήν καθιέρωση της Έθνολογίας.

Δέν χρειάζεται να σταθοῦμε στις κρίσεις του Foucault "γι' αύτες τις ψευδοεπιστημες του ανθρώπου" πού δέν είναι καν έπιστημες, αλλά άντλούν τό κῦρος τους από τήν γειτνιασή τους προς τις θετικές λεγόμενες έπιστημες. Οὔτε ήμπορεϊ να συγκινήσει τούς παλαιομοντέρνους έθισμούς μας ή πρόβλεψη του ότι έπέρχεται στις μέρες μας τό τέλος

αὐτῶν τῶν ἐπιστημῶν. Καί ὅτι τό τέλος αὐτό θά ἐπισυμβεῖ μέ τόν τρόπο “πού σβήνει ἕνα πρόσωπο ἀνθρώπου φτιαγμένο ἀπό ἄμμο στό ἀκροθαλάσσι”. Ἐκεῖνο πού κρίνεται ἐπεῖγον εἶναι ἡ ὑποχρέωσή μας νά ὑπολογίσουμε μέ κάθε λεπτολόγο ἀκρίβεια καί συνέπεια τί σημαίνει νά ἀσκοῦμε τήν ὀρθόδοξη θεολογία ὡς μία τῶν ἐπιστημῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Στήν ἄλλη πλευρά, στόν ἄλλο κρημνό, κατοπτεύουμε τήν λογία θεολογία πού παράγει ἢ θέλει νά συστήσει ἡ πολύπαθη τῶν ἡμερῶν μας Ἐκκλησιαστική Διοίκηση. Πολυπράγμων (καί πολυπραγμονοῦσα) κινεῖται νά ἰδιοποιηθεῖ ἀλλότρια ἐνασχόληση μέ τό προσχηματικό ἄλλοθι τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κριτηρίου καί μέ πραγματικό σκοπό τόν ἔλεγχο τῆς “ἐπιστημονικῆς” θεολογίας. Ἐπ’ ἐσχάτων, δηλαδή τά τελευταῖα τριάντα πέντε χρόνια, γευθήκαμε τίς ἀπόπειρες νά παρεισοδιστοῦν ξεχασμένα λατινογενή σχήματα. “Ὄντας αὐτά πράγματα γνωστά, περέλκει ἡ παρουσίασή τους.” Ἄς σημειώσουμε ὅμως μέ ὀδύνη ὅτι ὀρισμένοι ἐξ ἡμῶν παλαιοί καί νεότεροι εἰλικρινῶς καί ἀνιδιοτελῶς ἢ ἀλλέως πῶς τά στηρίζουμε ἢ καί τά τροφοδοτοῦμε (...) Ἄς σημειώσουμε πάντως τό παράδοξο ὅτι οἱ δύο πλευρές, οἱ δύο κρημνοί, ἐσπηλαίωσαν σπήλαια καί ἐπικοινωνοῦν.

Ἄσκηση: γιά φοιτητές

καί ὄχι μόνον!

: Μηναιον Δεκεμβρίου

5 Δεκεμβρίου

Παραβάλετε μιά παλαιότερη ἔκδοση (οἰανδήποτε) μέ τήν τελευταία τῆς λεγομένης “ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ”.

Β'

Ἄν κάποιος δέν ἐκπροσωπεῖται ἀπό τίς δύο ἐκδοχές τῆς θεολογίας, ἄν μάλιστα ἐπιβιώνει ἰστάμενος ἀνάμεσον, αὐτός ἐρωτᾷ ἐναγωνίως:

Υπάρχει ἢ εἶναι δυνατή μιά ἀκαδημαϊκή θεολογία πού νά ἰσορροπεῖ ἐπιτυχῶς στήν κορυφογραμμῆ τῶν δύο κρημνῶν; Δηλαδή νά πορεύεται ὁδόν ἀμφίκριμον; Κρίνοντας ἐκ τῶν παρόντων σχημάτων, τό πράγμα

φαντάζει δυσεπιχείρητο έως ανέφικτο. Ἀποβλέποντας ὁμως στά νέα παιδιά, στούς νέους ἐρευνητές μας, θαρροῦμε καί εὐελπιστοῦμε. Καί χάριν αὐτῶν ὑποβάλλουμε τό ἀκόλουθο σχῆμα ὡς ἄσκηση ἐφ' ἀπλοῦ χάρτου. Ἄλλωστε καί τήν πρώτη ἰχνογραφία τοῦ σχήματος μᾶς τήν ἐδώρησε νέο παιδί, δηλαδή φοιτητής θεολόγος. Ἀναμετρώντας τό ἔχει μας, τήν πλούσια ἐσοδεία τῶν γεννητόρων - δασκάλων μας τολμοῦμε νά ζωγραφήσουμε ζωγραφιά ἀτελῆ, πλήν ἱκανή νά χωρέσει αὐτός ὁ ἀπρόσμενος ἀμητός τῶν τελευταίων πενήντα-ἀκριβῶς φέτος - ἐτῶν.

Ἡ σχηματική καί συνοπτική πρότασή μας γιά ἕνα Πρόγραμμα Θεολογικῶν Σπουδῶν συνεπές πρός τήν θεολογική μας παράδοση λαμβάνει τήν μορφή ἑνός κέντρου πού περιγράφεται μέ ἐπάλληλους διευρυνόμενους κύκλους. Τό κέντρο κατέχει ἐδραία ἡ καθ' ἡμέραν λειτουργική πράξη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐσώτερος πυρήνας τοῦ κέντρου τό Θυσιαστήριο, ἡ Ἁγία Τράπεζα, τό Δισκοπότηρο καί τά ἐπ' αὐτῆς Ἱερά Λόγι-α τῆς Καινῆς καί Παλαιᾶς Διαθήκης. Δεύτερος κύκλος, δεύτερη διεύρυνση τῆς σπουδῆς “ἡ τῶν εὐαγγελικῶν τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότης κηρυγμάτων κατανόησις” κατά τά αὐστηρῶς προδιαγεγραμμένα ἐξηγητικά μέτρα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως. Τρίτος κύκλος, ἡ σπουδή τῶν Συνοδικῶν Ὁρῶν καί Δογματικῶν Συμβόλων πού ὀριοθέτησαν μέ ἀκρίβεια τήν εὐαγγελική καί ἀποστολική πίστη ἔναντι τῶν ποικιλώνυμων αἰρετικῶν ἀποπτώσεων. Τέταρτος κύκλος, ἡ σπουδή τῆς ἱερᾶς Ἱστορίας ἀπ' ἀρχῆς ἕως τῶν ἐσχάτων μέ γνώμονα τήν παρακολούθηση τῶν θαυμασίων ἐπεμβάσεων τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐντός τῆς Ἱστορίας ὅπως ἐπίσης καί ἡ σπουδή τῆς συναφοῦς διακονίας τῶν ἁγίων. Πέμπτος κύκλος, ἡ μαθητεία στό μέγα μυστήριο τοῦ πῶς “τό φθαρτόν ἐνδύεται προγευστικῶς ἀφθαρσίαν” μέσα στόν κόσμον καί πρὶν ἀπό τά ἔσχατα (:ναοί, πολίσματα μοναστικά, ἱερές ζωγραφιές. Ἱερά λείψανα, ἱερά σκηνώματα τῆς θείας χάριτος, σφραγίδες τοῦ ἄρτου καί ἄλλα συναφῆ...). Ἑκτος κύκλος, ἡ σπουδή τῆς κατηχητικῆς καί ἱεραποστολικῆς πρακτικῆς πάλαι τε καί νῦν. Ἐβδομος κύκλος, ἡ σπουδή τοῦ κριτικοῦ καί ἀνατρεπτικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λόγου πρός κάθε ἀπάνθρωπον καί δαιμονιῶδες πού προσβάλλει τήν θεία εἰκόνα καί φθείρει τήν δημιουργία τοῦ Θεοῦ.

Ἐκτός αὐτῆς τῆς ἱερᾶς ἐπτάδος εἶναι ἐπιβεβλημένο νά χαραχθεῖ ὁ ἐξωτερικός μανδρότοιχος τῆς Νέας Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου. Ἔτσι χαράσσουμε φιλανθρώπως τὸν πρῶτο ἐκτός τῆς ἱερᾶς σπουδῆς κύκλο γιὰ νά διακρίνουμε καί αἰσθητῶς τὰ θύραθεν ἀνθρώπινα καί κοσμικά ἀπὸ τὰ ἐνδόθεν ἐκκλησιαστικά. Ἐδῶ εὐρίσκουν τὴν θέση τους οἱ ἠθικές, οἱ κοινωνιολογίες, οἱ ψυχολογίες, οἱ φιλοσοφίες, οἱ φεμινισμοί, οἱ θρησκευολογίες, οἱ οἰκολογίες, οἱ πολυπολιτισμοί καί ἄλλα συναφῆ. Σέ κάποιον δεύτερον ἐξωτερικό κύκλο ἐτοιμάζονται οἱ εἰδικοί τῆς Ἐξόδου εἰς τὸν κόσμον. Πού ἐτοιμάζονται στό ἐσωτερικό τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς τῶν ἐπτά κύκλων καί ἐξαποστέλλονται νά ἐμπορευτοῦν συνετῶς: μανθάνουν τίς γλῶσσες τοῦ κόσμου καί στοιχεῖα ἐκ τῶν μαθημάτων τοῦ κόσμου. Καί ὅταν κλείσουν τὸν καιρὸ τῆς ἐμπορίας, ἐπιστρέφουν γιὰ νά καταθέσουν τὸν καρπὸν τῆς ἐμπορίας γιὰ τὸν καλλωπισμὸ τῆς Νέας Σκηνῆς τοῦ Μαρτυρίου.

Ἡ Πρόταση αἰτή, δηλώθηκε ἤδη εἶναι πλαστική καί σχετική. Τροφοδοτεῖται ἀπὸ τὸ πάροικον τῆς ἐδῶ ζωῆς καί ἀπὸ τὴν ἐσχατολικὴ προοπτικὴ τῆς ὅλης ἱερᾶς ἱστορίας.

Γ'

Ἡ κριτικὴ ἀνάγνωσις τοῦ Α' Μέρους, ἰδίᾳ ὅμως ἡ πρότασις γιὰ μιὰ ἐπιστημολογικὴ ἀνάταξι τοῦ θεολογικοῦ πεδίου πού παραπέμπει στὴν προφητεία τῆς Μ. Παρασκευῆς τὰ ὅστ'α τοῦ ἀπεξηραμένα τοῦ Ἰεζεκιήλ, μέ κριτήριον μονογενές τὸ ἐκκλησιοκεντρικόν, ἐνδέχεται νά ἀκουσθεῖ ὡς νεορθόδοξος φονταμενταλισμὸς ἢ ὀρθόδοξος νεο-σχολαστικισμὸς. Αὐτὰ δὲν ἀποκλείονται. Ἄλλωστε εἶναι ἐνδεχόμενα ὅταν κάποιος πορεύεται ἐπὶ κρημνῶν. Ὅμως ἐπειδὴ ἀκριβῶς ἐλλοχεύει αὐτὸς ὁ κίνδυνος τῆς ἀπόπτωσις καί μάλιστα ἀδιαλείπτως, γι' αὐτὸ ἀπαιτεῖται ἐξάπαντος νά χαραχθεῖ δρόμος. Δηλαδή, Μέθοδος. Ὁμολογὸς πρὸς τὸ ὡς ἄνω ἐκκλησιοκεντρικὸ σχῆμα μαζί καί περιεχόμενον.

Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἡ ἀκαδημαϊκὴ μας ἔρευνα δανείζεται, ἐνίοτε χωρὶς πολὺ τὸ συνειδὸς, μεθόδους τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐπιστημῶν. Μεθόδους

δηλαδή ανθρωποκεντρικές. Οί Έκκλησιαστικοί συγγραφείς έχουν ασχοληθεί έπισταμένως μέ τήν μέθοδο ή τίς μεθόδους τών θύραθεν έπιστημών. Έξ αὐτοῦ διαθέτουμε όξυνούστατες διαγνωστικές κρίσεις γιά τήν φύση, τόν σκοπό καί τόν χαρακτήρα αὐτῶν τών μεθόδων.

Διακρίνουν λοιπόν ότι γενετικοί όροι τῆς μεθόδου τών έξωθεν διαγιγνώσκονται ή φιλαυτία, ή οΐηση, ή αὐταρέσκεια, σέ ποικίλες έκδοχές. Αὐτά, όταν λειτουργοῦν έκτός τοῦ έκκλησιαστικοῦ πεδίου, αποβαίνουν συνήθως κινητήριος δύναμις καί κομίζουν θεαματικά έρευνητικά αποτελέσματα. Όταν όμως εισάγονται στό έκκλησιαστικό πεδίο, τότε συνιστοῦν πτώση, ένίοτε δαιμονική, μέ όλέθρια αποταλέσματα. Τότε ή ψυχική ή κοσμική γνώση τοῦ Ἀποστόλου (πού διαβάσαμε χθές έδῶ) γίνεται δαιμονιώδης. Ένας Ίερομάρτυς έπίσκοπος τοῦ δου αἰῶνος διαβάζει μέ θαυμαστή ακρίβεια τά καθέκαστα αὐτῆς τῆς μεθοδολογικῆς μετατόπισης.

Ίδού τά μείζονα στοιχεΐα σέ έλεύθερη απόδοση:

Κάποιοι δικοί μας έρευνοῦν τίς Ἁγίες Γραφές καί τά φυσικά πράγματα άντιγράφοντας τούς Ἑλληνες - φιλοσόφους, τούς Ίουδαίους, τά έξωθεν μαθήματα.

Έρευνοῦν δηληδή μέ σκοπό να στήσουν (νά - συστήσουν) ἴ-δι-ον νόημα, ἴδιαν γνώσιν.

Αὐτό, λέει ό ίερομάρτυς Έπίσκοπος, εἶναι έπιστήμη σωματική. Αὐτό έν τέλει αποδεικνύεται ἴ-δι-ον θέλημα. Ένας έρευνητής - άναγνώστης τών γραφῶν αὐτοῦ τοῦ τύπου αποκαλύπτεται άαφώτιστος τόν νοῦν!

Ἀπό τήν άλλη πλευρά ό φωτισμένος -τόν νοῦν- άναγνώστης τών Γραφῶν:

1ο) εἰσέρχεται από τήν θύρα τῆς ταπεινοφροσύνης

2ο) έχει δάσκαλο αὐτήν τήν θεία Γραφή καί όχι τά μαθήματα τοῦ κόσμου, καί

3ο) κτίζει καθαράν καρδίαν καί

4ο) παρακαλεῖ τόν Πανάγαθο Θεό να τοῦ σταλάξει σ' αὐτήν κάτις περί τήν κατανόηση τών ἱερῶν Γραφῶν

5ο) καί άρδην άνατρεπτικό (πάλαι τε καί νῦν) πιστεύει ότι ένα ρήμα τῆς Γραφῆς γιγνώσκεται είτε έξ αὐτοῦ τοῦ ρητοῦ ή έξ άλλου ρήματος τῆς Γράφῆς.

Κύριοι Σύνεδροι,

Αὐτά καί ὄχι ἄλλα τυρβάσματα συστήνουν γιά τό πεδίο μας πρωτογενῆ καί πανίσχυση ΜΕΘΟΔΟ. Κι ἂν τά πρῶτα γνωρίσματα εἶναι γνωστά ἀπό τίς ἠθικολογικές μετατοπίσεις τους, τό 5ο (Ἡ Γραφή διά τῆς Γραφῆς) τείνει νά ἀφανισθεῖ. Ἐπιτρέψατέ μου νά σᾶς θυμίσω ὅτι αὐτό τό γενετικό γνώρισμα συνιστᾷ κορυφαία ἀρχαιοελληνική ἐρμηνευτική ἀρχή ἅμα καί ἐπίδοση, ἀφανισμένη κι αὐτή σήμερα. Ἐχει θησαυρισθεῖ ἀπό τόν Ἀρίσταρχο καί ἔχει πυκνωθεῖ σέ τρεῖς μόλις, τουτέστιν δύο λέξεις:

“Ὅμηρον ἐξ Ὀμήρου σαφηνίζειν.”

Ἄλλης τάξεως συστατικό γνώρισμα μιᾶς μεθόδου τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πεδίου, ἡμπορεῖ νά συναριθμηθεῖ ἡ εἰδική θεώρηση τῶν γνωστικῶν δυνάμεων τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ ἀνθρωπιστικές ἐπιστῆμες καί ἡ ἀκαδημαϊκή μας θεολογία θεωροῦν φυσικές καί οἰονεῖ δεδομένες αὐτές τίς δυνάμεις μέ κλιμάκωση τῆς ὀξύτητάς τους. Ἡ ἐκκλησιαστική ὁμως ἐκδοχή εὐρίσκεται στόν ἀντίδοτα. Δείγματος δίκην ἄς σημειωθεῖ: α) ἡ τρεπτότητα τοῦ λογικοῦ, πού δέν εἶναι φυσικό ἀλλά καί οἶον σκιά τοῦ Λόγου, καί β) ἡ ὀλέθρια λειτουργία τῆς φαντασίας ὅταν μπεῖ στό χέρι τῶν δαιμονικῶν πειρασμῶν.

Παραπληρωματικῶς στά ἀνωτέρω συναριθμοῦμε δύο εἰσέτι κεντρικά γενετικά γνωρίσματα τῆς μεθόδου. Εἶναι ἡ τροπική ἐφάπλωση τοῦ ἀποφατισμοῦ ἀπό τή γνωστή εἰδική περιοχὴ τῆς ἄρρητης θείας οὐσίας σέ τρία ἄλλα εἰδικά πεδία:

- στήν ἀνθρώπινη ψυχὴ
- στοὺς λόγους τῶν ὄντων ἥτοι τήν κτίση καί τό κρισιμώτερον στήν μηχανοπλεκτική τοῦ διαβόλου ἐπί τοῦ κόσμου.

- Εἶναι ἐπίσης ἡ φιλόανθρωπη συμπλοκή ρητοῦ - ἀρρήτου, κοινοποιήσιμου καί μή, γνώρισμα πού ἔχει σήμερα παντελῶς ἐξ-οβελισθεῖ - ὄχι μόνο ἀπό τίς Γραφές μας, ἀλλά καί ἀπό τήν λατρευτική πρακτική.

Τά ἀνωτέρω, ἀνά ἓν καί ἓν ἀθροίσει φρονοῦμε ὅτι εὐρίσκονται στόν ἀντίποδα τῶν μεθόδων πού ἐπιχωριάξουν στίς ἀνθρωπιστικές ἐπιστῆμες, τῆς θεολογικῆς συμπεριλαμβανομένης. Ἐν ταυτῶ ἀποτυπώνουν καί τό χάσμα ἢ τόν κρημνό πού χαίνει ἀπύθμενος ἀναμέσον τῶν δύο περιοχῶν.

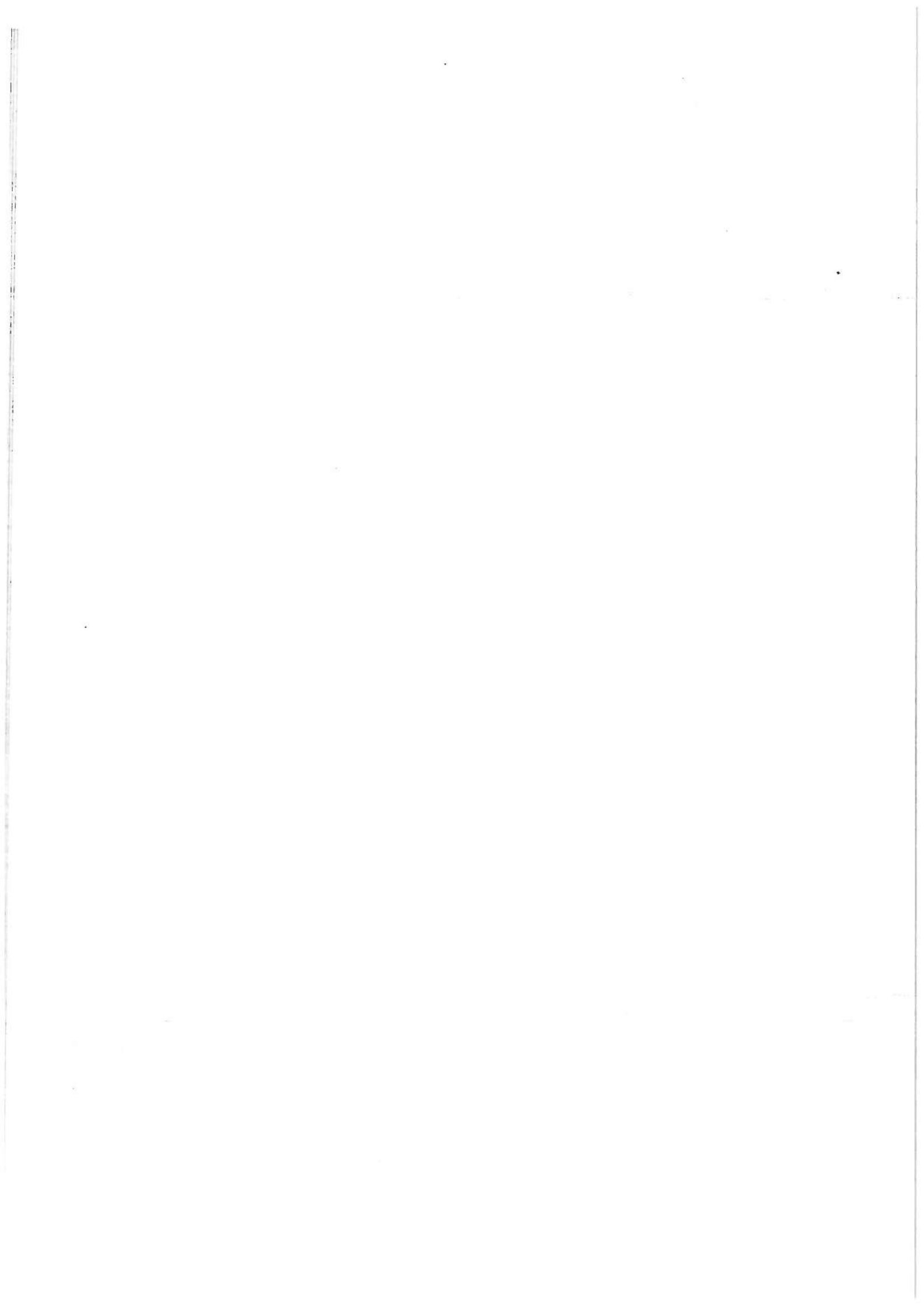
Ἐντὶ Ἐπιλόγου, ἀντίδωρο στὴν ὑπομονή σας, δεχθεῖτε ἓνα πεντά-
στιχο τοῦ Νύσσης ἀφιερωμένο σέ κάποιον ἅγιο καὶ Μάρτυρα Ρωμανό,
σέ ἐλεύθερη ἀπόδοση:

“ οἱ δικοὶ μας ἀθλητές
δέν ἐπιχειροῦν ἄλματα καὶ τοῦμπες
πάνω ἀπό γυμνά καὶ ὄρθια σπαθιά,
ἀποφεύγοντες μέ τέχνη τίς πληγές!
Οἱ ἰδικοὶ μας ἀθλητές
πέφτουν πάνω στά ὄρθια σπαθιά
καί μέ τίς πληγές τους
στομώνουν τίς κοφτερές
ἄκρες τῶν σπαθιῶν!”

**Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ**

ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΝΙΚΟΛΑΤΙΔΗ

Ἀναπλ. Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Η ΘΕΣΗ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Ἡ θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἑλληνική κοινωνία ταυτίζεται μέ τή θέση καί τήν ἀξία τῶν Πανεπιστημίων πού εἶναι ἐνταγμένες. Τά Πανεπιστήμια Ἀθηνῶν καί Θεσσαλονίκης ἀποτελοῦν δύο κορυφαίους παράγοντες τῆς ζωῆς καί τοῦ πολιτισμοῦ ὄχι μόνο τῶν Ἑλλήνων, ἀλλά καί ἄλλων λαῶν πού ἐμπιστεύθηκαν σ' αὐτά τήν καλλιέργεια καί τήν παιδεία τῶν πιό ἐκλεκτῶν τους τέκνων. Ἡ Θεολογική Σχολή τῶν Ἀθηνῶν συμπληρώνει ἤδη τό 169ο ἔτος συνεχοῦς παρουσίας στήν πανεπιστημιακή ζωή. Εἶναι μεταξύ τῶν τεσσάρων πρώτων σχολῶν πού συγκρότησαν τό Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἀπό τήν ἴδρυσή του τό 1836/7. Ἀλλά καί ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Θεσσαλονίκης διανύει ἤδη τό 63ο ἔτος λειτουργίας καί προσφορᾶς.

Διαιρέσαμε τόν προβληματισμό γιά τή θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἑλληνική κοινωνία σέ δύο μέρη. Τό ἕνα ἀφορᾷ στή σχέση τῆς θεολογίας πρός τήν ἑλληνική κοινωνική πραγματικότητα καί τό ἄλλο στή θεσμική ἢ μή θεσμική παρέμβαση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν σ' αὐτή.

I. ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

1. Κατ' ἀρχάς δέν θεωροῦμε ἀπαραίτητη τή διάκριση τῆς θεολογίας σέ ἀκαδημαϊκή καί ἐκκλησιαστική. "Ὅχι μόνο γιατί μιά τέτοια διάκριση εἶναι ἐκ τοῦ πονηροῦ. Μέσα ἀπό αὐτή εἶτε ἀναζητεῖται ἄλλοθι γιά τήν ἄρνηση ἀνάληψης τῶν ἐκατέρωθεν εὐθυνῶν εἶτε ἐπιδιώκεται ἡ ἀχρηστευση καί ἡ δαιμονοποίηση τοῦ ἀπέναντι χάρη τῶν παιγνίων ἐξουσίας, ἀλλά γιατί ἡ θεολογία εἶναι μία, ἀνεξάρτητα ἀπό τό χῶρο καί τόν τρόπο ἔκφρασής της, μέ δεδομένη βέβαια τήν ἐνιαία κατανόηση τῆς φύσης καί τῆς ἀποστολῆς της. Στήν περίπτωση αὐτή καί ἡ θεολογία ἐκκλησιάζεται

καί ἡ Ἐκκλησία θεολογεῖ¹. Τό ζητούμενο εἶναι, ἂν ἡ θεολογία εἶναι ἐγκλωβισμένη στόν ἑαυτό της καί ἀποκομμένη ἀπό τήν κοινωνική πραγματικότητα, ὅπως πιθανόν νά συμβεῖ μέ τήν ἀπομόνωσή της στίς Ἐκκλησιαστικές Ἀκαδημίες, ἢ ὑπάρχει χάριν αὐτῆς. Μιά θεολογία πού ἀφήνει δόγματα καί ἤθη ἀκοινωνήτα εἶναι ἄχρηστη τόσο στό πανεπιστήμιο ὅσο καί στήν Ἐκκλησία. Ὑπάρχουν ὅμως περιπτώσεις πού καί ἡ Ἐκκλησία δέν θεολογεῖ, γιά νά μπορεῖ εὐκολά νά παρεκτρέπεται καί νά ἐκκοσμικεύεται, καί ἡ πανεπιστημιακή θεολογία δέν εἶναι ἐκκλησιαστική, γιά νά μπορεῖ νά εἶναι ἀθεϊστική. Καί στίς δύο περιπτώσεις τίς ἀρνητικές συνέπειες τίς πληρώνει ἡ ἑλληνική κοινωνία. Σημειώνω ἐδῶ τόν κίνδυνο μιᾶς ἀποκομμένης ἀπό τήν κοινωνία τῶν ἐπιστημῶν θεολογίας πού προγραμματίζεται ἀπό τήν Ἐκκλησιαστική Διοίκηση.

2. Ἡ ὑπαρξη τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στό πανεπιστήμιο δηλώνει ὑπό κανονικές συνθήκες τή δυνατότητα γιά ἕναν ἐποικοδομητικό διάλογο μεταξύ θεολογίας καί τῶν λοιπῶν ἐπιστημῶν. Μέσα ἀπό αὐτό τό διάλογο ἀφενός τροφοδοτεῖται ἡ ἐπιστήμη μέ ἀρχές πού τή βοηθοῦν στόν ἀπεγκλωβισμό της ἀπό τήν ἀναγκαιότητα καί σκοπιμότητα, καί ἀφετέρου ἀναπτύσσεται παράλληλα ἕνας διάλογος συνεργασίας πού ἀποσκοπεῖ στήν κοινωνική συνοχή καί κοινωνική ἀλληλεγγύη. Ἐχει ἐπίσης τή δυνατότητα γιά μιᾶ ἀνταλλαγῆ ἐποικοδομητικῆς κριτικῆς, ἔτσι ὥστε οὔτε ἡ θεολογία νά ἐμφανίζεται ὡς ἀπόκοσμη ἢ ἀντίκοσμη, οὔτε ἡ ἐπιστήμη μέ ἕνα ἀπόλυτο καί μεταφυσικό πρόσωπο. Μέσα ἀπό τά θεολογικά πανεπιστημιακά συγγράμματα ἀσκεῖται μιᾶ πολύ χρήσιμη κριτική στό πλαίσιο τῆς βιοηθικῆς ἢ βιοθεολογίας σέ ἐπικίνδυνα ἐπιστημονικά ἀνοίγματα τῆς Γενετικῆς πού στρέφονται κατά τοῦ ἀνθρώπινου γένους, τῆς πολιτισμικῆς ὁμοιογένειας καί τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Μέ τήν ἴδια δραστηριότητα σχετικοποιοῦνται καί κάθε λογῆς θρησκευτικά ὑποκατάστατα, ὅπως ἡ τεχνολογία καί ἡ πληροφορική πού καταδυναστεύουν τή δημόσια καί ιδιαίτερα τήν προσωπική ζωή τῶν πολιτῶν.

3. Μέ τά Προπτυχιακά καί Μεταπτυχιακά Προγράμματα οἱ Θεολογικές Σχολές παρέχουν τίς ἀπαραίτητες καί πιό κατάλληλες προϋ-

1. Μ. ΜΠΕΓΖΟΥ, *Τό μέλλον τοῦ παρελθόντος*, Ἀθήνα 1993, σ. 57.

ποθέσεις γιά τό διάλογο τῆς ἀνοιχτῆς καί περιεκτικῆς σέ περιεχόμενο Θεολογίας ἀλλά καί τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν κοινωνική πραγματικότητα, παρέχοντας ἀρχές ἐπίλυσης, ἐποικοδομητικῆς συζήτησης ἢ κριτικῆς θεώρησης τῶν κοινωνικῶν ἰδεολογιῶν καί τῶν κοινωνικῶν προβλημάτων. Οἱ καλύτερες προϋποθέσεις βασιζονται στό γεγονός ὅτι οἱ Θεολογικές Σχολές στήν Ἑλλάδα δέν ἔδρασαν ὡς θεσμοποιημένοι φορεῖς ἐξουσίας μέ ἀρνητικές παρεμβολές στήν κοινωνική πραγματικότητα, κάτι τό ὁποῖο δέν μπορεῖ νά ἰσχυριστεῖ γιά τόν ἑαυτό της ἡ Ἐκκλησιαστική Διοίκηση. Ἀντίθετα, οἱ Θεολογικές Σχολές εἴτε αὐτόκλητα εἴτε ἑτερόκλητα προσπάθησαν νά διασκεδάσουν, ἄν ὄχι νά ἀπολογηθοῦν στους φοιτητές καί την κοινωνία γιά τά κακῶς πεπραγμένα τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοίκησης. Μέ λίγα λόγια, οἱ Θεολογικές Σχολές, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων καί σέ ἐπίπεδο πολύ συγκεκριμένων προσώπων, δέν ἐξετέθηκαν οὔτε ἐργαλειοποιήθηκαν ἀπό πολιτικά καί ἄλλα συμφέροντα, ἐπομένως ἦταν καί εἶναι σέ θέση νά περιβάλλουν τό διάλογο μέ ἀξιοπιστία καί συνέπεια.

4. Στίς Θεολογικές Σχολές καλλιεργεῖται τό πνεῦμα τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἐλευθερίας πού ἐπιτρέπει καί ἐπιβάλλει μιά ἀμερόληπτη καί πέρα ἀπό θρησκευτικούς ὑποκειμενισμούς ἔρευνα τῶν Πηγῶν καί δυνατότητα ἀσφαλῶν συμπερασμάτων. Ἔτσι, ἡ Θεολογία γίνεται ἀπαγορευτική σέ κανόνες, ἤθη καί συμπεριφορές πού εὐνοοῦν εἴτε τόν ἐκκλησιαστικό ἀτομικισμό εἴτε τόν ἐκκλησιαστικό ὀλοκληρωτισμό. Αὐτός ὁ χαρακτήρας τῆς θεολογίας δέν ἔχει ἐπιπτώσεις μόνο στό ἐκκλησιαστικό περιβάλλον, ἀλλά καί στό εὐρύτερο κοινωνικό, ἀφοῦ εἶναι γνωστό ὅτι μεταξύ κοινωνίας καί Ἐκκλησίας ἰσχύει ἡ ἀρχή τῶν συγκοινωνούντων δοχείων. Τό πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας στή θεολογική διατύπωση παραπέμπει στήν ἐλευθερία ἔκφρασης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί στή συνέχεια στήν ἐλευθερία ὡς μοχλό θεμελίωσης καί ἔκφρασης ὅλων τῶν πτυχῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ ἐν λόγῳ ἐλευθερία ἀκυρώνει ἀπόλυτες ἐκκλησιαστικές καί κοινωνικές συμπεριφορές, ὅπως ὁ δεσποτισμός, ὁ δογματισμός, ὁ νομικισμός, ὁ εὐσεβισμός, ὁ ὑποκειμενισμός, ὁ φανατισμός. Ἡ ἀκαδημαϊκή ἐλευθερία εἶναι ἴσως τό καλύτερο ἀντίδοτο κατά τῆς ὑποταγῆς σέ τύπους καί σχήματα ἀλλά

καί σέ ἐξωπανεπιστημιακές σκοπιμότητες. Μέ αὐτά τά δεδομένα ἡ θεολογία συμβάλλει μέσα ἀπό τή διατύπωση τῶν δογματικῶν καί ἠθικῶν ἀληθειῶν τῆς στή σχετικοποίηση ὄλων τῶν ἀπόλυτων μεγεθῶν πού ἀπειλοῦν καί τήν κοινωνική ζωή, ὅπως ὁ ἐθνοφυλετισμός², ὁ ἄκρατος κομματισμός, οἱ παραπλανητικές ἰδεοληψίες, ἡ παντοδυναμία τῶν ΜΜΕ, ἡ παγκοσμιοποίηση κ.ἄ.

II. ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

II. 1 ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ

1. Ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές ἀποφοίτησαν ὅσοι κληρικοί μέχρι τώρα ἀναδείχτηκαν σπουδαῖοι ἐπίσκοποι ἢ ἡγούμενοι μεγάλων καί δραστήριων μοναχικῶν συγκροτημάτων πού δέν πρόσφεραν μόνο σπουδαῖο ἐκκλησιαστικό, ἀλλά καί πολύ σημαντικό κοινωνικό ἔργο. Ἀπό τίς ἴδιες Σχολές ἀναδείχθηκαν μεγάλοι Πατριάρχες καί Ἀρχιεπίσκοποι τοπικῶν Ἐκκλησιῶν πού λάμπρυναν μέ τήν παρουσία τους τήν Ὁρθοδοξία σέ πολλά μέρη τοῦ Κόσμου. Ἀναδείχθηκαν ἐπίσης καί μεγάλοι ἄγιοι, ὅπως ὁ Ἅγιος Νεκτάριος, ἀλλά καί ἀξιόλογοι ἱεραπόστολοι τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

2. Ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές ἀποφοίτησαν καθηγητές θεολόγοι πού λάμπρυναν μέ τήν παρουσία τους τή θεολογική καί θρησκευτική ἐκπαίδευση τῶν νεοελλήνων. Ἀνέλαβαν αὐτοί τό ρόλο τοῦ ἀνάδοχου, ὅταν οἱ φυσικοί ἀνάδοχοι ἀδράνησαν ἢ ἀρνήθηκαν τήν κατήχηση ἐν γνώσει καί μέ τή σιωπηλή συγκατάθεση τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Διοίκησης πού ἀνέχτηκε καί ἀνέχεται τήν ἐκπλήρωση μόνο τυπικῶν προϋποθέσεων γιά τήν πραγματοποίηση τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος. Οἱ ἴδιοι θεολόγοι ἐπιφορτίστηκαν καί μέ τό ἄχαρο ἔργο τοῦ ἀπολογητῆ ἀντί γιά ἄλλους, ὅταν οἱ μικροί καί μεγάλοι μαθητές ἀντιπαρέθεταν στά ἐπιχειρήματα καί τίς διδακτικές προτάσεις τῶν καθηγητῶν τους ἀναντίστοιχα ἐκκλησιαστικά ἤθη καί συμπεριφορές.

2. Μ. ΜΠΕΓΖΟΥ, ὅπ.π., σ. 122.

Ἀπό τίς Θεολογικές Σχολές ἀποφοίτησαν καί θεολόγοι πού δέν διορίστηκαν σέ σχολεῖα, ἀλλά πρόσφεραν καί προσφέρουν κοινωνικό ἔργο ἀπό ἄλλα πολλά καί διαφορετικά πόστα, δίνοντας μιά ἄλλη πνοή στήν κοινωνική πραγματικότητα μέ τή θρησκευτική καί γενικότερη ἀνθρωπιστική τους μόρφωση.

3. Οἱ καθηγητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἔκαναν μέ τή συμμετοχή τους σέ διεκκλησιαστικούς ἢ διαθρησκειακούς διαλόγους ἢ παγκόσμια Συνέδρια γνωστή τόσο τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδας ὅσο καί τήν ἴδια τήν Ἑλλάδα. Ἐγιναν ἔτσι πρέσβεις τῆς οἰκουμενικότητας τόσο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὅσο καί τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς.

4. Καθηγητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρωτοστάτησαν στή δημιουργία ἐνώσεων κοινωνικοῦ προβληματισμοῦ. Ὑπενθυμίζω τήν ἴδρυση ἀπό τόν ἀείδιμο Παναγιώτη Μπρατσιώτη τῆς Χριστιανικῆς Κοινωνικῆς Ἐνώσεως, τοῦ Χριστιανικοῦ Κοινωνικοῦ Κύκλου, τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἀντικαρκινικοῦ Ἰνστιτούτου, Νυκτερινῶν Ἐξαταξίων Γυμνασίων, Φροντιστηρίων Ἐλευθέρων Σπουδῶν.

5. Στό πρόσωπο τοῦ Νικολάου Νησιώτη ἡ Θεολογία ἤλθε σέ διάλογο μέ τό παγκόσμιο ὀλυμπιακό κίνημα.

6. Σπουδαῖοι Καθηγητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς προήδρυσαν σέ Ἐταιρεῖες σημαντικῆς κοινωνικῆς προσφορᾶς, ὅπως ἡ Ἐταιρεία τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ, στήν ὁποία προήδρυσαν οἱ Παναγιώτης Μπρατσιώτης καί Νικόλαος Μπρατσιώτης. Ὑπογραμμίζω ὅτι σήμερα στό Λαϊκό Πανεπιστήμιο τῆς ἐν λόγῳ Ἐταιρείας φοιτοῦν περισσότεροι ἀπό 3.000 σπουδαστές.

7. Καθηγητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διετέλεσαν πολιτικά στελέχη Ὑπουργείων.

8. Καθηγητές τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ὑπῆρξαν πρωταίτιοι στήν ἴδρυση καί ἀνάπτυξη τῶν γνωστῶν ὡς θρησκευτικῶν ὀργανώσεων μέ σημαντική παρουσία καί δράση στήν ἑλληνική κοινωνία. Ὑπενθυμίζω τό ρόλο τοῦ Παναγιώτη Τρεμπέλα στήν ἴδρυση τῆς ΖΩΗΣ καί τοῦ ΣΩΤΗΡΑ.

9. Καθηγητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ἔκαναν καί κάνουν σπου-

δαῖτες πολιτικές καί πολιτισμικές παρεμβάσεις στό ΜΜΕ σέ σχετικές ἐκπομπές.

10. Καθηγητές τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν εἶναι αὐτοί πού μετέφρασαν τή Βίβλο καί ὑποβοήθησαν στή διάδοση καί πληροφόρηση τῶν πολιτῶν.

II.2 Η ΑΠΟΨΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ

Ἐξετάσαμε τό ἐρώτημα γιά τή θέση τῆς θεολογίας καί τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἑλληνική κοινωνία, ὅπως αὐτό ἀπαντιέται ἀπό τίς ἴδιες. Περισσότερο ἐνδιαφέρον ἔχει ὅμως νά μάθουμε ποιὰ εἶναι ἡ γνώμη τῆς ἴδιας τῆς κοινωνίας.

Τήν ἀποψη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἀναζητήσαμε σέ δύο επίπεδα:

1) Στό βαθμό προτίμησης τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν ὡς σχολῶν φοίτησης καί στήν ἀποψη τῶν φοιτητῶν τους γι' αὐτές. Τά στοιχεῖα ἀντλοῦμε ἀπό μιά μικρή ἐμπειρική ἔρευνα μεταξύ τῶν φοιτητῶν καί τῶν δύο Τμημάτων τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν.

Στό ἐρώτημα, ἂν ἡ παρουσία τους στή Θεολογική Σχολή ὀφείλεται στήν τύχη καί ὄχι στή δική τους ἐπιλογή, ἀπάντησε τό 32%. Εἶναι ὡστόσο σαφές ὅτι τό ποσοστό 68% δέν περιλαμβάνει φοιτητές πού οἱ θεολογικές σπουδές ἦταν ἡ πρώτη τους ἐπιλογή. Ἡ χαμηλή προτίμηση τῶν θεολογικῶν σχολῶν ἀντιστοιχεῖ ἀφενός στό βαθμό ἐκκοσμίκευσης τῆς κοινωνίας καί ἀφετέρου στίς δυνατότητες σύνδεσης μέ τό χῶρο τῆς ἐργασίας. Καί στίς δύο περιπτώσεις πρόκειται γιά τήν ἐγγενή ἢ μή ἐγγενή ἀδυναμία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν νά συνδέονται ἄμεσα μέ τήν πραγματικότητα καί τίς ἀνάγκες της, ὅπως αὐτές ὀρίζονται ἀπό τό σύγχρονο κοινωνικό ὀρθολογισμό. Στήν ἀδυναμία αὐτή διαπιστώνεται εἴτε ἡ ἔλλειψη κύρους λόγω τῶν ἐσωτερικῶν κρίσεων, τοῦ ἐπιπέδου τῶν σπουδῶν, τοῦ μοφωτικοῦ ἐπιπέδου τῶν μελῶν ΔΕΠ ἢ τῆς γενικότερης κρίσης τοῦ Πανεπιστημίου εἴτε ἡ γενικότερη ἄρνηση τῆς κοινωνίας νά ἀποδεχθεῖ χῶρους πού ἐκφράζουν παραδοσιακές καί κατά περίπτωση συντηρητικές ἀξίες. Ἡ εἰκόνα ἀλλάζει ἢ φαίνεται νά ἀλλάζει κάθε φορά πού ἐμφανίζονται ἐκσυγ-

χρονιστικές τοποθετήσεις σέ σύγχρονα προβλήματα. Ἀπό τά στοιχεῖα πού ἔχουμε στή διάθεσή μας τό 90% τῶν φοιτητῶν μας βρίσκει τίς θεολογικές σπουδές ἐνδιαφέρουσες. Οἱ λόγοι ποικίλλουν. Τό 36% θεωρεῖ ὅτι οἱ θεολογικές σπουδές προωθοῦν τή θεολογική τους σκέψη, τό 67% ὅτι ἐμπλουτίζουν τίς ἐγκυκλοπαιδικές γνώσεις, τό 14% ὅτι ἐνισχύουν τό ἐκκλησιαστικό τους φρόνημα καί τό 30% ὅτι δίνουν ἀπάντηση στό ἐρώτημα γιά τό πραγματικό νόημα τῆς ζωῆς τους. Μήν προσθέτετε τά ποσοστά, γιατί μερικοί ἐπέλεξαν περισσότερες τῆς μιᾶς ἀπαντήσεις. Εἶναι πάντως ἐντυπωσιακό ὅτι μόνο τό 2% ἤ τό 3% βρίσκουν τίς θεολογικές σπουδές ὡς χωρίς νόημα καί οὐσία, ὡς ἄχρηστες, ὡς ἀπαρχαιωμένες, κανεῖς δέ δέν σημειώνει ὅτι αὐτές ἔχουν ἀντεκκλησιαστικό χαρακτήρα. Θεωρῶ, ἐπίσης, πολύ σημαντικές τίς ἀπαντήσεις στό ἐρώτημα, ποιά εἰκόνα ἔχουν οἱ φοιτητές μας γιά τά μέλη ΔΕΠ τῆς Σχολῆς μας. Τό 30% μᾶς βρίσκουν πολύ καλούς, τό 60% ἱκανοποιητικούς καί τό 10% μέτριους. Στό ἐρώτημα πῶς θά ἐπιθυμοῦσαν νά εἶναι οἱ θεολογικές σπουδές τους: τό 41% ἀπάντησε ὅτι θά τίς ἤθελε ἐκσυγχρονισμένες, μέ τήν ἔννοια τῆς σύνδεσής τους μέ τή σύγχρονη πραγματικότητα, τό 20% συντηρητικές, μέ τήν ἔννοια τοῦ φονταμενταλισμοῦ, καί τό 39% παραδοσιακές, μέ τήν ἔννοια ὅτι παράδοση καί νεωτερικότητα δέν βρίσκονται ἀπαραίτητα σέ σύγκρουση. Ὡς πρός τί θά περίμεναν ἀπό τούς Καθηγητές τους: τό 11% θά τούς ἤθελε περισσότερο ἐνημερωμένους, τό 18% ὡς καλύτερους δασκάλους καί τό 62% ὡς περισσότερο διαλεκτικούς καί προσιτούς.

2) Στήν ἄποψη τῶν πολιτῶν. Ἡ ἄποψη τῶν πολιτῶν διαμορφώνεται περίπου στό ἴδιο κλίμα. Εἶναι ἐντυπωσιακό τό γεγονός ὅτι μόνο 5 στούς ἑκατό δέν γνωρίζουν τήν ὑπαρξη τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καί ὅτι μόνο τό 13% δέν τίς θεωροῦν ὡς ἀπαραίτητες στήν ἐλληνική κοινωνία. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος δέν ἀρνεῖται νά συνδέσει τό ἐρώτημα γιά τό νόημα τῆς ζωῆς καί τήν πορεία τῆς κοινωνίας του μέ τίς Θεολογικές σπουδές καί μάλιστα μέ τίς κρατικές Θεολογικές Σχολές, ἀφοῦ μόνο τό 22% θά ἐπιθυμοῦσε νά εἶναι ἐκκλησιαστικές. Τά στοιχεῖα αὐτά δηλώνουν ὅτι δέν ὑπάρχει πλέον ἡ καχυποψία καί ἡ δυσπιστία τοῦ παρελθόντος, ὅταν ὁ λαός ἔδειχνε ἔμπραχτα τήν ἀποστροφή του στίς Θεολογικές Σχολές, ἐπειδή αὐτές ἦσαν συνδεδεμένες μέ τή δράση τῆς Βαυαροκρατίας

καί ἄλλες ἀντιπαραδοσιακές καί ἀντεκκλησιαστικές δράσεις³. Ὡστόσο ἡ εἰκόνα πού ἔχουν οἱ πολίτες γιά τίς Θεολογικές Σχολές δέν εἶναι καί ἡ καλύτερη. Ἔτσι ἐξηγεῖται τό γεγονός ὅτι τό 48% ὄσων ἀπάντησαν, δέν θά ἔστελναν τά παιδιά τους νά φοιτήσουν σ' αὐτές. Πρέπει ὅμως νά σημειώσουμε ὅτι ἀπό τούς λόγους πού ἐπικαλέστηκαν μᾶς ἀφορᾶ μόνο ὁ ἕνας, δηλαδή ἡ ἀνυποληψία τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης (τόν ἐπικαλοῦνται περίπου οἱ 2 στούς 5), γιὰτί οἱ ἄλλοι δύο, ὁ φόβος τῆς ἀνεργίας (1 στούς 5) ἀφορᾶ τό γενικότερο πρόβλημα σύνδεσης Πτυχίου καί ἀγορᾶς ἐργασίας, ἐνῶ ὁ φόβος τῆς θρησκοληψίας (2 στούς 5) ἀφορᾶ στόν τρόπο δράσης καί συμπεριφορᾶς τοῦ ἱερατείου καί ὄσων ἀσκοῦν τήν λεγόμενη ἐσωτερική ἱεραποστολή. Μέ τήν εὐκαιρία πρέπει νά δηλώσουμε ὅτι ἡ ἄποψη τῶν πολιτῶν γιά τή θεολογία ἐπηρεάζεται ἀκόμη ἀπό τήν εἰκόνα τῆς Ἐκκλησίας στή σύγχρονη ἐκκοσμικευμένη κοινωνία. Ἡ ἀναβαθμισμένη εἰκόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοίκησης ὀδηγεῖ στήν ἀναβάθμιση καί τῆς εἰκόνας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν. Εἶναι πάντως σαφές ὅτι σημαντικό ρόλο στίς παραπάνω ἀπόψεις τῶν πολιτῶν παίζει ὁ ἀπόηχος τοῦ διαλόγου ἐπιστήμης καί θεολογίας καί τῆς δυναμικῆς παρουσίας καί δράσης σπουδαίων προσωπικοτήτων πού πολυδιαφημίζονται καί ἀπό τά ΜΜΕ.

Τελειώνοντας θά ἔλεγα ὅτι ἡ θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στήν ἐλληνική κοινωνία σέ ὅ,τι μᾶς ἀφορᾶ ἐξαρτᾶται ἀπό τό πόσο χρήσιμες εἶναι αὐτές γιά τήν ἐπιστήμη, τήν κοινωνία καί τή θρησκευτική πίστη τῶν Ἑλλήνων. Εἴμαστε λοιπόν ὑποχρεωμένοι ἀπό τήν ἱστορία τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν νά ἐκφέρουμε ἕναν ἐλεύθερο καί ἀκέραιο ἐπιστημονικό θεολογικό λόγο, νά τροφοδοτοῦμε τήν κοινωνία μέ ἀπαντήσεις στά κρίσιμα ἐρωτήματα καί προβλήματα τῆς καί νά ἀποδεικνύουμε στό ἐκκλησιαστικό σῶμα τό σημαντικό ρόλο τῆς ὀρθόδοξης θεολογίας στή διαμόρφωση ἀληθινῶν ὄρων ἐκκλησιαστικοῦ ἥθους καί συμπεριφορᾶς.

3. Βλ. Γ. Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, *Λόγος ὡς ἀντίλογος*, Ἀθήνα.

**ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ
ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ**

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΣΚΟΥΤΕΡΗ
Καθηγητῆ Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

ΟΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΕΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΧΟΛΕΣ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

(α) Είσαγωγικά.

Ἡ συζήτηση γιά «προκλήσεις» προφανῶς εἶναι πολυσήμαντη, ἀφοῦ ἡ πρόκληση ὡς ἔννοια εἶναι τουλάχιστον διαφορούμενη. Μιά πρόκληση μπορεῖ νά εἶναι ἀγαθή εὐκαιρία, πού ὁδηγεῖ σέ καλή ἀναθεώρηση ἀπόψεων καί συμπεριφορᾶς, μπορεῖ ὅμως καί νά εἶναι καρπός αὐθάδειας καί προπέτειας πού ἡ ἄκριτη υἰοθέτησή της ὁδηγεῖ τόν ἀπρόσεκτο σέ ἀτραπούς καταστροφῆς.

Στό τραπέζι τῶν διαβουλεύσεων πού οἱ δύο Θεολογικές μας Σχολές ἔχουν ἐτοιμάσει εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά καταθέσουμε μέ ὅλη τήν ἀντικειμενικότητα πού ἐπιβάλλει ἡ ἐπιστημονική μας συνείδηση καί μέ τή συναίσθηση πού ὑπαγορεύει ἡ θεολογική μας ταυτότητα ὅλα ἐκεῖνα τά στοιχεῖα τά ὁποῖα θά μᾶς ἐπιτρέψουν νά ἀξιολογήσουμε τά πράγματα πού ἔχει διαμορφώσει ἡ ἐνεστῶσα εὐρωπαϊκή πραγματικότητα καί τά ὁποῖα προσδιορίζουμε μέ τόν πολυσήμαντο ὄρο «προκλήσεις».

Στή συνείδηση πολλῶν Ὁρθοδόξων, ὄχι μόνο στόν ἑλληνικό χῶρο ἀλλά καί γενικώτερα στόν ἀνατολικοευρωπαϊκό, κυριαρχεῖ ἕνα αἶσθημα ἀνησυχίας ἢ καί καχυποψίας ὅτι τά παρόντα καί τά ἐρχόμενα προετοιμάζουν ἕνα νέο κόσμο ἀπαραδειγμάτιστο, στόν ὁποῖο σκοτεινές δυνάμεις θά διαμορφώνουν τήν πορεία καί τίς ἐξελίξεις του. Βρίσκω ἐξαιρετικά ἐπίκαιρο γιά τήν περίπτωσή μας τό ποίημα *Τελειωμένα* τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδρινοῦ Κωνσταντίνου Καβάφη:

«Μέσα στόν φόβο καί στές ὑποψίες,
μέ ταραγμένο νοῦ καί τρομαγμένα μάτια,
λυώνουμε καί σχεδιάζουμε τό πῶς νά κάμουμε
γιά ν' ἀποφύγουμε τόν βέβαιο

τόν κίνδυνο πού ἔτσι φρικτά μᾶς ἀπειλεῖ.
 Κι' ὅμως λανθάνουμε, δέν εἶν' αὐτός στόν δρόμο·
 φεύτικά ἦσαν τά μηνύματα
 (ἤ δέν τ' ἀκούσαμε, ἤ δέν τά νοιώσαμε καλά).
 Ἄλλη καταστροφή, πού δέν τήν φανταζόμεθαι,
 ἑξαφνική, ραγδαία πέφτει ἐπάνω μας,
 καί ἀνέτοιμους - ποῦ πιά καιρός - μᾶς συνεπαίρνει».

Γιά μιά πραγματική σέ ἕκταση συζήτηση σχετικά μέ τίς εὐρωπαϊκές προκλήσεις καί γιά τό πόσο αὐτές ἐπηρεάζουν τή θεολογική καί τήν ἐκκλησιαστική μας συνείδηση εἶναι ἀναγκαῖο νά γίνῃ, σέ μιά πρώτη φάση, κάποια, ἄς ποῦμε, χαρτογράφηση καί ἐκτίμηση τῆς πραγματικότητας, πρῶτα τῆς ἐλληνικῆς καί ὕστερα τῆς εὐρωπαϊκῆς.

(β) Τό περί Εὐρώπης ἐρώτημα καί οἱ συνήθειες παρ' ἡμῶν τοποθετήσεις σήμερα.

Εἶναι γνωστό ὅτι στήν ἐλληνική πραγματικότητα ὑπάρχουν δύο τάσεις σχετικά μέ τό περί Εὐρώπης ἐρώτημα. Θά μπορούσα νά τιτλοφορήσω τήν πρώτη ὡς τό Ἑλληνικό ὑπέρ Εὐρώπης deliramentum. Πρόκειται γιά τόν βέβαιον ἐνθουσιασμό καί τήν ἀπροϋπόθετη αἰσιοδοξία, τήν ὁποία ἐκφράζει ἡ κατηγορία τῶν «εὐρωλιγούρηδων», ὅπως θά ἔλεγε ὁ γνωστός γραφικός Καθηγητής τῆς πολιτειολογίας (ἡ ἔννοια «γραφικός» εἶναι κατά κύριο λόγο θετική καί ἔτσι χρησιμοποιεῖται ἐδῶ, σημαίνει τόν παραστατικό καί τόν ἐμποιοῦντα ἐντύπωση). Οἱ θιασῶτες τῆς ἐνεστῶσας εὐρωπαϊκῆς εἰκόνας ἀντιλαμβάνονται ὅτι ἡ σημερινή Εὐρώπη παίξει, κατά κάποιο τρόπο, τόν ρόλο τοῦ ἀπό μηχανῆς Θεοῦ τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Στήν ἀρχαία ἐλληνική τραγωδία ὅταν ἡ πλοκή τοῦ ἔργου ὀδηγοῦσε σέ ἀδιέξοδο ἐμφανίζόταν ξαφνικά στή σκηνή, μέ κάποιο τέχνασμα, ὁ «ἀπό μηχανῆς Θεός» ὁ ὁποῖος καί ἔδινε τή λύση στό ἀδιέξοδο τῆς ὑπόθεσης τοῦ ἔργου. Κάπως ἔτσι φαντάζονται καί τόν εὐρωπαϊκό ρόλο οἱ σημερινοί φανατικοί τῆς εὐρωπαϊκῆς ιδέας. Κοντολογίς ἡ Εὐρώπη θά μᾶς λύση ὅλα τά προβλήματα, γιατί σ' αὐτήν θά κάνουν οἱ

άλλοι ὅ,τι ἐμεῖς δέν εἴμαστε διατεθειμένοι ἢ δέν μπορούμε νά ἐπιτύχουμε γιά τόν ἑαυτό μας. Ἡ Εὐρώπη θά διασφαλίσῃ τή δημοκρατία μας, τά σύνορα, τήν καλή γειτονία μας, τά ἀτομικά μας δικαιώματα, θά εἶναι ἐχέγγυο τῆς οἰκονομικῆς εὐρωστίας μας, θά βοηθήσῃ στή βιομηχανική μας ἀνάπτυξη, θά βελτιώσῃ τά ἐκπαιδευτικά μας προγράμματα καί γενικά θά εἶναι ὁ ἀσφαλῆς ἐγγυητής ὅλων τῶν ἰδανικῶν τά ὁποῖα προβάλλει ἢ μετα-νεωτερικότητα. Εἶναι πρόδηλο ὅτι οἱ ἀπόψεις αὐτές τῆς ἀπροϋπόθετης κατάφασης στή νέα εἰκόνα τοῦ κόσμου κυριαρχοῦνται ἀπό ἕνα μεσσιανισμό καί ὑποτιμοῦν κάθε ἀξία, ἢ σχεδόν κάθε ἀξία, πού ἔχει σχέση μέ τό παρελθόν καί πού πηγάζει ἀπό τήν ἐκκλησιαστική ἢ καί τήν πολιτιστική ἐν γένει παράδοση.

Στόν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς προφανῶς ἀνεδαφικῆς αἰσιοδοξίας βρίσκεται ἡ ἄλλη τοποθέτηση πού συλλήβδην δαιμονοποιεῖ τήν Εὐρώπη. Πρόκειται γι' αὐτό πού θά μπορούσα νά ὀνομάσω *terriculamentum Europaicum*. Οἱ ὀπαδοί αὐτῆς τῆς κατηγορίας θεωροῦν τήν Εὐρώπη ὡς τήν πηγὴ ὅλων τῶν δεινῶν, τῶν ὄντων καί τῶν ἐρχομένων. Ἡ Εὐρώπη συνιστᾷ ἕνα χῶρο σκοτεινῶν δυνάμεων καί προθέσεων, ὅπου ὅλοι ἀπεργάζονται, μέ σκοτεινές καί ὑπόγειες μεθόδους, τήν καταστροφή τῆς Ὁρθοδοξίας καί τοῦ ἑλληνο-χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ. Γιά τούς θιασῶτες αὐτῆς τῆς στάσης, ἡ Εὐρώπη ὡς νοοτροπία καί ὡς ἦθος σταδιακά, ἀλλά πάντως σταθερά, ἀλλοιώνει τήν ἰδιοπροσωπία μας καί μᾶς ἀπαλλοτριώνει τῶν ἀξιῶν πού ἔχει διασώσει ἢ παράδοσή μας. Οἱ ἀπόψεις αὐτές, πού ἐδῶ διατυπώνω μ' ἕνα ἀπόλυτο τρόπο, παράγουν ἕνα συντηρητισμό ὁ ὁποῖος κρύβει ἀπό τόν ὀρίζοντά μας τόν δυναμικό χαρακτῆρα τῆς Ὁρθόδοξης ζωῆς καί τήν πράγματι οἰκουμενική διάσταση τῆς θεολογίας μας.

(γ) Ἡ ἐνεστῶσα δυτικοευρωπαϊκή ἐκδοχὴ τῆς Εὐρώπης.

Παράλληλα πρὸς τήν ἰχνογράφηση, μέ ἀδρές ὄντως γραμμές, τῆς ἐνεστῶσας περὶ Εὐρώπης ἑλληνικῆς ἐκτιμῆσεως, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά ἀναφερθοῦμε καί στήν περὶ Εὐρώπης συνείδηση, ὅπως ἐκφράζεται αὐτή

σήμερα από τούς δυτικοευρωπαϊκούς λαούς. Είναι γνωστό ότι από τήν εποχή πού ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἦλθε στή Νεάπολη τῆς ἑλληνικῆς Μακεδονίας, ἀπό τήν εποχή δηλ. πού τό Εὐαγγέλιο πέρασε στήν Εὐρώπη, μέχρι σήμερα, κοσμοϊστορικά γεγονότα σφράγισαν καί διαμόρφωσαν τή φυσιογνωμία τῆς γηραιᾶς ἡπείρου. Ὡστόσο εἶναι ἀδιαμφισβήτητο ὅτι ὁ Παῦλος ὑπῆρξε πρῶτος αὐτός πού ἔβγαλε τόν Χριστιανισμό ἀπό τά στεγανά ἄσιατικά περιβάλλοντα καί τόν εἰσήγαγε στόν οἰκουμενικό ὄριζοντα τῆς ἑλληνικῆς σκέψεως. Ἀπό τήν εποχή αὐτή ἡ ἱστορία τῆς Εὐρώπης συνυφαίνεται μέ τό χριστιανικό Εὐαγγέλιο, τό ἑλληνικό πνεῦμα καί τή ρωμαϊκή κληρονομιά. Μιά ἀμερόληπτη μελέτη τῆς ἱστορίας μᾶς πείθει ὅτι οἱ εὐρωπαϊκοί λαοί, οἱ ὁποῖοι ἔκαναν προοδευτικά τήν ἐμφάνισή τους στήν ἱστορική σκηνή, ἐπιβίωσαν μέ τήν υἱοθέτηση καί ἀξιοποίηση τῶν τριῶν αὐτῶν συνεκτικῶν μεγεθῶν. Ἡ ἑλληνική νοοτροπία, ἡ ρωμαϊκή πολιτειακή καί νομική ἀντίληψη καί ἡ χριστιανική πίστη ἔδωσαν ταυτότητα στόν εὐρωπαϊκό πολιτισμό.

«Ἀσφαλῶς ἡ συνύπαρξη καί συνύφανση τῶν τριῶν αὐτῶν κοσμοϊστορικῶν φαινομένων πέρασε ἀπό μακροχρόνιες διαδικασίες, ἀπό ἔντονες διεργασίες καί ἐπιφυλάξεις, ἀπό συγκρούσεις καί ἀντιθέσεις, γιά νά φθάση τελικά ὄχι σ' ἕναν ἱστορικό συμβιβασμό ἢ σέ ἕνα ἀπλό *modus vivendi*, ἀλλά σέ μιά περιχώρηση ἀξιῶν, ἡ ὁποία ὑπῆρξε καθοριστική στήν ἱστορική ζωή τῶν λαῶν τῆς Εὐρώπης, κυρίως κατά τήν πρώτη μ.Χ. χιλιετία» .

Κατά τή μακρά πορεία του ὁ εὐρωπαϊκός πολιτισμός ἔζησε, καλλιεργήθηκε καί ἀναπτύχθηκε μέσα σ' ἕνα κλίμα ἡρεμίας ἀλλά συχνά καί ἀντιπαλότητας, νηφάλιας προσαρμογῆς ἀλλά καί βίαιων ἐντάσεων. Παρά τίς ἱστορικές διακυμάνσεις τά τρία συστατικά μεγέθη τῆς εὐρωπαϊκῆς κουλτούρας διατήρησαν τήν ἐπιρροή καί σταθερά ὑπῆρξαν οἱ βάσεις τῆς κοινῆς πολιτισμικῆς καί πνευματικῆς κληρονομιάς τῆς Εὐρώπης. Ἀκόμα καί σέ κρίσιμες περιόδους ἱστορικῶν μεταλλαγῶν καί ἀμφισβητήσεων δύσκολα μπορεῖ κανεῖς νά ἀπομονώση ἢ πολλῶ μᾶλλον νά ἀποδιώξη ἀπό τήν εὐρωπαϊκή εἰκόνα κάποιο ἀπό τά θεμελιώδη συστατικά της.

Οἱ χριστιανικές ἰδιαίτερα ἀρχές εἶναι ἐντυπωσιακά παροῦσες σ' ὅλη τή διαδρομή τῆς εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Ποιός πράγματι ἀπροκατάλη-

πτος μελετητής της ιστορίας θά μπορούσε νά ισχυρισθῆ ὅτι ἡ νομοθεσία, ἡ φιλοσοφία, ἡ λογοτεχνία, ἡ τέχνη καί κάθε ἐν γένει μορφή τοῦ πνευματικοῦ βίου δέν φέρουν ἄμεσα ἢ ἔμμεσα τή χριστιανική σφραγίδα; Ἀκόμα καί σ' αὐτό τό κίνημα τοῦ Διαφωτισμοῦ, τό ὅποιο ἐμφανίζεται ὡς κίνηση ἐκτροπῆς ἀπό τίς παραδοσιακές ἀξίες, εἶναι προφανές ἡ ἐπιρροή της διδασκαλίας τοῦ Εὐαγγελίου. Ποιός μπορεῖ στά σοβαρά νά ἀμφισβητήσῃ ὅτι τό σύνθημα της γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, *liberté, égalité, fraternité*, ἀποτυπώνει βασικές ἀρχές της χριστιανικῆς ἀνθρωπολογίας; Καί ποιός μπορεῖ νά ισχυρισθῆ ὅτι ἡ σύγχρονη περί ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων συζήτηση δέν εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς μακρᾶς διεργασίας πού πραγματοποιήθηκε μέσα σ' ἓνα περιβάλλον βαθύτατα ἐπηρεασμένο ἀπό τίς χριστιανικές ἀξίες;

Σήμερα ἡ Εὐρώπη, ὅπως κατανοεῖται καί ἐρμηνεύεται ἀπό τόν ἴδιον τόν διανοούμενο Εὐρωπαῖο, βρίσκεται στό κατώφλι της μετανεωτερικῆς ἐποχῆς, ὅπου νέα δεδομένα διαμορφώνουν τή σύγχρονη εἰκόνα τοῦ κόσμου καί καθ' ὑπερβολήν της Εὐρώπης. Ὁχι μόνο ἀπό πλευρᾶς ἰδεῶν ἀλλά καί ἀπό πλευρᾶς συνθέσεως, ἡ Εὐρώπη ἐμφανίζει σήμερα ἓνα πλουραλισμό. Οἱ ραγδαῖες κοινωνικές μεταβολές, πού προέκυψαν ἀπό τόν συνωστισμό τῶν λαῶν καί τήν κρίση της κοινωνικῆς τῶν τάξεως, ἡ βιομηχανική ἐπανάσταση καί ἡ συνέκδημός της τεχνολογική πρόοδος διαμόρφωσαν μιάν ἀπαραδειγμάτιστη κοινωνική εἰκόνα. Ἡ παραδοσιακή θρησκευτική καί πολιτισμική συνοχή ἀντικαταστάθηκε ἀπό τίς πανανθρώπινες, ὅπως λέγονται, ἀρχές καί ἀξίες τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἡ μέχρι χθές αὐτονόητη χριστιανική φυσιογνωμία της Εὐρώπης ἔχει ἀντικατασταθῆ ἀπό μιᾶ νοοτροπία θρησκευτικοῦ πλουραλισμοῦ καί μιᾶς περιεκτικότητας ἡ ὁποία στήν ἀντίληψη ὠρισμένων ἀγγίζει τά ὅρια τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ. Βρισκόμαστε ἄραγε στά πρόθυρα της μεταχριστιανικῆς Εὐρώπης ἢ μήπως ἡ μεταχριστιανική Εὐρώπη εἶναι πλέον κατάσταση ἀναπόδραστα δεδομένη;

Ὁ σύγχρονος εὐρωπαῖος φαίνεται νά ἔχη συμφιλιωθῆ μέ τήν ἰδέα ὅτι μιᾶ νέα ἐποχή ἄρχισε, κατὰ τήν ὁποία οἱ παραδοσιακοί θεσμοί καί οἱ ἀξίες πού προέκυψαν ἀπό τή συνάντηση τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τόν ἑλληνικό πολιτισμό καί τή ρωμαϊκή κοινωνία μόνο ὡς ἀνάμνηση ἢ

ἔστω ὡς μιά πόρρωθεν ἱστορική ἐμπειρία μποροῦν νά ἔχουν κάποιο νόημα. Ἔτσι ἐξηγεῖται ἡ ἀπροθυμία τῶν εὐρωπαϊκῶν λαῶν νά συμπεριλάβουν στό εὐρωπαϊκό σύνταγμα κάποια ἔστω ἀμυδρά ἀναφορά στόν Χριστιανισμό καί στή συμβολή του στή διάπλαση τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰκόνας. Αὐτό εἶναι ἕνα μόνο δεῖγμα ὅτι ἡ Εὐρώπη τοῦ ἔδῳ καί τοῦ τώρα εἶναι μιά νέα διάσταση πού διαμορφώθηκε καί διαμορφώνεται στήν ἐκκοσμιευμένη ἐποχή μας καί πού ἐλάχιστα σχετίζεται μέ τήν Εὐρώπη τῆς πρώτης καί τῆς δεύτερης χριστιανικῆς χιλιετίας.

(δ) Προκλήσεις γιά τίς Θεολογικές Σχολές καί τήν Ἐκκλησία.

Δέν θά ἤθελα νά ἐπιμηκύνω τήν ἱστορική κριτική καί τούς κοινωνικούς προβληματισμούς μέ βάση τά σύγχρονα δεδομένα, προκειμένου νά συζητήσω τό ζήτημα τῶν προκλήσεων πού συνιστᾶ, γιά τίς Θεολογικές μας Σχολές καί τήν Ἐκκλησία, ἡ ἱστορία καί τό εὐρωπαϊκό παρόν. Κατ' ἀρχάς πρέπει νά τονίσω μέ ἔμφαση ὅτι τήν πρόκληση δέν τήν φοβήθηκε ποτέ ἡ Ὁρθόδοξη Ἀνατολή, ἀλλά ἀντίθετα ὑπῆρξε σταθερά γι' αὐτήν εὐκαιρία ἢ καί παράγων μάλιστα θεολογικῆς προσφορᾶς. Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία δέν ὑπῆρξε ποτέ αἰθεροβάμων στοχασμός ἀλλά μᾶλλον ἀπάντηση σέ συγκεκριμένα προβλήματα τοῦ ἐκάστοτε παρόντος. Ἔτσι, ἡ πρόκληση ἐθεωρεῖτο πάντα ὡς ἔναυσμα νέας δυναμικῆς. Μ' αὐτή τήν ἔννοια ἡ ἱστορία καί πρό πάντων ἡ ἐνεστῶσα εὐρωπαϊκή πραγματικότητα εἶναι εὐκαιρία προβληματισμοῦ, νηφάλιας ἀξιολόγησης, σοβαρῆς μελέτης, ὑπεύθυνης ἐκτιμήσεως τῶν ἱστορικῶν συγκυριῶν ἀλλά καί τῶν ζητημάτων τῆς ἐπικαιρότητας. Ὑπάρχει πράγματι ζωτική ἀνάγκη, ἰδιαίτερα σήμερα, ἀπροκατάληπτης καί ἀντικειμενικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν ἐρωτημάτων πού ἐπιτακτικά θέτει ὁ σύγχρονος κόσμος. Ὁ πανικός καί ἡ φοβία, ἡ διάθεση ἀμυνας, «μέσα στόν φόβο καί στές ὑποψίες, μέ ταραγμένο νοῦ καί τρομαγμένα μάτια», ὅπως θά ἔλεγε ὁ Καβάφης, δέν συνάδουν πρός τό Ὁρθόδοξο θεολογικό φρόνημα.

Θά προσπαθῆσω νά ἐξετάσω τό ἐρώτημα πού ἀφορᾶ στίς «εὐρωπαϊκές προκλήσεις γιά τίς Θεολογικές Σχολές καί τήν Ἐκκλησία» σέ

δύο ἄξονες ἢ διαμέτρους διαλόγου. Ὁ πρῶτος ἄξονας ἀφορᾷ σέ προκλήσεις πού ἀναδύονται ἀπό τήν ἱστορία. Ὁ δεύτερος σχετίζεται μέ τήν εὐρωπαϊκή ἐπικαιρότητα. Εἶναι αὐτονόητο ὅτι στήν κάθε διάμετρο θά ἀναφερθῶ ἀναπόφευκτα ἐπιλεκτικά σέ ὠρισμένα μόνο σημεῖα, στά ὁποῖα κρίνω ὅτι πρέπει νά δοθῇ κάποια ἰδιαίτερη προσοχή. Εἶναι ἐπίσης αὐτονόητο ὅτι θά προσπαθῶ νά διαβάσω τό παρελθόν καί τό παρόν τῆς Εὐρώπης ὑπό τό πρίσμα τοῦ ἥθους καί τοῦ φρονήματος τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας.

(1) Εἶναι γνωστό ὅτι ἡ εὐρωπαϊκή ἱστορία στό σύνολό της, καί εἰδικώτερα ἡ εὐρωπαϊκή ἐκκλησιαστική ἱστορία, ἀποτελοῦσε, καί σήμερα συνεχίζει ἐξ ἴσου νά ἀποτελῇ, μιᾶ πρόκληση γιά τήν Ὁρθόδοξη θεολογία. Θά ἐπαναλάβω ὅτι πρόκειται γιά πρόκληση, ἡ ὁποία ἔχει νόημα ὅταν δέν ἐξαντλεῖται στήν ἄγωνα ἀντιπαράθεση, στήν ἀρνητική κριτική καί στήν ἀπολογητική τῆς αὐτοάμυνας, ἀλλά γίνεται ἀφορμή γόνιμου θετικοῦ λόγου. Στά κεφάλαια εἰδικώτερα τῆς ἐκκλησιολογίας καί τῆς ἀνθρωπολογίας, ὅπως μάλιστα αὐτά διαμορφώθηκαν κατά τή δεύτερη χριστιανική χιλιετία, ἡ δυτική θεολογική πραγματικότητα ἀποτελεῖ σταθερά πρόκληση καί ὑπαρκτό αἶτημα γιά κατάθεση τοῦ λόγου τῆς θεολογίας τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ διπολική δυτική ἐκκλησιαστική κοινωνία, στήν ὁποία προβάλλεται ἀπό τή μιᾶ μεριά μιᾶ συγκεντρωτική ἐκκλησιολογία καί ἀπό τήν ἄλλη μιᾶ ἀτομοκεντρική ἐκκλησιαστική ὄντολογία, ἀποτελεῖ μοναδική εὐκαιρία καί πρόκληση προβολῆς τῆς ἔννοιας καί τῆς πρακτικῆς τῆς κοινωνίας, ὅπως τήν διέσωσε ἡ συνοδική λειτουργία στήν Ἀνατολή. Ἡ ἀνάγκη ἐμβαθύνσεως καί περαιτέρω ἐρμηνείας τῆς ἀρχῆς τῆς κοινωνίας εἶναι ἐπιτακτική, ὅχι μόνο γιά λόγους ἐκκλησιολογικούς ἀλλά καί εὐρύτερα, ἰδιαίτερα σήμερα στήν ἐποχή τῆς μηχανῆς καί τῆς δεδομένης ἀπομονώσεως τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου.

Τό θέμα τῆς «κοινωνίας» καί τοῦ «προσώπου» κατά τήν ἀντίληψη πολλῶν φαίνεται ὅτι εἶναι ἐπαρκῶς συζητημένο. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι οἱ ἔννοιες «κοινωνία» καί «πρόσωπο» ἔχουν ἐπανειλημμένα μελετηθῆ καί σέ διάφορες μάλιστα συνάφειες, ὥστόσο ἡ «ἀπανθρωπία» τῶν σύγχρονων κοινωνιῶν μᾶς ἐπιβάλλει νά γίνουμε φιλόανθρωποι, νά βγοῦμε ἀπό τά στεγανά τῆς αὐτάρκειάς μας καί νά δώσουμε στόν κόσμον τό αὐθε-

ντικό μήνυμα της 'Ορθοδοξίας πού από τή φύση του είναι οίκουμενικό. Σήμερα ή 'Ορθοδοξία πάσχει από ένα άνορθόδοξο αίσθημα έγωτικής αυτάρκειας και απομόνωσης. Οί δεινές ιστορικές άναμνήσεις, οί περιπέτειες του παρελθόντος έχουν κάνει πολλούς από μās έσωστρεφεϊς και συντηρητικούς. Θα πρέπει νά συνειδητοποιήσουμε ότι, ως Θεολογικές Σχολές και ως 'Ορθόδοξη 'Εκκλησία, έχουμε χρέος νά αξιοποιήσουμε τίς προκλήσεις της ιστορίας και μέ τόν λόγο μας έμεϊς πλέον νά προκαλοῦμε, γιά τό καλό της σημερινής κοινωνίας και του σημερινού ανθρώπου. 'Η 'Ορθοδοξία μπορεί νά είναι απάντηση στά έρωτήματα του παρόντος όταν ή ίδια συνειδητοποίηση τό οίκουμενικό της χρέος. Μέ δεδομένη αυτή τήν ευθύνη ό μή 'Ορθόδοξος κόσμος ασφαλώς θα ήθελε νά ακούση περισσότερο γιά τήν περί κοινωνίας και περί προσώπου διδασκαλία της 'Ορθόδοξης ανθρωπολογίας.

'Ο δυτικοευρωπαϊκός νομικισμός, ό όποϊος σφράγισε τήν ιστορία της δυτικής Ευρώπης και ό όποϊος έμφανίσθηκε είτε ως άκτιβισμός και χρησιμοθηρία είτε ως χαρισματική μοιρολατρία, αποτελοῦσε και αποτελει και σήμερα ευκαιρία νά αναπτύξη ή 'Ορθόδοξη θεολογία τήν περί συνεργίας διδασκαλία της. 'Η εποχή μας είναι αναντίρρητα εποχή της ανθρωπολογίας. Τό «πάν μέτρον άνθρωπος» του αρχαιοελληνικού κόσμου έχει επανέλθει μέ διάφορες μορφές και απαιτεϊ τή σοβαρή κριτική και τήν αντιπρότασή μας.

'Ο μεγάλος της ρωσικής λογοτεχνίας Φιοντόρ Ντοστογιέφσκι, αναφερόμενος στις ευρωπαϊκές ιδίως χώρες, έγραφε σ' ένα προφητικό κείμενό του ότι: «Αυτές οί χώρες χωρίς Θεό, αυτές οί χώρες του ανθρώπου - βασιλιά, του χρήματος, του ύπολογισμού, της έπιστήμης, πνίγονται λίγο-λίγο κάτω από τόν πλοῦτο των πυροτεχνημάτων τους. 'Η σωτηρία είναι άλλοῦ. 'Η σωτηρία είναι μέσα σ' ένα λαό νέο, μέσα στό ρωσικό λαό, πού ή κουλτούρα δέν τόν άγγιξε, πού ή άπλή πίστη και ή παιδικότητα τόν κυριαρχεϊ ακόμη, και πού περιμένει τήν ώρα του στις πόρτες της ιστορίας» .

Πιστεύω δέν θα πρέπει νά εκτιμήσουμε ότι ύποκρύπτει σωβινισμό ή προφητική κριτική του Ντοστογιέφσκι γιά τόν άνθρωπο - βασιλιά και μάλιστα ή άποφή του ότι ή σωτηρία βρίσκεται μέσα σ' ένα λαό νέο,

μέσα στο ρωσικό λαό. Ο Ντοστογιέφσκι κατέγραψε με ρεαλισμό την τραγωδία του δυτικού ανθρώπου, ο οποίος προσπαθεί εκ των έξω να οικοδομήσει μία κοινωνία συνοχής, και μπροστά σ' αυτή την αδιέξοδη σχιζοφρένεια είπε ότι ή σωτηρία μπορεί να έλθει από ένα νέο λαό, ο οποίος έχει ήδη μιάν ακατάλυτη έσωτερική συνοχή. Αναμφίβολα ο Ντοστογιέφσκι αναφερόταν στην Όρθοδοξία του νέου αυτού λαού. Η Όρθοδοξία ως θεολογία και ως κοινωνική συνεκτική δύναμη μπορεί να έμβολιάσει τον κόσμο με αντισώματα τά όποια θά τον προστατεύσουν από τή φθίνουσα αυτοδιάλυσή του.

(2) Είναι προφανές, και στά μάτια ακόμη ενός άδαους, ότι ή ευρωπαϊκή έπικαιρότητα προκαλεί, περισσότερο πιθανώς από τήν ευρωπαϊκή ιστορία, τον κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο στην περίπτωση μας μάλιστα είναι, χωρίς άμφιβολία, ευκαιρία άφυπνίσεως τής θεολογικής μας συνειδήσεως. Τά δρώμενα του παρόντος επιβάλλουν έπιτακτικά να τά αντιμετώπισουμε όχι ως αναπόφευκτη είμαρμένη, αλλά σαν νέα ευκαιρία σοβαρής εργασίας και υπεύθυνης μαρτυρίας και προβολής του καθαρού θεολογικού λόγου και τρόπου. Ένός λόγου και τρόπου ο οποίος δέν μπορεί να περιορίζεται στά όρια τής αύλης μας, αλλά μπορεί να άγγίξει τις χορδές τής πανανθρώπινης συνειδήσεως.

Η ύψιστη ευθύνη τής Όρθόδοξης θεολογίας σήμερα είναι, πιστεύω, να υπερβή τήν αυτάρκειά της, να καταστήσει αίσθητή τήν παρουσία της στον περιεκτικό ευρωπαϊκό κόσμο και να έργασθη για τήν ανανέωση του λόγου της, ώστε να είναι προσιτός στον άνθρωπο τής νέας έποχής. Τά τελευταία πενήντα χρόνια οι ευρωπαϊκές κοινωνίες μεταπήδησαν από τήν τακτική του πολιτισμικού ιμπεριαλισμού στην άποδοχή τής πολυπολιτισμικής μορφής τής κοινωνίας. Πρόκειται για μία άλλαγή που δέν έχει όμοιό της στην ιστορία.

Τό ότι ή Ευρώπη του σήμερα δέν είναι ή Ευρώπη του χθές ούδόλως σχετικοποιεί τήν ευθύνη τής θεολογίας μας και άσφαλώς δέν πρέπει να τήν όδηγήσει σε δρόμους συγκρητισμού ή συντηρητισμού. Τό χρέος τής θεολογίας, στα πλαίσια του ευρωπαϊκού είναι και γίγνεσθαι, περικλείεται, πιστεύω, σε δύο προτάσεις: (α) στό να μείνη ή ίδια πιστή στην παράδοσή της και (β) στό να δώσει αυτή τήν παράδοση ανανεωμένη, σε

καμμιά περίπτωση νοθευμένη, στὸν κόσμον τοῦ σήμερα. Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία ὀφείλει νὰ διασώσῃ, στίς νέες πλέον συνθήκες, τὴν ἰσορροπία μεταξύ παραδόσεως καὶ ἀνανεώσεως. Ὁ λόγος τῆς θεολογίας ὀφείλει νὰ λειτουργῇ στὴ νέα Εὐρώπη ὡς ὑπόμνηση τῆς σταθερότητας καὶ παράλληλα ὡς λόγος πού δέν θά εἶναι ἀνασταλτικό κήρυγμα τῆς προόδου. Ὁφείλει νὰ εἶναι λόγος ἰσορροπίας καὶ πρό πάντων λόγος σεβασμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου.

Πρὸς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς εἰσηγήσεως θά ἤθελα νὰ ὑπογραμμίσω, σχεδόν τηλεγραφικά, δύο μόνο σημεῖα πού θεωρῶ καίρια καὶ μέ τά ὅποια προσδιορίζεται τὸ σημερινό θεολογικό μας χρέος.

Τὸ πρῶτο σημεῖο ἀφορᾷ στὴν ἐνότητα τοῦ Ὁρθόδοξου κόσμου. Δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ αὐθεντική Ὁρθόδοξη ἀνταπόκριση στὴ νέα εἰκόνα καὶ στίς προκλήσεις τῆς σύγχρονης Εὐρώπης ἂν ἡ Ὁρθοδοξία δέν συνειδητοποιήσῃ τὴν εὐθύνη τῆς ἐνότητάς της, μιᾶς ἐνότητος ἢ ὁποία δέν θά ἐξαντλεῖται στό δόγμα καὶ στὴν τελετουργική ὁμοιομορφία ἀλλὰ θά ἐκφράζεται μέ τὴν ἀγαστή συνεργασία καὶ τὴν κοινὴ μαρτυρία. Τά προβλήματα εἶναι ἀναγνωρισμένα καὶ ἡ θεολογία μας καλεῖται μέ τὴν ὑπεύθυνη ἔρευνα καὶ τὴν ἀντικειμενικὴ ἐκτίμηση τῶν καταστάσεων νὰ βοηθήσῃ τίς Ἐκκλησίες καὶ σταθερὰ νὰ παραπέμπῃ στὴ νοθεσία τοῦ Παύλου, «...ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4: 1-3).

Τὸ δεύτερο σημεῖο ἀφορᾷ στὴ θεολογικὴ εἰδικώτερα ἐκπαίδευση. Εἶναι γνωστό ὅτι σήμερα, στὴν ἐποχὴ τῶν ἀντιφάσεων καὶ τῆς ἱκανῆς στερήσεως ἀξιῶν, ἡ θεολογικὴ παιδεία, ὡς φιλοσοφία καὶ πράξη, πρέπει νὰ βρῖσκεται σὲ ἀδιάκοπη ἐγρήγορηση. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλὰ ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐτοιμότητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς θεολογικῆς μας ἐκπαίδευσης καὶ ἀγωγῆς. Κυριολεκτικὰ ἡ σημασία τοῦ παρόντος εἶναι ἐδῶ ἀποφασιστικὴ γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ μέλλοντος.

Θά κλείσω μέ τὴν ἀναφορά σὲ ἓνα μόνο θέμα πού προκαλεῖ σήμερα τὴ θεολογικὴ ἐκπαιδευτικὴ μας ἐργασία. Πρόκειται γιὰ τὴ σημασία πού ἔχουν οἱ νέες τεχνολογίες στὴ μετάδοση τῶν θεολογικῶν γνώσεων

καί γιά τό πῶς αὐτές οἱ νέες τεχνολογίες μποροῦν νά ἐναρμονισθοῦν μέ τό Ὁρθόδοξο θεολογικό ἦθος πού εἶναι πρωτίστως ἦθος κοινωνίας. Ἡ θεολογική ἐκπαιδευτική οἰκογένεια ἔχει σήμερα μιά ἐπί πλέον ὑποχρέωση. Νά βρῆ τόν δρόμο καί τόν τρόπο ὥστε ἡ τεχνική πρόοδος καί ὁ πολιτισμός τῶν μέσων νά εἶναι χρηστικά ἐργαλεῖα τοῦ θεολογικοῦ ἔργου χωρίς ποσῶς νά ἀλλοιώνεται μέ τή χρήση των ἢ πραγματική θεολογική μὀρφωση πού εἶναι συνυφασμένη μέ τήν κοινωνία καί ἡ ὁποία τελικά ἀποβλέπει στή μεταμὀρφωση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου. Ἡ σύγχρονη θεολογική ἐκπαίδευση ὀφείλει νά ἀξιοποιῆ τίς δυνατότητες πού προσφέρουν οἱ ἐπιστῆμες τῆς πληροφορίας, ἐπισημαίνοντας καί ἀποφεύγοντας συγχρόνως τίς ἐκτροπές, στίς ὁποῖες συχνά ὀδηγοῦν τά ἐντυπωσιακά ἐπιτεύγματα τῆς τεχνικῆς. Ἡ ἀποστολή μας εἶναι νά μετατρέψουμε τά ἠλεκτρονικά ἐργαλεῖα ἀπό μηχανές πού ἐκτρέφουν τόν ἀτομοκεντρισμό καί λειτουργοῦν ἐναντίον τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν σέ μέσα ἀναπτύξεως τῆς κοινωνίας τῶν προσώπων καί τῆς ἐπικοινωνίας θεσμῶν. Πράγματι τά θαυμαστά αὐτά ἐργαλεῖα μποροῦν νά βοηθήσουν τή συνεργασία τῶν ἀνά τόν κόσμο Θεολογικῶν Σχολῶν, μποροῦν νά συνδράμουν στήν ἀνάπτυξη τῆς ἐνημέρωσης μέ τή δημιουργία ἠλεκτρονικῶν βιβλιοθηκῶν καί ἀκόμα νά πλουτίσουν τή μαθησιακή διαδικασία μέ τή συλλογική καί τήν ἐξ ἀποστάσεως ἐκπαίδευση.

Οἱ Θεολογικές μας Σχολές βρίσκονται σήμερα μπροστά σ' ἕνα νέο σταυροδρόμι τοῦ κόσμου. Ἡ φυγή ἀπό τό ἱστορικό παρόν ἰσοδυναμεῖ μέ λιποταξία, ὅπως καί ὁ ἄκριτος συμφυρμός μέ ὅ,τι διαθέτει ὁ κόσμος σημαίνει ἀλλοτρίωση. Τό χρέος μας εἶναι νά μείνουμε ἐδῶ, νά ἀξιοποιήσουμε κατὰ τόν καλλίτερο τρόπο ὅ,τι προσφέρει ὁ κόσμος χωρίς ὅμως νά γίνουμε ἐξάρτημά του. Νά μείνουμε ἐδῶ καί μέ κριτικό πνεῦμα νά προσλαμβάνουμε καί νά χρησιμοποιοῦμε ὅ,τι προσφέρει ἡ πρόοδος καί εἶναι «εὐάρεστον» στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Νά μείνουμε ἐδῶ καί νά προχωροῦμε ἐπίμονα καί σταθερά ἀπό τή μὀρφωση στή μεταμὀρφωση. Δέν βρίσκω καλύτερη καταληκτική πρόταση ἀπό τήν προτροπή τοῦ Παύλου: «Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διά τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ... μή συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλά μεταμορφοῦσθαι τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοός ὑμῶν, εἰς τό δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τό θέλημα τοῦ

Θεοῦ, τό ἀγαθόν καί εὐάρεστον καί τέλειον. Λέγω γάρ διά τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι παντί τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μή ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν, ἀλλά φρονεῖν εἰς τό σωφρονεῖν» (Ρωμ. 12: 1-3).

ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΗΤΟΡΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΩΤΟΠΡ. ΓΕΩΡΓΙΟ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟ

Μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ φθάσαμε στό τέλος τοῦ Συνεδρίου μας καί μέ τήν ἄδειά σας θά προσθέσω δύο ἀκόμη λόγια. Αἰσθάνομαι τήν ἀνάγκη νά ἐκφράσω, ὡς δίκαιο ὄφλημα, τίς θερμές εὐχαριστίες μου πρός τά πρόσωπα ἐκεῖνα, πού συνέβαλαν στήν ἐπιτυχῆ, ὅπως πιστεύω, ὀλοκλήρωση τοῦ Συνεδρίου μας.

Εὐχαριστῶ τόν Κοσμήτορα, τόν Πρόεδρο κ. Ἰ. Κογκούλη, τήν Πρόεδρο κ. Δ. Λιάλιου, ἀλλά καί ὄλους τοὺς συναδέλφους κάθε βαθμίδας τῆς ἀδελφῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης γιά τήν παρουσία καί συμβολή τους στή σύναξή μας. Κάμαμε ὅ, τι περισσότερο μπορούσαμε, γιά νά γίνει πιό εὐχάριστη ἡ ἐδῶ διαμονή σας, ζητοῦμε ὁμῶς συγγνώμη γιά κάθε παράλειψή μας.

Εὐχαριστῶ τά μέλη τῆς Κοσμητείας τῶν Ἀθηνῶν, τοὺς Προέδρους κ.κ. Χ. Σωτηρόπουλο καί Παν. Χριστινάκη, ἀλλά καί τοὺς ἐκπροσώπους τῶν φοιτητικῶν μας Συλλόγων γιά τή βοήθεια καί τή συνεργασία τους. Ὅπως, ἐπίσης, εὐχαριστῶ τοὺς φοιτητές καί τίς φοιτήτριες, πού πρόθυμα συμπαραστάθηκαν στήν προετοιμασία καί διεξαγωγή αὐτοῦ τοῦ Συνεδρίου. Ἀκόμη τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Σχολῆς μας, γιά τήν ἄμεση ἢ ἔμμεση συναντίληψή τους.

Εὐχαριστῶ τά μέλη τῆς Ὀργανωτικῆς μας Ἐπιτροπῆς, πού ὑπερέβαλαν σέ πολλές περιπτώσεις τόν ἑαυτό τους, γιά νά ἀνταποκριθοῦν στίς ἀπαιτήσεις μας.

Τό Συνέδριό μας ἀντιμετώπισε δαπάνες, πού ὑπερέβαιναν κατά πολύ τίς δυνατότητές μας. Παρ' ὅλα αὐτά τό ἀναμενόμενο θαῦμα ἔγινε καί τά καταφέραμε. Σ' αὐτό βοήθησαν:

Τό Πανεπιστήμιό μας, πού ἐκάλυψε μέρος τῶν δαπανῶν μας. Τό Πανελλήνιο Ἰδρυμα Ὑπεραγίας Θεοτόκου Ἐκατονταφυλιανῆς Πάρου. Ἡ Ἱερά Μονή Ἐηροποτάμου Ἁγίου Ὀρους, ἡ Ἱερά Μονή Μεταμορφώσεως (Μεγ. Μετεώρου), ὁ κ. Ἀνδρέας Ἑλληνας καί ὁ Ἱερός Ναός Ἁγίου Γεωργίου Καρύτση.

Εὐχαριστοῦμε τόν Λέκτορα μας κ. Γ. Κόρδη γιά τά ὑπέροχα χαρακτηριστικά πού δημιούργησε καί προσέφερε, σημαντικό ἐνθύμιο γιά ὅλους μας· τόν Ἐκδοτικό Οἶκο ΑΡΜΟΣ (Γ. Χατζηϊακώβου) γιά τήν προσφορά τῶν ἀφισσῶν, τῶν Προγραμμάτων καί τῶν λοιπῶν ἐντύπων· τόν Πρόεδρο κ. Π. Χριστινάκη καί τόν Καθηγητή κ. Νικ. Τζιράκη γιά τήν προσφορά τῶν φακέλων· τόν φίλτατο κ. Κων. Σταυρινίδη γιά τήν κάλυψη τῆς ἠλεκτρονικῆς καί τεχνικῆς πλευρᾶς τοῦ Συνεδρίου.

Εὐχόμεθα εἰς ὅλους τοὺς χορηγούς μας, «πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, νά περισσεύωσιν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν καί τῷ Θεῷ εὐάρεστον».

Καί μετά ἀπό αὐτά: Καλό ταξίδι, καλή ἀντάμωση τοῦ χρόνου στήν ὁμορφὴ Θεσσαλονίκη.

Ὁ Θεός νά σκέπει ὅλους μας!

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

**Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΘΗΝΑ, 23-24 ΜΑΪΟΥ 2005**

ΠΟΡΙΣΜΑΤΑ

Τὸ Β΄ Συνέδριο τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν Ἀθηνῶν καὶ Θεσσαλονίκης ὀργανώθηκε ἀπὸ τὴν Κοσμητεία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν στὶς 23 καὶ 24 Μαΐου 2005, συνεχίζοντας τὴν ἐπιτυχημένη πορεία, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ τὴν περυσινὴ σύγκληση τοῦ Α΄ Συμποσίου τῶν δύο Σχολῶν στὴν Θεσσαλονίκη. Στὴν φετινὴ συνάντηση τοὺς συνέδρους ἀπασχόλησε τὸ μείζον ζήτημα, ποὺ προέκυψε κατὰ τὸ τελευταῖο χρονικὸ διάστημα, σχετικὰ μὲ τὴν κατάθεση νομοσχεδίου γιὰ τὴν ἀνωτατοποίηση τῶν Ἀνωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν.

Τὸ γενικὸ θέμα τοῦ Συνεδρίου «Θεολογικὲς Σχολὲς καὶ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση» ἐξετάσθηκε καὶ προσεγγίσθηκε ἀπὸ ποικίλες ὀπτικὲς γωνίες, τόσο στὶς εἰσαγωγικὲς ὁμιλίες τῶν Κοσμητόρων τῶν δύο Θεολογικῶν Σχολῶν, ὅσο καὶ στὶς ὀκτὼ εἰσηγήσεις, ὅπου ἐξετάσθηκε τὸ ἱστορικὸ ὑπόβαθρο, τὸ θεολογικὸ πλαίσιο καὶ οἱ κοινωνικὲς παράμετροι τοῦ ζητήματος τῆς σχέσεως τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἢ πανεπιστημιακῆς Θεολογίας μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ διακονία.

Ἡ Ἐπιτροπὴ πορισμάτων ἀξιολογώντας καὶ ἀποτιμώντας τὶς διατυπωθεῖσες θέσεις τῶν εἰσηγητῶν προβαίνει στὴν ἀκόλουθη ἀνακεφαλαιωτικὴ καταγραφὴ τῶν βασικῶν θεματικῶν στοιχείων.

Ὁ λόγος περὶ Θεοῦ προϋποθέτει γνῶση τοῦ Θεοῦ. Κατὰ τὴν ἀγιοπατερικὴ μας παράδοση ἡ θεογνωσία εἶναι ἐμπειρικὴ. Ὁ ἔχων τὴν ἐμπειρία τῆς θεώσεως εἶναι ὁ αὐθεντικὸς θεολόγος τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ θεολογία σὲ ὅλες τῆς τὶς ἐκφάνσεις εἶναι λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκκλησιαστικότητα καὶ παραδοσιακότητα εἶναι οἱ ἰδιότητες τοῦ ὀρθόδοξου θεολόγου. Ἡ θεολογία ὅμως ὡς πανεπιστημιακὴ λειτουργία εἶναι ἐλεύθερη καὶ αὐτοδύναμη ἐπιστήμη, ἀλλὰ στὴν διακονία τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ σώματος. Ὅπου χάνεται ἡ ἰσόρροπη αὐτὴ σχέση ὑπείσέρχεται ἡ διάσταση, ἡ σύγκρουση καὶ ἡ ἀλληλοαπόρριψη. Κάθε ἐπι-

δίωξη τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας νὰ ἐνσωματώσει τὴν πανεπιστημιακὴ Θεολογία, κατὰ τὴν γνώμη πολλῶν, θὰ ὀδηγήσει στὴν ἔξωση τῶν Θεολογικῶν μας Σχολῶν ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιο, δοθέντος μάλιστα, ὅτι εἶναι αἰσθητὴ αὐτὴ ἡ τάση τόσο στὸν πολιτικὸ κόσμον ὅσο καὶ στὴν διανόηση. Ὑποστηρίχθηκε ἐμφαντικά, ὅτι τὶς δύο Θεολογικὲς Σχολὲς ἀπασχολεῖ τὸ ἴδιο ὄραμα καὶ βάσει αὐτοῦ σχεδιάζουν ἀπὸ κοινοῦ τὸ μέλλον τους στὸ Πανεπιστημιακὸ γίγνεσθαι.

Ἡ ἔρευνα τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ συστήματος τῆς Κωνσταντινουπόλεως σὲ συνδυασμὸ μὲ μία γενικὴ ἐπισκόπηση τῆς θεολογικῆς γραμματείας τῆς βυζαντινῆς περιόδου μᾶς ὀδηγοῦν στὰ ἑξῆς συμπεράσματα. Ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολη κατέστη τὸ κυρίαρχο κέντρο τῆς θεολογικῆς δραστηριότητος, ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ δὲν θέλησε, τοῦλάχιστον γιὰ ἀρκετοὺς αἰῶνες, νὰ ὀργανώσει μία Θεολογικὴ Σχολή, ὅπως εἶχε συμβεῖ κατὰ τὸ παρελθὸν στὶς Ἐκκλησίες τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ τῆς Ἀντιοχείας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἐπιδοθοῦν στὴν σπουδὴ τῆς Θεολογίας ἐκπαιδεύονταν στὰ κρατικὰ ἐκπαιδευτικὰ ἰδρύματα στὴν φιλοσοφία καὶ τὶς ἐπιστῆμες καὶ κατόπιν προχωροῦσαν στὶς θεολογικὲς μελέτες ὑπὸ τὴν καθοδήγηση κάποιων ἤδη ἔμπειρων θεολόγων. Τὸν 11ο αἰῶνα ἡ γενικὴ ἄνοδος τῆς πνευματικῆς κίνησης καθὼς καὶ ἡ ἀναδιοργάνωση τοῦ κρατικοῦ συστήματος ἀνωτάτης παιδείας ἔδωσαν τὸ ἔναυσμα στὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως νὰ ὀργανώσει τὴν σπουδὴ τῆς θεολογίας μὲ διδασκάλους ποὺ ἐξαρτῶνταν ἀπὸ αὐτό. Καὶ τότε ὅμως ἐξακολουθοῦσε νὰ θεωρεῖται ὡς προπαίδεια τῆς θεολογίας ἡ θύραθεν γνώση.

Ἀκολούθως ἐπισημάνθηκε ἡ συμβολὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν στὴν σύγχρονη Ἐκκλησιαστικὴ Ἐκπαίδευση. Τονίσθηκε, ὅτι ἡ συμβολὴ αὐτὴ δὲν συνίσταται μόνον στὴν προετοιμασία τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῆς δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης, ἀλλὰ καὶ στὴν θρησκευτικὴ καὶ κατηχητικὴ διδασκαλία καὶ μόρφωση τῶν κληρικῶν καὶ τῶν μελλόντων νὰ ἱερωθοῦν φοιτητῶν τῆς Σχολῆς. Ἡ ἐπισήμανση αὐτὴ κατέληξε στὴν πρόταση νὰ διευρυνθεῖ ὁ διάυλος ἐπικοινωνίας τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν καὶ μὲ τὴν ὀρθόδοξο ἀκαδημαϊκὴ θεολογία τῆς Ἑλληνικῆς Διασποράς.

Προτάθηκε πρόγραμμα σπουδῶν τῆς ἀκαδημαϊκῆς θεολογίας μὲ κέντρο τὴν λειτουργικὴ ζωὴ καὶ ἐπάλληλους κύκλους τὴν μελέτη τῆς

Καινήσ Διαθήκησ, τήν σπουδή τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῆσ Ἐκκλησιαστικῆσ Ἱστορίας, τήν ἐμβάθυνση στοῦ μυστήριου τοῦ «πῶσ τὸ φθαρτὸν ἐνδύεται ἀφθαρσίαν», τήν μύηση στὴν ἱεραποστολικὴ καὶ τὴν κατηχητικὴ ἐπιστήμη.

Ἡ προσφορὰ θεολογικῶν σπουδῶν μέσα ἀπὸ τὸ Δημόσιο Πανεπιστήμιο διασφαλίζει γι' αὐτὲσ τὴν ἐλευθερίαν τῆσ ἔρευνας καὶ τοῦ λόγου. Οἱ σπουδὲσ αὐτὲσ πρέπει νὰ εἶναι πλουραλιστικὲσ καὶ νὰ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ διευρύνουν τοὺσ χρήστεσ τους. Τὸ συγκεντρωτικὸ καὶ συντηρητικὸ ἐκκλησιαστικὸ θεσμικὸ περιβάλλον δὲν εὐνοεῖ τὴν διάσταση τῆσ ἐλευθερίας τῆσ θεολογικῆσ ἐκπαιδεύσεωσ. Ἀντιθέτως, μέσα στοῦ Πανεπιστήμιο διευκολύνεται ὁ διάλογος τῆσ Θεολογίασ μὲ ἄλλεσ ἐπιστῆμεσ καὶ ἡ καλλιέργειά τῆσ μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο. Ἀκόμη, εἶναι ὑποχρεωμένη ἡ θεολογία νὰ διαλεχθεῖ μὲ τὴν κοινωνία, νὰ βοηθήσει τὴν Ἐκκλησία νὰ λυτρωθεῖ ἀπὸ τίσ δομὲσ καὶ τίσ ἀντιλήψεισ τοῦ παραδοσιακοῦ κόσμου, νὰ προσαρμοσθεῖ στοῦ μοντέρνο καὶ νὰ ἀποδεχθεῖ τίσ μοντέρνεσ ἀξίεσ, ὅπωσ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.

Ἡ θέση τῶν Θεολογικῶν Σχολῶν στὴν Ἑλληνικὴ κοινωνία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν χρησιμότητά τους στὴν ἐπιστήμη, στίσ κοινωνικὲσ ἀνάγκεσ καὶ τὴν θρησκευτικὴ πίστη τῶν Ἑλλήνων. Ἡ Θεολογία αἰσθάνεται τὴν ἀνάγκη νὰ ἀποδεικνύει ἀφ' ἑνὸσ τὴν ἐκκλησιαστικότητά τῆσ καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν σχέση τῆσ πρὸσ τὴν κοινωνικὴ πραγματικότητα. Στοῦ πλαίσιο αὐτὸ διαλέγεται μὲ τὴν ἐπιστήμη, κρινομένη καὶ κρίνουσα, σχετικοποιεῖ ἀπόλυτα κοινωνικὰ μεγέθη, καὶ προβάλλει τὴν ἐλευθερίαν ὡσ βασικὴ προϋπόθεση γιὰ τὴν λειτουργία τῶν θεσμῶν. Ἐπὶ μέρος ἐκφραστὲσ τῆσ πανεπιστημιακῆσ θεολογίασ τὴν συνέδεσαν μὲ τὴν ἐκπαίδευση, τὸν πολιτισμὸ, τὴν πολιτικὴ, τὸν οἰκουμενικὸ διεκκλησιαστικὸ καὶ διαθρησκευτικὸν διάλογο, τὸ παγκόσμιο ὀλυμπιακὸ κίνημα καὶ πρωτοστάτησαν στὴν δημιουργία κοινωνικῶν ἐνώσεων. Ἡ ἑλληνικὴ κοινωνία ὡσ μία ἐκκοσμιευμένη κοινωνία στέκεται ἀπέναντι στίσ Θεολογικὲσ Σχολὲσ ἄλλοτε ἀδιάφορα, ἄλλοτε θετικὰ καὶ ἄλλοτε κριτικὰ. Ὅταν ἐρωτᾶται, τίσ θέλει ἐκσυγχρονισμένες καὶ χρήσιμεσ στὴν κοσμικὴ πραγματικότητα. Γενικὰ ἡ ἀποψη τῆσ κοινωνίασ γιὰ τίσ Θεολογικὲσ Σχολὲσ εἶναι ἀνάλογη πρὸσ τὴν ἀποψη γιὰ τὴν Ἐκκλησία.

Ἔχει διατυπωθεῖ κριτικὰ ὁ ἰσχυρισμός, ὅτι ἡ θεολογία χαρακτηρίζεται ὡς ξένο σῶμα στὸ σύγχρονο πανεπιστήμιο, ἀφοῦ θεωρεῖται ὅτι δὲν πληροῖ τις προϋποθέσεις ἐπιστημονικότητας. Πιστεύεται, ὅτι μόνον ἡ θρησκευολογία εἶναι σὲ θέση νὰ προσεγγίσει ἐπιστημονικὰ ὀρθὰ τὸ φαινόμενο τῆς «θρησκείας». Τὰ πλεονεκτήματά της εἶναι ἡ ἀπόσταση τοῦ παρατηρητῆ, ἡ ἀντικειμενικότητα, ἡ ἀκρίβεια, ἡ ἐμπειρικὴ μέθοδος καὶ ἄλλα, καὶ εἶναι ἐπόμενο μόνον αὐτὴ νὰ ἀνήκει στὸ πανεπιστήμιο καὶ ὄχι ἡ «προκατειλημμένη» θεολογία.

Μία θεολογία ὅμως ἀποκομμένη ἀπὸ τὴν ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας κινδυνεύει νὰ γίνῃ νοησιαρχικὴ καὶ ἄγονη. Αὐτὸν τὸν ἐκκλησιαστικὸν της χαρακτήρα πρέπει νὰ συνδυάσῃ μὲ τὴν ἐπιστημονικὴν μεθοδολογία.

Τονίσθηκε, ὅτι ἡ παιδεία, τὴν ὁποία παρέχουν οἱ Θεολογικὲς μας Σχολές, εἶναι σαφῶς ἐκκλησιαστικὴ παιδεία. Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὁ θεολογικὸς λόγος στὸ πανεπιστήμιο δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὑποκειμενικὸς λόγος (ιδιωτικὴ ὑπόθεση τοῦ θεολογοῦντος), ἀλλὰ ἐκκλησιαστικὸς λόγος. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, σὲ θέματα ἐκκλησιαστικῆς παιδείας κύριος συνομιλητὴς καὶ σύμβουλος τῆς Διοικούσας Ἐκκλησίας ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ Θεολογικὲς Σχολές.

Στὴν Ἑλληνικὴ πραγματικότητα ὑπάρχουν δύο τάσεις σχετικὰ μὲ τὸ περὶ Εὐρώπης ἐρώτημα. Ἡ πρώτη θὰ μποροῦσε νὰ χαρακτηριθεῖ ὡς τὸ ἐλληνικὸ ὑπὲρ Εὐρώπης deliramentum (πρόκειται γιὰ τὸν βέβαιον ἐνθουσιασμόν καὶ τὴν ἀπροϋπόθετην αἰσιοδοξίαν). Κοντολογίς, ἡ Εὐρώπη θὰ μᾶς λύσει ὅλα τὰ προβλήματα, θὰ διασφαλίσῃ τὴν δημοκρατίαν μας, θὰ βελτιώσῃ τὰ ἐκπαιδευτικὰ μας προγράμματα καὶ γενικὰ θὰ εἶναι ἀσφαλὴς ἐγγυητὴς ὅλων τῶν ἰδανικῶν μας. Στὸν ἀντίποδα αὐτῆς τῆς προφανῶς ἀνεδαφικῆς αἰσιοδοξίας εὐρίσκεται ἡ ἄλλη τοποθέτηση ποῦ συλλήβδην δαιμονοποιεῖ τὴν Εὐρώπη, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθεῖ terriculamentum Europaeum. Οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς τῆς κατηγορίας θεωροῦν τὴν Εὐρώπη ὡς τὴν πηγὴν ὅλων τῶν δεινῶν. Οἱ ἀπόψεις αὐτὲς παράγουν ἓνα συντηρητισμὸν, ὁ ὁποῖος κρύβει ἀπὸ τὸν ὀρίζοντά μας τὸν δυναμικὸν χαρακτήρα τῆς ὀρθόδοξης ζωῆς καὶ τὴν οἰκουμενικὴν διάστασιν τῆς θεολογίας μας. Μετὰ τὴν ἐπιχειρηθεῖσα ἱστορικὴ κριτικὴ καὶ τοὺς διατυπωθέντες κοινωνικοὺς προβληματισμούς, ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα τῶν

προκλήσεων πού συνιστᾶ για τις Θεολογικές μας Σχολές και την Ἐκκλησία ἢ ἱστορία και τὸ εὐρωπαϊκὸ παρόν, εἶναι δυνατόν νὰ τονισθεῖ, ὅτι τὴν πρόκληση δὲν τὴν φοβήθηκε ποτὲ ἡ Ὁρθόδοξη Ἀνατολή, ἀλλὰ ἀντίθετα ὑπῆρξε πάντοτε για αὐτὴν εὐκαιρία ἢ και παράγων μάλιστα θεολογικῆς προσφορᾶς. Ἡ Ὁρθόδοξη θεολογία δὲν ὑπῆρξε ποτὲ αἰθεροβάμων στοχασμὸς, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπάντηση σὲ συγκεκριμένα προβλήματα τοῦ ἐκάστοτε παρόντος. Ἐτσι ἡ πρόκληση ἐθεωρεῖτο πάντοτε ὡς ἔναυσμα νέας δυναμικῆς. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ ἐρώτημα σχετικὰ μὲ τις εὐρωπαϊκὲς προκλήσεις για τις Θεολογικές Σχολές και τὴν Ἐκκλησία, εἶναι δυνατόν νὰ διατυπωθοῦν δύο θεμελιώδη σημεία. Τὸ πρῶτο ἀφορᾶ τις προκλήσεις πού ἀναδύονται ἀπὸ τὴν ἱστορία και τὸ δεύτερο σχετίζεται μὲ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἐπικαιρότητα. Ἡ εὐρωπαϊκὴ ἱστορία στὸ σύνολό της και εἰδικότερα ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἀποτελοῦσε, και σήμερα ἐξακολουθεῖ νὰ ἀποτελεῖ, μία πρόκληση για τὴν Ὁρθόδοξη θεολογία και γίνεται ἀφορμὴ ἀξιολογικοῦ και γόνιμου θετικοῦ λόγου, εἰδικότερα στὰ κεφάλαια τῆς ἐκκλησιολογίας και τῆς ἀνθρωπολογίας (τῆς «κοινωνίας» και τοῦ «προσώπου»), ἐφ' ὅσον, ὅπως συναφῶς ὑποστηρίχθηκε, ἐπισημαίνεται ἀπὸ πολλούς, ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία πάσχει ἀπὸ ἓνα ἀνορθόδοξο αἶσθημα ἐγωτικῆς αὐτάρκειας και ἀπομόνωσης. Ἐκφράσθηκε ἐξ ἄλλου ἡ ἀξιολογηθεῖσα συνειδητοποίηση, ὅτι οἱ Θεολογικὲς Σχολές και ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἔχουν χρέος νὰ ἀξιοποιήσουν τις προκλήσεις τῆς ἱστορίας. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ δεύτερο θεμελιώδες σημείο, ἐπισημάνθηκε ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ ἐπικαιρότητα προκαλεῖ περισσότερο πιθανῶς ἀπὸ τὴν εὐρωπαϊκὴ ἱστορία τὸν κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο και συνιστᾶ κατ' οὐσίαν εὐκαιρία ἀφυπνίσεως τῆς θεολογικῆς μας συνειδήσεως. Ἡ ὑψιστὴ εὐθύνη τῆς Ὁρθόδοξης θεολογίας σήμερα εἶναι ὁμολογουμένως ἡ ὑπέρβαση τῆς αὐτάρκειάς της και τὸ νὰ καταστήσει αἰσθητὴ τὴν παρουσία της στὸν περιεκτικὸ εὐρωπαϊκὸ κόσμον και νὰ ἐργασθεῖ καθοριστικὰ για τὴν ἀνανέωση τοῦ λόγου της, ὥστε νὰ εἶναι προσιτὸς στὸν ἄνθρωπο τῆς νέας ἐποχῆς.

Ἡ Θεολογία ὡς διακονία τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλει διπλῆ ἀνάγνωση.

1. Ἐλεγχον τῶν διατυπώσεων πού ἀφορᾶ τὴν πίστη τοῦ ἐκκλησια-

στικού σώματος ὑπὸ τὰ κεκυρωμένα κριτήρια: Ἁγία Γραφή - Σύμβολο τῆς Πίστεως - κύρος τῶν Πατέρων - λειτουργικὴ πράξις.

2. Διάλογο μὲ τὸ ἐπιστητὸ τῶν ἐπιστημῶν καὶ τοῦ πολιτισμοῦ, ποὺ διασφαλίζει τὴν ἀφομοίωση τοῦ ἱστορικοῦ γίνεσθαι καὶ ποὺ διασφαλίζεται ὡς διάλογος στοὺς ἀνοικτοὺς ὀρίζοντες τῆς ἀκαδημαϊκῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτισμοῦ.

3. Φορεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως, ὑποβαθμίζοντας τὴν Θεολογία, διασποῦν τὴν ἐνότητα τοῦ ἐνὸς σώματος καὶ δημιουργοῦν ἀντιιστορικὲς προϋποθέσεις στὴν ἐρμηνεία τῆς πορείας ὅχι μόνον τοῦ ἐνὸς ἐκκλησιαστικοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τῆς κοινωνίας.

Τέλος, μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ὀλοκλήρωση τῶν ἐργασιῶν τοῦ περατωθέντος Συνεδρίου ἀποφασίσθηκε ἡ σύγκληση τοῦ προσεχοῦς Συνεδρίου στὴν Θεσσαλονίκη τὸν Μάιο τοῦ 2006 μὲ θέμα ποὺ θὰ ὀρισθεῖ προσεχῶς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

ΕΘΝΙΚΟ ΚΑΙ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑΚΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
-ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ-

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

Έχουμε την τιμή νά σᾶς προσκαλέσουμε
στό Β' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΘΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΣΧΟΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ με θέμα:
Θεολογικές Σχολές καί Εκκλησιαστική Εκπαίδευση.
Οι εργασίες θά πραγματοποιηθοῦν τήν Δευτέρα 23 Μαΐου 2005, ὥρα 17.00 - 20.00
καί τήν Τρίτη 24 Μαΐου 2005, ὥρα 9.00 - 13.00 καί 16.00 - 18.00
στό Β' Αμφιθέατρο τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Γιά τήν Ὄργανωτική Ἐπιτροπή
Ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Αθηνῶν
Καθηγητής Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός

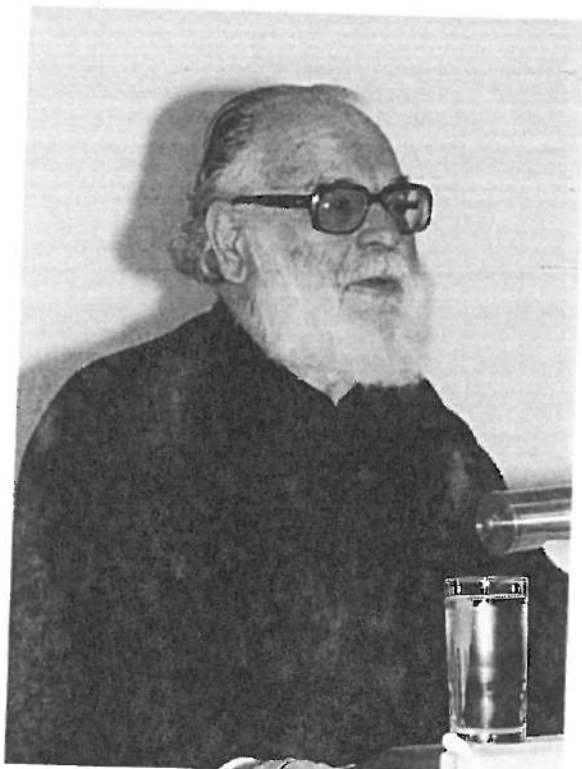
Ὁ Ἄγιασμός

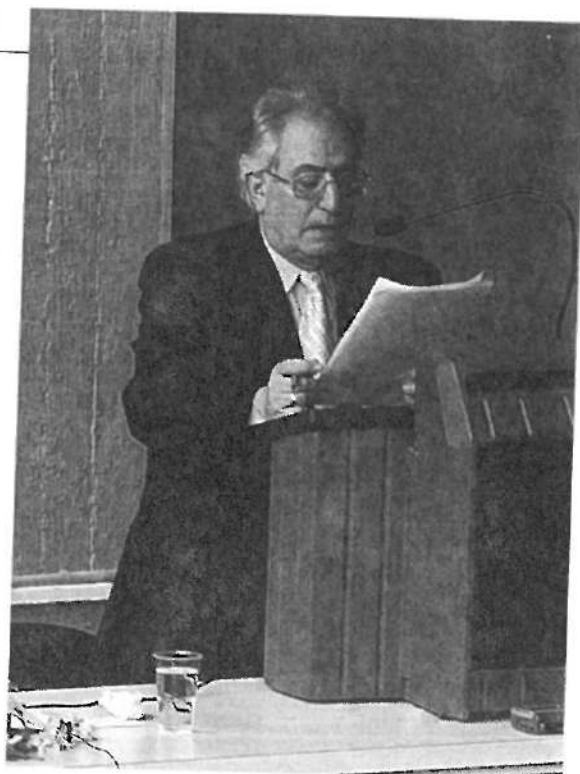
*Μέλη τῆς χορωδίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν,
ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Ἀναπλ. Καθηγητῆ κ. Ἀθ. Βουρλῆ*

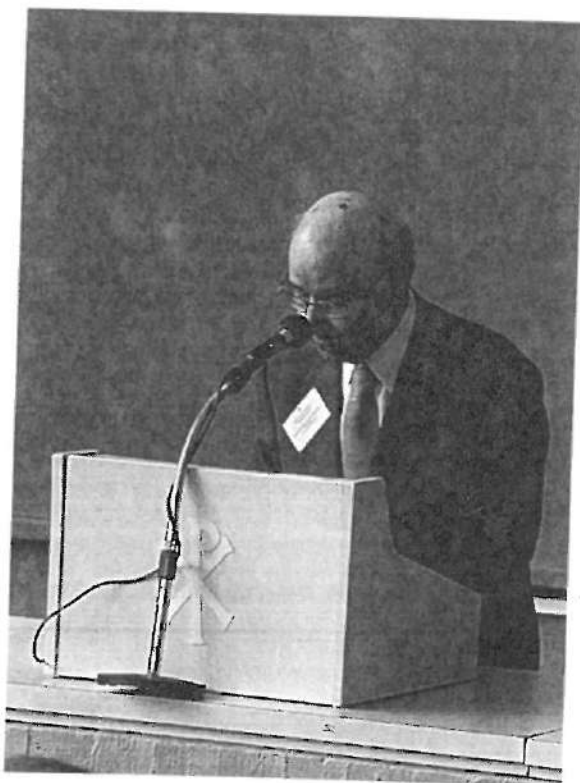
Μέρος τῆς Ὀλομέλειας

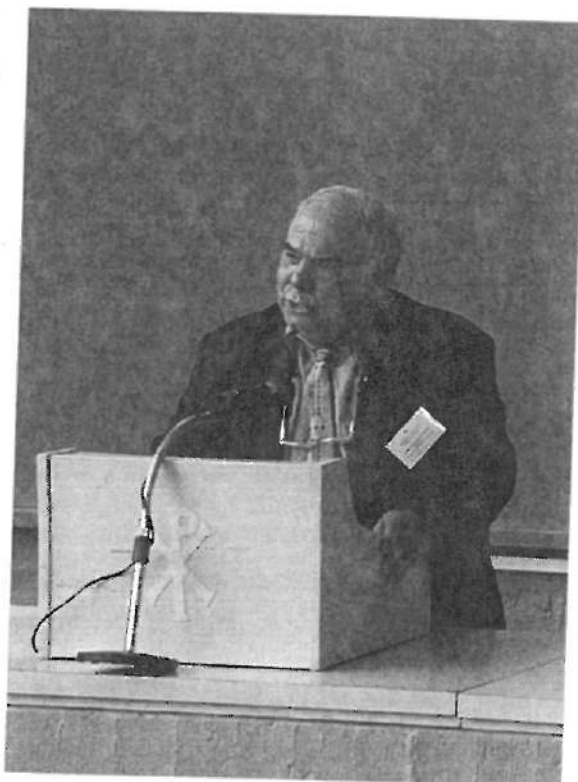
*Ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς Ἀθηνῶν
π. Γεώργιος Μεταλληνός*

*Ὁ κοσμήτωρ τῆς Θεολ. Σχολῆς
Θεσσαλονίκης κ. Χρ. Οἰκονόμου*

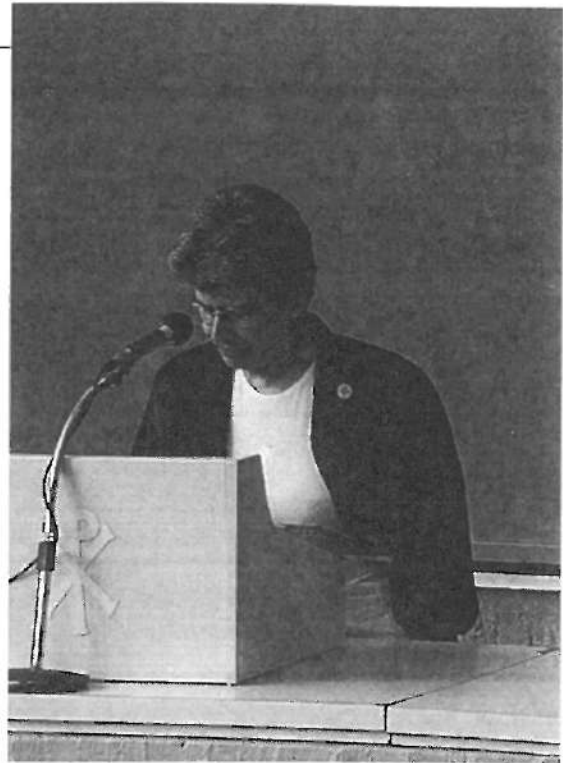
*Ὁ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας
Ἀθηνῶν κ. Χαρ. Σωτηρόπουλος.*

*Ὁ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Κοινωνικῆς
Θεολογίας Ἀθηνῶν κ. Παν. Χριστινάκης*

*Ὁ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Θεολογίας
Θεσσαλονίκης κ. Ἰωάννης Κογκούλης*

*Ἡ πρόεδρος τοῦ Τμήματος Ποιμαντικῆς καί
Κοινωνικῆς Θεολογίας Θεσσαλονίκης
κ. Δέσπω Λιάλιου*

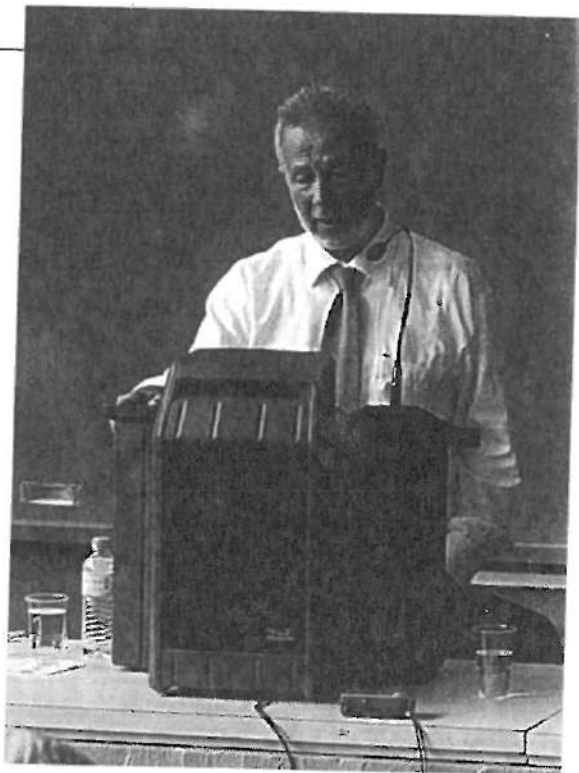
*Ὁ καθηγητής τοῦ Ἰνστιτούτου Ὁρθοδόξου
Θεολογίας «Ἁγίου Σεργίου» Παρισίων
ἀρχιμ. Γρηγόριος Παπαθωμᾶς*

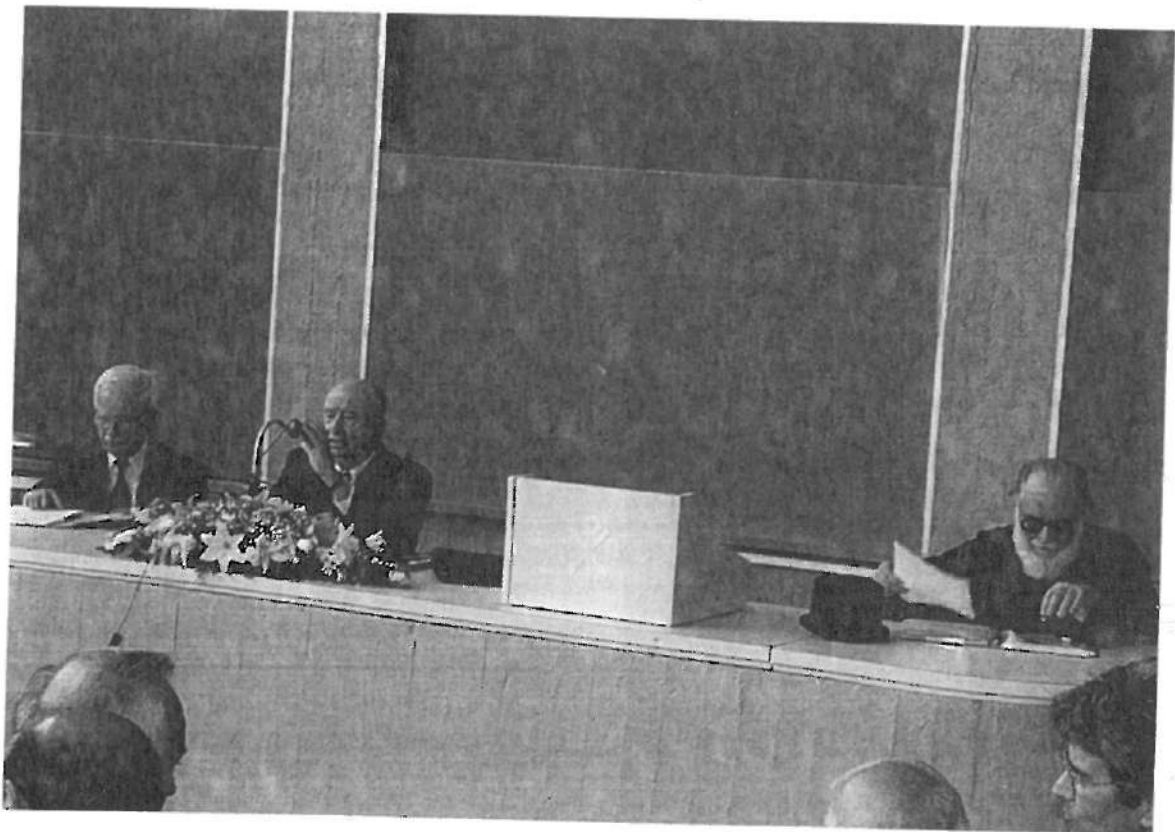
*Ὁ κοσμήτωρ τοῦ Ὁρθοδόξου
Θεολογικοῦ Ἰνστιτούτου Μονάχου
κ. Κων. Νικολακόπουλος*

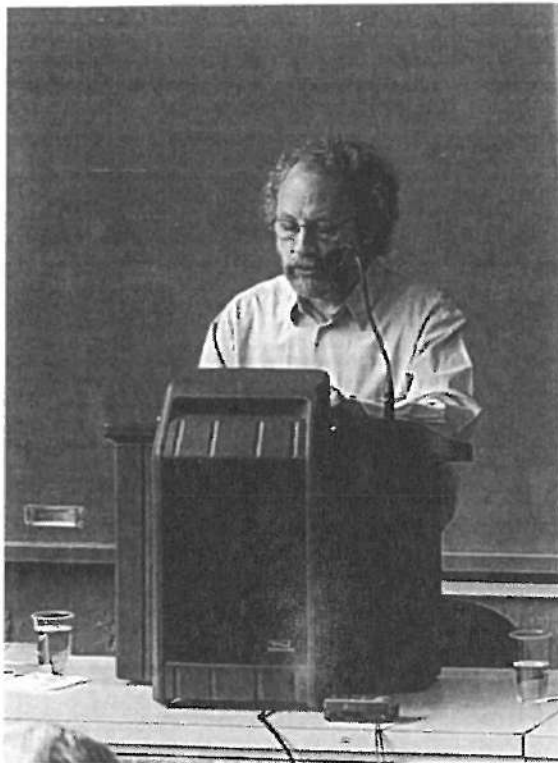
Ό καθηγητής κ. Βασ. Μίχος

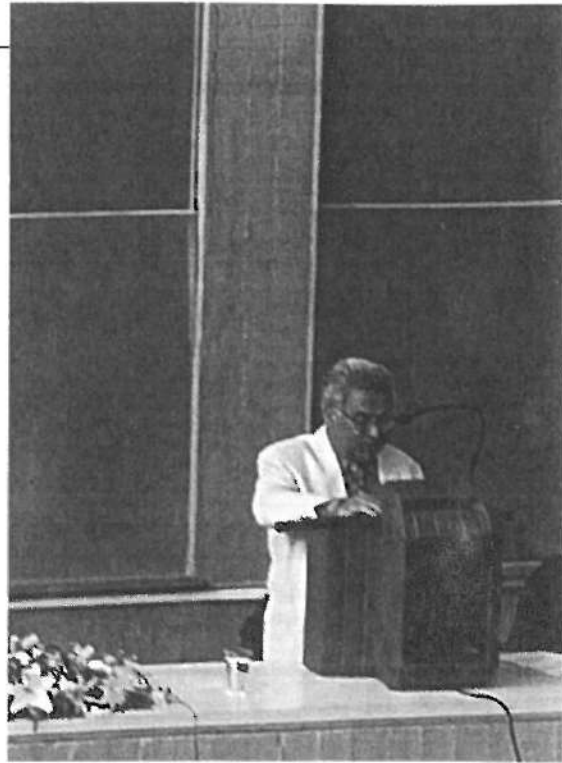
Ό καθηγητής κ. Κων. Δεληκωσταντής

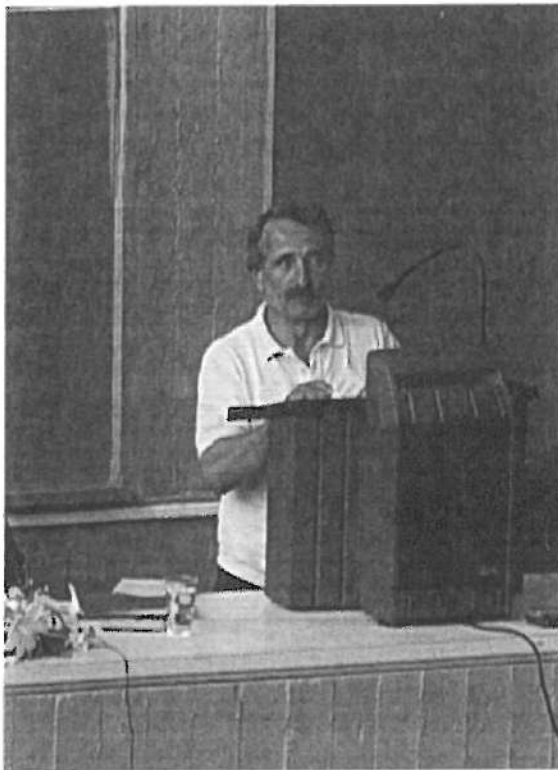
Τό Προεδρεϊο τής Α' και Β' Συνεδρίας

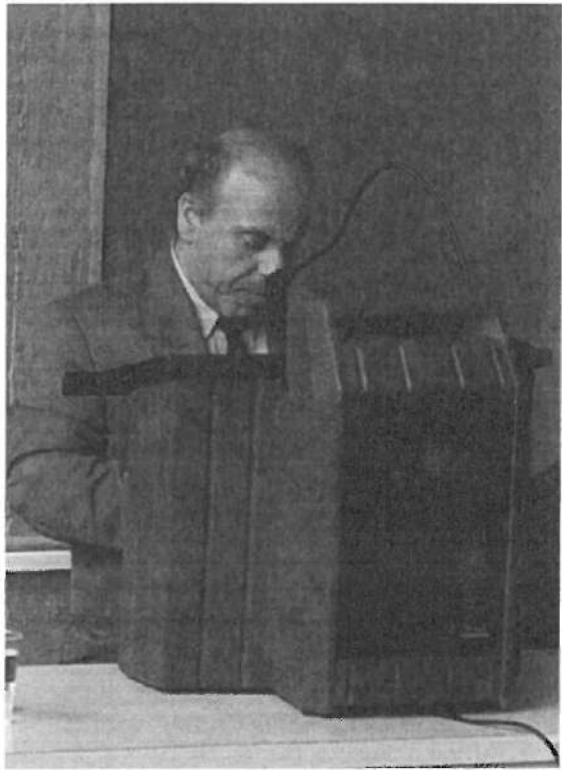
‘Ο καθηγητής κ. ‘Ι. Πέτρου

‘Ο καθηγητής κ. Νικ. Τζιράκης

‘Ο καθηγητής κ. Λάμπρος Σιάσος

‘Ο καθηγητής κ. ‘Απ. Νικολαΐδης

Ὁ ἐπίχ. καθηγητής κ. Κ. Χρήστου

Ὁ καθηγητής κ. Κων. Σκουτέρης

Ἀποχαιρετισμός τῶν Συνέδρων καί ἀπονομή ἀναμνηστικῶν.

